

A MÉZESKALÁCS HÁZ SZERZŐJÉNEK ÚJ KÖNYVE
Carin Gerhardsen

**ALUDJ CSAK,
KICSIM!**

Carin Gerhardsen

Aludj csak, kicsim!

ATHENAEUM

BUDAPEST

VYSSAN LULL © Carin Gerhardsen,

2010 Hungarian translation ©

Markwarth Zsófia, 2016 Elektronikus

verzió: eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

ISBN 978-963-293-573-7

A kegyetlen valóság keményen sújt le rám,
Miközben töviseket gyűjtök a
boldogság mezején, és mint egy kártyavár
szertefoszlik az öröm és boldogság.
Csak a türelem mankója nyújt támaszt
nekem e vad és teli éjszakában.
Nyomomban nehéz láncok csörögnek,
melyek részeit csak a halál töri meg.
Vigasztal az égi dal,
és a rózsafüzéres angyal.
Aranyló illanás fog el váratlan,
megérint egy apró liliomszár.
Mindjárt lehullnak a rézláncok,
szárnyak lebbennek, csengők csilingelnek.

(Erik Johan Stagnelius)

2008. március, szombatról vasárnapra virradó éjszaka

Egy pillanatra úgy hangzott, mintha egy madár káromlott volna, aztán csend lett. A nehéz test az ölében hevert, és a fürdőszobátükörben látta, hogy a feje a mellkasára dől. Természetellenesen feküdt, csukott szemmel és nyitott szájjal – mintha csak a buszon aludt volna el. A kényelmetlen helyzet talán nemsokára felébreszti, hogy aztán újra elaludjon, felébredjen, elaludjon és felébredjen... De nem, a torkán tátongó vágás és az abból egyre lassabban bugyogó vér valami egészen mást jelentett. A nő soha többé nem fog felébredni.

A férfi beletörölte a vadászkés pengéjét a nő farmernadrágjába, és a mosdókagylóra tette. Kissé erőlködve felrántotta a testet, jobb karját a térde, bal karját a lapockája és a nyaka alá téve. Kisétált vele a fürdőből, és bement a hálószobába, ahol óvatosan letette a franciaágyra, a két, alvó gyerek mellé. Halk és céltudatos léptekkel visszament a fürdőszobába a fegyveréért. Az anyja és a valamivel idősebb bátyja között fekvő kislány nyöszörögni kezdett, majd hüvelykujjával megkereste a száját.

Abban a pillanatban visszaért a férfi a késsel, és habozás nélkül, egyetlen mozdulattal elvágta a kislány csupasz torkát. A gyermek meg se mukkant, csak bátyja nyugodt légzése hallatszott a szobában.

A férfi szinte nem is vett levegőt. Mozdulatlanul állt néhány percig és figyelte az apró testből folydogáló vért, majd gyors léptekkel megkerülte az ágyat, a mélyen alvó fiú fölé hajolt, és

egyetlen vágással véget vetett az ő rövidke életének is.

Kedd délelőtt

Conny Sjöberg nyomozó első pillantásra azt hitte, alszanak – a bájos kislány, a hüvelyujjával a szájában, és a szorosan mellette fekvő, teljesen ellazult fiú. Ám a testükhöz képest természetellenes szögben álló fejük hamar ráébresztette a férfit arra, hogy tévedett. Amint a szeme hozzászokott a sötéthez, már jól látta a lepedőt és a három testet borító rengeteg vért. A felhasított nyakak látványa több volt, mint amit el bírt viselni, mégis, mielőtt elfordította volna a tekintetét, további egy percig kényszerítette magát, hogy megfigyelje a hátborzongató látványt. A kisfiú ötéves lehetett, akárcsak az ő Majája, a kislány valamivel fiatalabb, talán egyidős volt az ikrekkel. Jens Sandén mellé lépett, háttal a holttesteknek. Halkan beszélt, kissé előredőlve, szája olyan közel volt Sjöberg füléhez, hogy a férfi még a bőrén is érezte a szavait.

– Legalább együtt vannak.

– Hogy lehet képes valaki...

– Majd kiderül – vágott a szavába Sandén. – Az anya és a gyerekei együtt haltak meg.

– Biztos gyorsan történt – motyogta Sjöberg. – A gyerekek nem vettek észre semmit, ha aludtak.

Petra Westman hangos reccsenés kíséretében felhúzta a redőnyt. Az ablakon szürke márciusi fény özönlött be, feltárva a szoba sötét titkait. Sandén az ágyra nézett. Egyik gyermek sem volt betakarva. Mindketten pizsamát viseltek: a fiú piros nadrágján fekete pókháló, mellkasán a Pókember virított, a kislány világoskék felsőjét apró mackók díszítették. A nő farmert, blúzt

és alatta egy trikót viselt. Csupaszb lábának körmeit átlátszó lakk fedte.

– Rengeteg a vér a fürdőszobában – mutatott Sandén a nyitott ajtó felé. – És a padlón is, onnantól egészen az ágyig.

– Először a nőt ölte meg – állapította meg Sjöberg. – Miközben a gyerekek aludtak az ágyában. Utána idehozta. Nem látom dulakodás nyomait. De miért ölte meg a gyerekeket, ha úgyszem láttak semmit?

– Lehet, hogy tudtak valamit – töprengett Sandén.

– Dühkitörés vagy féltékenységi dráma. Van férfi a családban?

– Hát, az ajtón Larsson áll...

– De egyikük sem tűnik Larssonnak – tette hozzá Sjöberg.

Mindannyian az ágy felé fordultak. A ragyogó fekete hajak és az élettelen arcokon kirajzolódó bájos ázsiai vonások Svédországtól távoli származásra utaltak.

– Thaiföld talán? – kérdezte Sandén.

– Talán.

Az éjjeliszekrényen nyitott könyv hevert, benne egy altató sorai:

Aludjál, babácskám,

Álmodjál szépeket,

Aranyos meséket.

Tündér öltöztessen,

Angyal simogasson,

Aranyos pillangó

kocsija ringasson!

– Lehet, hogy örökbe fogadták a nőt – szólt a harmincéves bűnügyi asszisztens, Jamal Hamad, aki a fürdőszoba előtt guggolva tanulmányozta az egyik megalvadt vértócsában lévő cipőlenyomatot. Felállt és a feletteseihez fordult. – Az előszobában egy retikül lóg a fogason – folytatta. – Nézzem meg óvatosan, hátha benne van a nő azonosítója, hogy Einarnak is legyen valami munkája, amíg Bella végez?

Gabriella Hansson és helyszínelői még nem értek oda, de Sjöberg tudta, hogy úton vannak. Az ösztöneire hagyatkozott, és szerette az embereivel együtt feltérképezni a tetthelyet, mielőtt a helyszínelők teljesen elfoglalták.

– Tégy úgy – vágta rá.

Bízott Hamadban, és tudta, hogy nem kell elmagyaráznia neki, mi legyen a következő lépés.

– Egyébként hol van Einar? – kérdezte Sjöberg.

Sandén megvonta a vállát.

– Nem tudom – felelte Hamad az előszobába igyekezve.

Sjöberg óvatosan lépett ki a hálósobából, mert cipővédőben sem akart rossz helyre lépni. Végigment az előszobán, majd be a konyhába, ahol Westman vizsgálgatta a helyiséget.

– Mit látsz, Petra?

– Elsősorban gyerekeket, akiknek bajuk esett – felelte szomorúan. – Már megint.

A férfi biztos volt benne, hogy a nő a kisfiúra célzott, akit fél évvel korábban talált egy bokorban. Sjöberg gondolataiban pedig egy fürdőkádban ülő kislány rémlett fel.

– Látok egy magányos nőt – folytatta Westman. – Egy kétségbeesett nőt kevés pénzzel.

– Egy társasházban a Hammarby-kikötő északi részén? Itt milliókba kerülnek a lakások.

– Igen, tudom, hogy nem stimmel, de ezen kívül semmi sem utal gazdagságra. A hűtőszekrényben és a spájzban csak a legszükségesebb dolgok vannak. Minden olcsó: a ruhák, a bútorok, a konyhafelszerelés, a higiéniai cikkek. A bútorok is egyszerűek. Szinte nincsenek is díszek. Mintha nem lenne kész. Te is látod, Conny?

– Miért gondolod, hogy magányos volt?

– Hát ezért. Mert olyan személytelen. Nem akart itt lenni. Valahol máshol volt az otthona.

Amikor megjelentek a helyszínelők Gabriella Hanssonnal az élen, Sjöberg gyorsan elhagyta a Trälgränd 5. alatti lakást, és az udvaron várt.

– Szia, Bella! – szólta Sjöberg.

– Fáradtnak tűnsz.

A nő nem állt meg, csak lassított, ahogy elment a rendőrök mellett.

– Gyerekek. Minden csupa vér – figyelmeztette Sjöberg.

– Baleset?

– Biztos, hogy nem.

A nő ismét gyorsított léptein, és céltudatosan igyekezett előre, kissé megrogyva a kezében lévő nagy táskák súlyától. Sjöberg megfordult és visszasietett a kapuhoz, majd miközben kinyitotta előtte, megkockáztatott egy kérést.

– Bármire szükségünk van, ami csak elárul valamit a nőről. Igazolványok, címek, számlák...

– ...fényképek, blokkok, levelezések és így tovább – folytatta Hansson. – Négy előtt az íróasztalodon lesz minden.

Az igazságügyi orvosszakértő, Kaj Zetterström és egyik kollégája is beslisszoltak az ajtón, mielőtt Sjöberg elengedte, majd lesietett a Hammarby-csatorna lépcsőjén és a néhány tömbre lévő rendőrséghez vezető sétálóutcára fordult. Nem kívánta feltétlenül utolérni a kollégáit, akiknek a háta felfelvillant a szitáló esőben. Egyedül akart maradni a gondolataival, legalább addig a négy percre, amíg eljut az Östgötagatan 100-ig.

Kedd délután

Néhány órával később Conny Sjöberg, Jens Sandén, Petra Westman, Jamal Hamad és a legfőbb ügyész, Hadar Rosén – mint mindig, szürke öltönyben, fehér ingben és nyakkendőben – a kék, ovális szoba asztalánál ült. Sjöberg legnagyobb meglepetésére a helyettes rendőrfőnök, Gunnar Malmberg is jelen volt, aki bele szeretett volna pillantani a feltűnést keltő ügy kezdeti munkálataiba. Malmberg üdvözlésképpen halvány

mosolyt erőltetett az arcára, és Sjöberg megkönnyebbülve állapította meg, hogy Westman is teljesen nyugodtnak látszik. Nem látta őket egy szobában azóta, hogy fél éve megtörtént az a kínos eset, amikor is Malmberg Roland Brandt rendőrfőnök utasítására megkérte Petrát, hogy mondjon fel. Mindezt egy trágár e-mail miatt, amit Westman gépéről küldtek Brandtnak, és amit Sjöberg legszívesebben sosem látott volna. Azóta valószínűleg mindketten megbocsátottak már egymásnak és elfelejtették a dolgot, és milyen jól tették, hiszen a cégnél senki sem tűrte a kollégák közötti konfliktusokat.

– Bella érthető módon nem jön – kezdett bele Sjöberg –, de máris adott egy csomó anyagot, amivel elkezdhetjük a munkát – azzal felmutatott egy átlátszó nejlontasakot, amiben különböző papírok voltak, egy útleveél és pár képeslap.

– Hihetetlenül gyors ez a nő – állapította meg Sandén.

– Igen, hálásak is vagyunk érte.

– És hol van Eriksson? – kérdezte Rosén halvány mosollyal.

– Szerintem szabin van ma – felelte Sjöberg. – Látta valaki?

– Einar és a szabadság? – gúnyolódott Sandén. – Talán síelni ment Olaszországba?

Hamad halkán felnevetett. Az elérhetetlen Einar Eriksson képe, ahogy kelletlenül elhagyja az íróasztalát két sílécen, több mint neveltséges volt. Westman egyetértően mosolygott Sandénra, Sjöberg azonban szándékosan nem reagált.

– Aha, hát, kár – mondta –, pedig szükségünk lenne rá.

Felállt és a fehér táblához ment, felvett egy tollat, és felírta a

„Catherine Larsson” nevet, majd aláhúzta.

– Catherine Larsson, korábban Calipayan, 34 éves, 1973-ban született. Gyerekei Tom és Linn Larsson, négy- és kétévesek.

Az információkat egy kézzel írt papírról olvasta, miközben a táblára jegyzetelt.

– A lakás, ahol rájuk találtak, a nőé. Fülöp-szigeteki, 2005 óta svéd állampolgár, és 2001 óta él Svédországban, a férj egy bizonyos Christer Larsson, aki 1949-ben született és mindkét gyerek édesapja. A férfinak más a címe, ezért valószínűleg nem együtt éltek. 2006 júniusáig a nő is oda volt bejelentve, majd a Trålgränd 5-be költözött.

– Miből tartotta el magát? – kérdezte Rosén.

– Munkanélküli volt, ráadásul azóta, hogy a gyerekek 2006 augusztusában elkezdték az óvodát. Mielőtt megszülettek, a nő rövid ideig egy takarítócégnél dolgozott, ahol munkahiányra hivatkozva négy hónap múlva felmondtak neki. Első gyermeke, Tom néhány hónappal utána született, az ember azt gondolhatná, összefüggés van a kettő között.

– Társasházban lakott?

Sjöberg bólintott.

– Elég drága környék egy Fülöp-szigeteki munkanélkülinek – jegyezte meg Rosén.

– Igen, ezt meg kell vizsgálnunk. Ugyanakkor a nő hivatalosan még férjénél volt.

– Lefogadom, hogy feketén takarított – vélte Sandén. – Azzal egy

halom pénzt kereshet az ember. Ráadásul lehet, hogy volt pénze, amikor idejött. Nem nehéz kitalálni, miből élt odaát.

Sjöberg megdörzsölte a szemét, és felsóhajtott.

– Próbáljuk egy kicsit tudományosabban megközelíteni... – mondta, de csillogó tekintete nem hagyta nyugodni Sandént.

– Valakinek ki kell mondania azt, amit mindenki gondol – védekezett a férfi sértetten. – De rendben, inkább ássuk elő nem kis fáradsággal a már jól ismert információt!

Sjöberg abban a pillanatban egy árnyéket látott átsuhanni Sandén arcán, majd a férfi hirtelen holtrasápadt. Sjöberg visszafogta magát, és igyekezett felmérni kollégája egészségi állapotát – ez a reflex azóta fejlődött ki benne, amióta fél évvel korábban egy stroke majdnem elvette Sandén életét. Fogalma sem volt, hogy Sandénak feltűnt-e az aggodalma, de néhány pillanat múlva a férfi ismét gúnyosan vigyorgott.

– Te meg én megkeressük Christer Larssont – mondta Sjöberg, mintha mi sem történt volna, miközben a régi társára mutatott. – Petra és Jamal bekopogtat az otthonokba – folytatta. – Jens később csatlakozik. Még átnézem a tasak teljes tartalmát, aztán megkeresem Einart. Hozzáfűznivaló?

Sjöberg végignézett az asztalnál ülő kollégákon.

– Szerintem a nő egyedül élt a gyerekekkel, nem volt férfi az életében – szólalt meg Westman.

– Szerintem meg volt pasija – mondta Hamad.

Westman mogorva pillantást vetett rá.

– De hiszen házas volt – vágta rá Sandén.

Sjöberg elutasítóan felemelte a tollat tartó kezét.

– Ezt hogy érted, Petra?

– A Christer Larssonal való viszonya valószínűleg véget ért, ha egyszer elköltözött onnan – felelte a nő. – Semmilyen jel nem utalt arra, hogy bárki más is lakna ott. Se ruhák, semmi a fürdőszobában, és ahogy már mondtam neked, Conny: valahogy olyan személytelen volt az egész, nem volt lélek a berendezésben. Persze ez csak megérzés.

– Két dolog van – szólalt meg Hamad. – Először is: franciaágya volt.

– Ez akár a gyerekek miatt is lehetett – vágta rá Westman. – Talán szerette, ha ott vannak vele az ágyban.

– Vagy a gyerekek szerették, ha a mamájuk ott volt velük az ágyban – mondta Sjöberg a saját példájából kiindulva: Åsa és az őt, különböző korú gyerekek a saját franciaágyukban.

– Praktikus okai is lehettek – folytatta Westman. – Lehet, hogy a költözéskor maradt rá. A franciaágyból semmire nem következtethetünk.

– Másodszor – folytatta Hamad közömbösen –, egy zöld férfitólóver lógott az előszoba akasztóján.

Sjöberg felvonta az egyik szemöldökét.

– Egy fecske nem csinál nyarat – mondta Westman. – Christer Larsson néha meglátogatta őket.

– Az eljárás mód – szólt közbe Sjöberg – mit mond nekünk? Erőszakos, véres, bestiális? Gyűlölet? Bosszú? Szenvedély?

– Egyértelműen a gyerekekre utazott – mondta Hamad. – Különben miért ölte volna meg őket? Úgy tűnik, aludtak.

– Nem tudhatjuk, hogy aludtak-e – felelte Sjöberg. – Majd Zetterström megmondja, de azzal egyetérték, hogy sok jel utal rá. De ha a nőt a fürdőszobában ölte meg, akkor elég furcsa, hogy a gyerekek szófogadón vártak a sorukra.

– Lehet, hogy velük végzett először – folytatta Hamad –, de nem hinném, hogy ebben a sorrendben csinálta. A nő valamiért a fürdőben volt... Lehet, hogy ismerték egymást. Akárhogy is volt, szerintem a gyerekekre utazott. Csak a gyerekekre vagy pedig az anyára és a gyerekekre.

– Férfiről beszélünk? – kérdezte Sjöberg.

Az asztal körül ülők többsége bólogatott.

– Nem egyszerű bicskáról van szó – mondta Sandén. – Komoly eszköz lehetett. A fürdőszobai mézszárlást biztosan férfi követte el. Catherine Larsson feltehetően ellenállt, pedig nem volt nagydarab teremtés. Egy nő szerintem döfött volna. Ez férfi műve volt. Erős. Céltudatos. Jéghideg.

– Egyetérték – mondta Sjöberg. – De miért ölt meg két, ilyen kicsi gyereket? Ha erre is van magyarázatod, Jens, akkor ki vele.

– Azért, mert apa, és elege lett az egészszéből – válaszolta Sandén készségesen. – Vagy mert apa akart lenni, és elege lett az egészszéből.

– Ki riasztotta a rendőrséget? – kérdezte az ügyész.

Sjöberg a kezében lévő papírra sandított.

– Az egyik szomszéd, egy bizonyos Bertil Schwartz. Catherine Larsson reggelre lefoglalta a mosókonyhát, de nem bukkant fel. Schwartz becsöngetett hozzá, hogy átveheti-e az időpontját, de senki sem nyitott neki ajtót. Írt egy üzenetet a nőnek, és amikor kinyitotta a levélnyílást, kellemetlen szag csapta meg az orrát. Így hát bekukucskált a nyíláson, és meglátta a földön a vértócsát. Ekkor hívta fel a rendőrséget. Ellenőrizni kellene, hogy igaz-e a mosodás sztori.

Ez utóbbit Hamadnak és Westmannak címezte, majd Sandénhoz fordulva így szólt:

– Te menj el a gyerekek óvodájába. Először azonban ellenőrizzük Christer Larssont. Akkor ezekkel kezdünk, és holnap ugyanekkor és ugyanitt találkozunk.

Hogy kímélje a hátát, az oldalán feküdt a félhomályban. Egy késő téli fénysugár kandikált be a koszos mosogató fölötti ablakrésen. Ahogy belemézett a fénybe, minden más elsötétült a szobában. Látni akarta az őt körülvevő világot, ezért az egyik polcon sorakozó konzerveket bámulta. Nézett, de nem látott semmit.

Gondolataiban május volt, ragyogó tavaszi nap, valamikor réges-régen. Felesége derekát átkarolva állt a második emeleti nappali ablaka előtt, és nézte az udvaron játszó szomszéd gyerekeket. A mellettük lévő ablak nyitva volt, és a szél játszott a fehér függönnyel. Vajon tényleg fehér volt, vagy arról a napról minden emléke tejfehér ködbe burkolózott?

A teraszon is üldögélhettek volna, ha odakint nem zajlanak éppen

ültetési munkálatok. A két szék és az asztal gondosan össze volt csukva, a betonpadlót újságpapírok fedték. Egy zsák föld félig az újságra volt borítva, körülötte számos cserép állt stószban, néhány palánta társaságában. A teraszon a föld illata összekeveredett a kertben frissen nyírt fű illatával.

Szombat volt, és néhány idősebb gyerek máris birtokba vette a hintákat, így a két kisfiú kénytelen volt beérni a homokozóval. Rendületlenül ásták apró lapátjukkal a száraz homokot, miközben lopva a hintákra pillantottak. Nem mertek a nagyobb gyerekekhez merészkedni, pedig az anyukájuk a közelükben ücsörgött a padon egy magazint lapozgatva.

– Szeretnél olyanokat? – kérdezte a férfi a nő hátán végighúzva a kezét, míg el nem ért a nyakán lévő puha szőrszálakig.

– Nem, én ilyeneket szeretnék – felelte a nő a férfi felé fordulva és az arcába csípve. – De egy kicsit kisebbeket – fűzte hozzá nevetve.

A férfi átkarolta és szorosan magához húzta. Egy ideig így álltak, egyetlen szót sem szólva. A férfi ismét a homokozónál lévő kisfiúkat figyelte, ezért pont látta, amint mindketten felpattannak és kiszaladnak a látómezejéből. Néhány másodperc múlva az apjukat ráncigálva tértek vissza. Az anya felállt és mondott valamit a férfinak. Összetekerte az újságot és elindult. Utoljára azt látta, ahogy odakiált valamit a fiúknak. Valami mindennapit és érzelemmenteset mondott a válla fölött, mielőtt elment. A férfi arra gondolt – nem most, hanem később –, hogy nem ölelte meg őket, nem lehelt csókot rózsás arcukra, nem simította meg a hajukat, és nem mondta el, mennyire szereti őket. Akkor jutott eszébe, hogy nemsokára tíz óra, és mennie kell dolgozni a fodrászszalonba.

– Korog a gyomrod – mondta a nő elhúzódva. – Gyere, készítsünk reggelit.

A nő tojást és bacont sütött, miközben a férfi megterítette az asztalt. Az ablakon keresztül látta, ahogy az idősebb gyerekek végül otthagyják a hintákat és a két kisfiú villámgyorsan odaszalad, hogy elfoglalja őket. Az apa leült egy másik férfi mellé a padra, és a beszélgetésüket kísérő testbeszéd arról árulkodott, hogy már régóta ismerik egymást.

Miután elfogyasztották a kései szombati reggelit, az asztalon hagyták az edényeket és visszabújtak az ágyba. Már fél egy volt, mire végeztek mindennel, rendet raktak a konyhában, majd felhúzták a kerti kesztyűket, és folytatták az ültetést az erkélyen.

Ekkor csöngettek az ajtón.

Végül közösen visszamentek Trålgrändbe, ahol ki kellett hallgatniuk a szomszédokat. Hamad próbált beszélgetést kezdeményezni, de Petrának nem volt kedve cseverészni. Úgy tenni, mintha mi sem történt volna. A férfi nem létezett számára, legalábbis mint ember. Rendőrként igen. Sjöberg ennek ellenére makacsul összepárosította őket, folyton közös ügyet adott nekik, és Petra profi módjára kezelte a dolgot. Sosem hagyta volna, hogy érzelmei kihassanak a munkájára. Mégsem működött úgy, ahogy korábban. Képtelen volt elfelejteni, mit tett vele. És a többi lánnyal, a Peder Fryhk pincéjében készült videofelvételeken.

Jóformán be is bizonyosodott, hogy Hamad tartotta a kamerát. Ő beszélte rá, hogy menjen el a Clarion bárba, és egyenesen az erőszaktevő, Fryhk karjaiba küldte. Hamad vette el a belépőkártyáját is, majd elcsalta a Pelikanba, ahol megitatott vele egy csomó sört, hogy aztán a kártyájával besurranjon a

rendőrségre és küldjön egy erotikus e-mailt a rendőrfőnöknek. Petra e-mail-címéről és számítógépéről, melynek jelszavát csak ő és az erőszaktevő ismerhette. Sőt, a Roland Brandtnak küldött képeket is megtalálták Hamad saját számítógépén. És ha ez még nem lenne elég bizonyíték... Håkan Carlbergnél, a linköpingi rendőrségen megvan a Másik férfi – így hívta, mielőtt megismerte a nevét – ujjlenyomata és DNS-e is. A Másik férfi, aki tartotta a kamerát, miközben Peder Fryhk megerőszakolta a bedrogozott és eszméletlen nőket; ő szintén erőszakolt, csak sosem engedte magát lefilmezni közben, és sosem hagyott magáról emlékeket az áldozatokban.

Petra mégsem tette meg. Nem küldte el Hamad ujjlenyomatait Linköpingbe. Mert nem volt rá szükség, hát persze, hiszen már tudta. És azért, mert úgy érezte, már késő perre vinni, mivel egyszer már úgy döntött, nem jelenti a bűncselekményt. Talán volt egyfajta biztonság a jelenlegi helyzetben. Vajon hogyan reagálna, ha a vizsgálatok egyértelműen kimondanák, hogy Jamal Hamad az a bizonyos Másik férfi? A közeli barátja és bizalmasa? Vagy még rosszabb: ha ennyi idő után kiderülne, hogy ártatlan? Nem érdemes bolygatni a múltat – hiszen annyit dolgozott, hogy a történetek után újrakezdje... Nem, nem bírná ki azt a sok kérdést.

Petra megtartotta a három lépés távolságot Hamaddal szemben, igyekezett közömbös és tárgyilagos lenni, és nem adott neki esélyt arra, hogy győzedelmeskedjen felette vagy megsértse. Hiszen a férfi erre utazott, ezzel még Sjöberg is egyetértett, amikor Petra elárulta neki az erőszakolás részleteit. Hatalom és bosszú – ez kavargott a Másik férfi agyában. Hatalom, mert erről szólt valójában az erőszak, és bosszú, mert börtönbe juttatta Peder Fryhket. A Brandtnak küldött pornóképpel próbálta kirúgatni, és hajszál híján sikerült is neki. Bosszú. Hatalom.

Rafinált volt ez a Hamad. Régen, amikor volt rá esélye. Kínosan ügyelt arra, hogy mindig Petra közelében legyen. Kőkemény szikla volt a jelenlétében. Szívesen megfogta és átkarolta volna, hogy aztán mélyen belenézzen a szemébe. Érdekelte a nő, de ennél többet nem tett. Nem közeledett hozzá, és nem is rohanta le. Pedig Petra nem kérte volna magát sokáig. Hamad okos, fess, kedves és sármos volt, hát kell ennél több? Ráadásul frissen elvált. Közben végig csak egyetlenegy dolog érdekelte: hogy azt csináljon a nővel, amit csak akar, még hozzá akarata ellenére. Csakis erről szólt az egész, csak játék volt a számára.

Győzedelmeskedni sosem hagyta, azt nem tehetett. Petra sosem mutatkozott gyengének előtte. Hamar összeszedte magát. Szinte azonnal talpra állt. Az erőszakolás után másfél évig nem érdekelték a férfiak, de már ott is jó úton haladt. Legalábbis a mostani állás szerint. Petra elmosolyodott a helyzet abszurditásán. Sosem lesz belőle valami, nem lehet belőle valami, egyszerűen csak kellemes. Jó az önbizalmának. Egyszeri dolog volt egy érett, a legjobb korban lévő férfival. Családapa. Petra nem sejtette, hogy ez lesz belőle, amikor néhány héttel korábban, a barátaival való bulizás közben találkozott vele. Az elején kellőképpen megközelíthetetlen volt, de a férfi olyan érdekes dolgokat mesélt neki, hogy végül sikerült behatolnia a páncélja mögé és rábeszélte egy közös teázásra a nő otthonában. Az egyik dologból következett a másik. Petra semmit sem bánt meg, teljesen higgadtan szárnyalt a helyzetben anélkül, hogy bármiben is reménykedett volna, sőt. Ugyanez vonatkozott a férfitra is. Párszor röviden elbeszélgettek, éretten. Mint két felnőtt.

A Trälgrändhez érve Petra és Hamad megkereste Bertil Schwartzot, az egyedülálló, hatvan év körüli férfit, aki semmit sem tudott a halott nőről és a gyerekeiről. Elmondása szerint nem is nagyon foglalkozott velük, és Hamad és Westman sem

talált semmit nála, ami gyanúra adott volna okot. A mosókonyha listáját tanulmányozva meggyőződhetek arról, hogy Catherine Larsson valóban beírta magát kedd délelőttre.

A nő szomszédai – akikkel egy emeleten lakott – sem tudtak sok mindent hozzátenni. Egyikük sem ápolt szorosabb kapcsolatot a Larsson családdal, de a házban mindenki egyetértett abban, hogy nem sok vizet zavartak, a gyerekek kedvesek voltak, a mamájuk pedig mindig barátságosan üdvözölte őket.

Megfigyelték, hogy volt egy svéd külsejű férfi az életében, de azt nem tudták, hogy Larsson úr volt-e az vagy valaki más. Állítólag nagyon halk szavú volt, még akkor is, amikor összetalálkozott valakivel a lépcsőházban. Lehetséges, hogy a nőnél aludt párszor, de senki sem tudta, milyen viszony fúzi hozzá. A nagy korkülönbség elbizonytalanította őket, de azt nem gondolták, hogy az apja lett volna. A férfit olykor a gyerekekkel együtt látták elmenni és megérkezni.

Catherine Larsson időközönként meglátogatta egy vele egykorú, szintén ázsiai vonásokkal rendelkező nő. Egyik szomszéd sem hallott soha veszekedést vagy hangos beszédet kiszűrődni a Larsson-lakásból. A gyilkosság időpontjában – ami az igazságügyi orvosszakértő szerint szombat este és vasárnap reggel között történt – a házban senki nem figyelt fel semmi szokatlanra, ahogy arra sem, hogy Catherine Larssonhoz látogató érkezett volna.

A szomszéd házban, ahol Bertil Schwartz is lakott, a két rendőr kihallgatott egy huszonöt éves, Elin Lange nevű nőt. A meglehetősen alacsony, rövid, szőke hajú teremtés frissnek és sportosnak tűnt testhez álló farmerében és brazil színekkel tarkított pólójában. Kiderült, hogy Elin véletlenül összefutott Catherine Larssonnal a mosókonyhában. Miután nemrég tért

vissza ázsiai újáról, pusztán kíváncsiságból megkérdezte Catherine-t a származásáról, és megtudta, hogy a Fülöp-szigeteken nőtt fel, Negroson, ahol ő maga is járt. Elin Lange szerint Negros meglehetősen szegényes környék volt, ezért nem is csodálkozott, hogy Catherine inkább egy másik szigeten, Mindorón helyezkedett el, a turistaiparban. Ott megismert egy svéd férfit, akibe beleszeretett, majd elkísérte Svédországba, ahol összeházasodtak és gyerekeik születtek. Catherine elárulta Elinnek, hogy azóta külön élnek, de itt maradtak, mivel a gyerekek svéd állampolgárok, és ő is megkedvelte a barátságos helyeket. Ám mélyen legbelül mégis hazavágyott.

– Turistaipar? – kérdezte Westman.

Elin Lange habozva felelt.

– Igen, szóval... nem nagyon mentünk bele a részletekbe, csak jó volt vele beszélgetni. A Fülöp-szigeteki emberek állati kedvesek, nem lehet őket nem szeretni. De persze... a mindorói környéket látva nem pont a szállodai recepciós munkakör jut az eszünkbe... De hát nem mindenki... És nem szabad ítélni... Á, a francba, fogalmam sincs!

Westman elgondolkozva bólintott.

– Bármi más? Eddig maga az első, aki az üdvözlésen kívül beszélt Catherine Larssonnal.

– Tök jó fej volt – felelte Elin Lange. – Tényleg. De honvágya volt, amit nagyon is értek. Hideg van, és el volt zárva mindentől... Az egyetlen, amit ez az ország nyújthat, ha véget ért a szerelem, az a jólét.

Néhány pillanat hallgatás után így folytatta:

- Hogy ölhet meg valaki két kisgyereket?
- Ha esetleg eszébe jut még valami, kérem, jelentkezzen – nyújtotta Hamad a nő felé a névjegykártyáját.
- Persze, mindenképpen – felelte Elin, majd gyorsan ránézett a papírdarabra, és betette a farmerja hátsó zsebébe.
- Nehogy ott felejtse, ha megint jön mosni – kacsintott rá Hamad, a nő pedig hálásan felnevetett, amiért oldotta kicsit a hangulatot.

Westman kimérten mosolygott.

Christer Larsson közel járt a hatvanhoz, de őszülő haja ellenére sokkal fiatalabbnak nézett ki. Magas volt és jól megtermett, durva munkáskezekkel, barna és szomorú tekintete pedig valahogy távolinak tűnt.

A meglepetés jelét sem mutatva invitálta be a rendőröket a Fredhällben található, negyedik emeleti lakásába. Az egyszerű kis garzon szép volt, otthonos és tiszta. Az ablakban néhány virágcserep sorakozott, a falakon bekeretezett fényképek és poszterek díszeltek. Az egyik fal menti, meglehetősen nagy könyvespolc tele volt könyvekkel. A szoba felé tartva átmentek a konyhán, és Sjöberg megfigyelte, hogy ott is tisztaság és rend uralkodik.

A két rendőr leült a kanapéra, ami Sjöberg szerint éjjel ágyként is funkcionált. Larsson leült egy fotelba, lábát szétterpesztve előredőlt, kezét a térde közé lógatta. Tekintete egyenesen a szőnyegre meredt.

- Maga Catherine Larsson férje? – kérdezte Sjöberg.
- Igen – felelte Christer Larsson anélkül, hogy ránézett volna.
- De már nem élnek együtt?
- Nem, elköltözött.

A férfi nagyon lassan beszélt, Sjöbergnek az volt az érzése, hogy ittas.

- Maga józan? – kérdezte.

Christer Larsson nem tűnt meglepettnek, sőt, inkább kíváncsinak.

- Igen – válaszolta röviden.
- Szed valamilyen gyógyszert?
- Nem, nem szedek – felelte halkán. – Van valami, ami még érdekli magukat?
- De azért még találkoznak? – folytatta Sjöberg az eredeti témát.
- Nem, azt nem mondanám. Csak párszor járt itt a gyerekekkel.
- Párszor? Legutóbb mikor?
- Kétszer, azt hiszem. Egy évvel ezelőtt talán.
- De maga a gyerekek apja, nem?
- Ühüm.
- És nem látogatta meg őket?

– Nem.

– De tudja, hol laknak?

– Biztos megkaptam a címet, de már nem tudom, hová raktam.

Sandén, aki nem éppen a türelméről volt híres, kezdte unni a lassú tempót, ezért közbevágott.

– Ezek szerint nem járt náluk szombat este?

– Nem, még sosem voltam az otthonukban.

Larsson tekintete összetalálkozott Sandénével: a fáradtság mellett ott csillogott benne a makacsság is. Sjöberg legyintett egyet Sandén felé, majd vett egy nagy levegőt, és így folytatta:

– Sajnálattal kell közölnünk, Christer, hogy Catherine és a gyerekek... meghaltak.

Larsson arcán hitetlenkedő mosoly suhant át.

– Most viccelnek?

– Sajnos nem – felelte Sjöberg komolyan. – Délelőtt holtan találták őket a lakásukban.

– Baleset?

Sjöberg megrázta a fejét.

– Nem, arra gyanakszunk, hogy megölték őket.

– Kicsoda?

Christer Larsson hangsúlya nem változott, de a tekintete

szúrósabb lett.

– Azt nem tudjuk. Azt reméltük, maga tud segíteni.

– Biztos azt hiszik, hogy én voltam.

– Szeretnénk ezt kizárni, de ahhoz a segítségére van szükségünk. Mit csinált szombat este hat óra és vasárnap reggel hat óra között?

– Semmi olyat, amire lenne alibim. Otthon voltam és ettem, néztem a tévét és aludtam. Valószínűleg lent voltam vásárolni, de arra már biztos nem emlékszik senki.

– És hol vásárolt?

– Az Icában, lent, a Stagneliusvägenen.

– Kártyával fizetett?

– Igen, biztosan.

– Jó, akkor legalább azt ellenőrizhetjük.

– Zavarná, ha benéznék a fürdőszobájába? – kérdezte Sandén.

Larsson megrázta a fejét.

– És ha átvizsgálnám a szennyesét?

– Csináljon, amit akar – felelte Christer anélkül, hogy felnézett volna.

Sandén felállt, majd a kis folyosó felé igyekezve eltűnt a fürdőben.

– Mesélne valamit a Catherine-nel való kapcsolatáról? – kérdezte Sjöberg. – Hogyan találkoztak, miért lett vége, miért nem találkoztak már régóta, milyen volt a gyerekeihez fűződő kapcsolata...

Egy nagy sóhaj és rövid hallgatás után Christer Larsson belekezdett a történetébe. Sjöberg elhatározta, hogy türelmesen végighallgatja anélkül, hogy közbevágna vagy sürgetné.

– Az egyik kollégám járt a Fülöp-szigeteken, és csupa pozitív élménnyel tért vissza. Akkoriban nem érdekelt annyira az egész; sosem mentem hosszabb utakra, de néhány évvel később elhatároztam, hogy elindulok és csinálok valami szokatlant. Akkor döntöttem úgy, hogy odautazom. Így is lett, vettem egy útikalauzt, és elindultam. Utazgattam mindenfelé, majd Mindoróban találkoztam Catherine-nel. Évekig nem volt barátnőm, és igazából akkor sem érdekelt nagyon a dolog, de Catherine, úgymond, elég rámenős volt, és nem adta fel. Nem értettem, mit akar egy hozzám hasonló, vén kecskétől, de nagyon kitartó volt. Természetesen engem is elbűvölt. Újra fiatalnak éreztem magam. Olyan volt, mintha újjászülettem volna.

Kissé szégyenkezve nézett Sjöbergre, de ugyanakkor a szemében nosztalgikus, boldog fény csillant.

– Hónapokig csak utazgattunk, rettentően szerelmesek voltunk egymásba. Jókedvre derített. Így hát hazahoztam Svédországba, beköltözött hozzám és összeházasodtunk. Aztán jöttek a gyerekek. Aranyosak voltak. Kedvesek és jólneveltek, nem kiabáltak és nem veszekedtek. Catherine jó anya volt. Egy idő után azonban kezdett elegendő lenni az egészségből. Igazából nem volt oka, de én már csak ilyen vagyok. Kezdtem egyre jobban befelé fordulni, és Catherine képtelen volt életet lehelni belém, ezért végül feladta. Nem veszekedtünk, csak egyik nap

elköltözött a gyerekekkel, és helyesen tette. Attól még, hogy én ilyen vagyok, ő élheti az életét.

Mindketten hallgattak egy ideig, csak Sandén turkálása szűrődött ki a fürdőszobából. Sjöberg azon töpregett, mikor ér célta az üzenete. Valami nem stimmel a férfival. Sjöberg nem tudta eldönteni, hogy csak lehangolt vagy hiányzik belőle az empátia. Hogy is hívták ezt? Autizmus? Összekapcsolható a heves fellángolású agresszióval?

– Hogy haltak meg? – kérdezte Christer Larsson nyugodtan.

Sjöberg kereste a tekintetét, de az ismét a lába közötti szőnyegre irányult.

– Elvágták a torkukat – felelte a nyomozó tárgyilagosan.

Semmi reakció.

– A gyerekekét is?

– A gyerekekét is.

Christer Larsson továbbra sem nézett fel. Sandén a fejét csóválva lépett ki a fürdőszobából.

– Maga vette a lakást Catherine-nek? – kérdezte Sjöberg.

– Nekem nincs pénzem.

– És miből él?

– Nyugdíjas vagyok.

– Hogyhogy?

– Depresszió.

– Mióta?

– Évek óta.

– És nem szed gyógyszert?

Christer Larsson megrázta a fejét.

– Nem használtak – felelte.

– Fizet gyerektartást?

– Erről sosem beszéltünk.

– Tehát nem?

– Nem, nem fizetek gyerektartást.

– És Catherine, ő mit dolgozott?

– Fogalmam sincs. Miután eljött a takarítócégtől, munkanélküli volt.

– Akkor elmondom – kezdte Sjöberg kissé élesebb hangsúllyal –, hogy a Söderben lévő lakás, amelynek ő a tulajdonosa, és amelyben a gyerekekkel élt, rengeteg pénzbe, több mint kétmillióba került. Maga szerint honnan volt ennyi pénze?

Christer Larsson nem válaszolt.

– Vagy mégis sokat keresett, vagy valaki más fizette a lakást. Van hozzáfűznivalója?

Larsson megrázta a fejét. Sandén elhatározta, hogy bekeményít

egy kicsit.

– Lehet, hogy nyert a lottón, kirabolt egy bankot, strichelt vagy találkozott egy gazdag pasassal, aki eltartotta. Állítólag többször meglátogatta egy magával egyidős férfi; esetleg maga volt az vagy a stricije?

Sjöberg dühös pillantást vetett Sandénre, de be kellett látnia, hogy őt is érdekelte a válasz. Larsson kelletlenül Sandénra pillantott.

– Nem kurválkodott – mondta ugyanolyan vontatottan, mint előtte, de ezúttal sokkal keserűbben. – És nem rabolt bankot sem, de lehet, hogy találkozott valakivel. Ezer éve nem beszéltünk már.

– Lehet, hogy ez dühítette magát, ezért saját kezébe vette az irányítást? – kérdezte Sandén, de Larsson nem felelt.

– Volt bármilyen kapcsolata, amiről maga is tudott?

Sjöberg ismét a kedves stílussal próbálkozott, és Larsson mintha észrevette volna ezt, mert hirtelen a rendes, közömbös hangján válaszolt.

– Volt egy barátnője, ő is a Fülöp-szigetektől származott. Vidának hívták, munkatársak voltak.

– A takarítócégnél?

– Igen és utána is.

– Fekete munka? – kérdezte Sjöberg.

Larsson lassan bólintott.

– Ezt nem említette egy órával ezelőtt, amikor kérdeztem.

– Maguk a zsaruk, az istenért. Most mondom.

Sandén kelletlenül nyelt egyet, és inkább megkérdezte:

– Kinek takarított? Hol szerezte az ügyfeleket?

– Úgy tudom, magánembereknek takarított, akikkel az állandó munkahelyén találkozott.

– És mennyit keresett ezzel? – kérdezte Sandén határozottan.

– Azt hiszem, hetven koronát óránként. Pár ezret összeszedhetett hetente.

– Feketén! – fakadt ki Sandén. – Ez egy teljes nővéri fizetés, a rohadt életbe!

– Mindenesetre nem volt elég a Hammarby-kikötő északi részén fekvő lakásra – tette hozzá Christer Larsson.

Sjöberg és Sandén összenéztek.

– Van fegyvere? – kérdezte Sjöberg.

– Nincs – vágta rá a férfi.

– Zavarná, ha kicsit körbenéznénk?

– Már megtették – felelte Larsson a kezét dörzsölve.

– Most kicsit aprólékosabbak lennénk – szólt Sjöberg a legbarátságosabb hangján.

– Házkutatásról van szó?

– Nem, de az lehet belőle, ha nem működik együtt – fenyegetőzött Sjöberg azt remélve, hogy sikerül megijesztenie Christer Larssont.

– Csináljanak, amit akarnak – mondta a férfi megadón. – Én addig itt várok.

– Megkaphatom a pince kulcsát? – kérdezte Sandén, mosolyogva a férfi felé nyújtva a kezét.

Háromnegyed óra múlva magára hagyták a különös pasast anélkül, hogy bármit találtak volna. Viszont Sjöberg belső zsebében ott lapult a férfi ujjlenyomata.

– Micsoda fura egy alak – mondta Sandén, amikor már az autóban ültek.

– Igen, nyilvánvalóan depressziós – felelte Sjöberg bizonytalanul. – Szerinted is, nem?

Sandén elfordította a slusszkulcsot, majd hátranézett a válla fölött, mielőtt kitolatott a parkolóból.

– Mindenesetre nem kezdett el zokogni, amikor megtudta, hogy megölték a feleségét és a gyerekeit.

– A depresszió érzelmileg lebéníthatja az embert. Viszont ha erős érzelmek kötötték volna a családjához, akkor nem hagyta volna, hogy csak úgy eltűnjenek az életéből – gondolkodott Sjöberg hangosan.

Sandén elforgatta a kormányt, és lassan kihajtott az útra.

– Lehet, hogy nem is azt tette. Lehet, hogy inkább megszabadult tőlük. Klasszikus forgatókönyv. Hiszen hazudott nekünk. Miért

tette volna, ha nincs rejtegetnivalója? Tényleg, miért nem vontad kérdőre emiatt?

– Azért, mert tudta, hol élnek? Ez nem hazugság – felelte Sjöberg. – Még húzhatjuk a dolgot egy kicsit.

– Hiszen nagy és erős, simán véghez vihette a gyilkosságot – állapította meg Sandén. – Még be sem kellett törnie a lakásba, mert gond nélkül beengedték. Bőven volt ideje arra, hogy kimossoon mindent. Van mosógép a fürdőszobában, a szennyestartó majdnem üres volt, és a szemetesekben sem volt semmi.

Sjöberg felnézett az egyik toronyházra. Csupasznak és sivárnak tűnt a szürke márciusi napon.

– Te jó ég, milyen lassan beszélt a pasas! Azt hittem, elalszom – mosolygott Sandén a fejét csóválva.

– Igen, észrevettem – felelte Sjöberg. – Tiszta szerencse, hogy nem vagyunk egyformák. A fürdőben nem voltak gyógyszerek?

– Nem – válaszolta Sandén. – Abból a szempontból tiszta.

– Aproposó gyógyszerek, te jól vagy?

Sandén habozott egy pillanatig, mielőtt válaszolt. Sjöberg tudta, hogy legszívesebben nem beszélne róla. Csak hat hónap telt el azóta, hogy a kollégája stroke-ot kapott és összeesett egy tanú kihallgatása közben. A mentők hamar kiértek a helyszínre, ami igencsak meghatározó volt a végeredményt nézve. Megkapott minden kezelést, néhány hónapig betegállományban volt, majd részidőben folytatta a munkát. Bal oldala lebénult, de Sandén hatalmas akaraterővel szép lassan meggyógyította magát. Fizikailag mostanra szinte teljesen felépült. Természetesen egy új

és még súlyosabb stroke lehetősége mindig ott lebegett a feje felett, de minden rosszban van valami jó: Sandén teljesen megváltoztatta az étkezési szokásait és legalább húsz kilót fogyott.

– Jól – felelte a férfi. – Minden oké. Szedem a gyógyszeremet, de különben minden a régi. Semmi stressz.

– Tervezed, hogy megint teljes munkaidőben dolgozz?

– Már most is azt teszem, a francba! – válaszolta Sandén halvány mosollyal.

– Oké, de ügyelj arra, hogy ki is fizessék .

Elkezdett esni a hó. Nagy és nehéz pelyhek hullottak az égből, de mielőtt elérték volna az östgötagatani rendőrséget, a havazásból eső lett. Catherine Larsson biztosan nem örülne, gondolta Sjöberg.

Amikor Sjöberg visszaért a rendőrségi irodájába, egy kartondoboz várta az íróasztalán. Bella Hansson betartotta a szavát, és átküldte Catherine Larsson életét szavakban és képekben, szépen becsomagolva, egy cipősdobozra hasonlító valamiben. A korábban kapott nejlonzacskó mellette hevert. A nyomozó becsukta az ajtót, és leült.

Először a fényképekkel kezdte, majd hamar rájött, hogy Catherine Larssonnak nem volt fényképezőgépe. A képeket valószínűleg Fülöp-szigeteki rokonok vagy svéd profi fotósok készítették. Sjöberg egy ideig csak a gyerekek különböző, feltehetően az óvodában készült képeit tanulmányozta.

Nagyot sóhajtva félretette őket, majd végignézte az egész családot és az esküvőt ábrázoló képeket, amelyeket szintén szakember készíthetett. Egy ideig elgondolkozva vizsgálta a szerelmespárt. Christer Larsson őszülő hajjal, napbarnított bőrrel vigyorgott bele a kamerába. Sötét öltönyt viselt, melynek gomblyukában egy vörös rózsza tündökölt. Catherine egyszerű, fehér ruhában, félprofilból mosolygott fel újdonsült férjére. A férfi több mint egy fejjel volt magasabb nála, hatalmas jobb keze egész csupasz vállát betérítette.

Tényleg gyilkos? A képen nem, de mennyi minden történhetett a fénykép készítése óta? Az emberek változnak, a körülmények változnak. Christer Larsson ismét befelé fordult, akármit is jelentsen ez.

És Sjöberggel mi történt? Veszélybe sodorta a saját és a családja jövőjét. Kockára tette élete nagy szerelmével, legjobb barátjával, élettársával, szeretett Ásájával való kapcsolatát egy ismeretlen nő miatt. Egy nő miatt, aki a semmiből bukkant elő, és aki semmit sem jelenthetett számára.

Margit Olofsson az álmaiban szereplő nő, de semmiképpen sem álmai asszonya. Nem gyakran gondolt rá, de most megint a fejébe férkőzött, és nem tudta kiűzni belőle. Mi a fenét művel? Összegyűjtötte minden lelki erejét, hogy meggyőzze magát, véget kell vetnie a történetnek. Most. Vagy következő alkalommal, ha találkoznak. Sjöberg és Margit nem találkozott túl gyakran, de ha a férfi ideges volt, a nő ölében keresett nyugalmat. Nem tudta, miért. Ása mindig is meg tudta vigasztalni, de az állandóan visszatérő álma óta valami megváltozott. Más ember lett. Egy félénk, kétségbeesett szélhámós.

Álmában mindig a nedves fűvön ácsorogva nézi a csupasz lábát.

Nem mer felnézni, pedig tudja, hogy azt kellene tennie. A feje olyan nehéz, hogy alig bírja felemelni. Összeszedi minden bátorságát és erejét, hogy felnézzen, és ekkor meglátja a nőt. A gyönyörű nőt a ragyogó vörös hajjal. A nő táncol egy kicsit, majd hirtelen összetalálkozik a tekintetük. A férfi felé nyújtja a kezét, de elveszíti az egyensúlyát és hanyatt esik. A nő Margit; legalábbis azóta, hogy először találkozott vele a sorozatgyilkosság nyomozása közben, körülbelül egy éve. Sjöberg esze azt súgta, vessen véget a kapcsolatnak, de a nő kimondhatatlan hatással volt rá. Felébresztett benne valamit, csak nem tudta, mit. Valami újat? Valami régit?

Megborzongott, lerázta magáról a kellemetlen gondolatokat, és tovább lapozgatott a fényképek között. Megköszörülte a torkát, elhessegette a szégyenérzetét. A köhécselés mintha újra felnőtt emberré varázsolta volna, majd kihúzta magát.

Hirtelen felkeltette az érdeklődését egy fényképautomatában készült képsor. Catherine és egy másik ázsiai nő szerepelt a négy, színes képen. Az első két fényképen vidámnak tűntek, a harmadikon vicces grimaszokat vágtak, a negyediken pedig már nem is ültek, hanem széttárt karokkal táncoltak a fülkében, újabb grimaszokat vágva. Szóval ő Vida, gondolta Conny Sjöberg. Őt kell megtalálnunk.

A többi kép feltehetően barátokat és rokonokat ábrázolt Catherine Larsson szülőföldjéről. Ő maga nem szerepelt a képeken, valószínűleg azután küldték neki azokat, hogy Svédországba költözött. A Christer Larssonnal közös életéről nem voltak emlékek. A levelek és a képeslapok mind a Fülöpszigetekről érkeztek és a nyomozó számára idegen nyelven íródtak. Gondoskodnia kellett a lefordításukról.

Sjöberg gyorsan átfutotta a karton tartalmát, és a Catherine

pénzügyeivel kapcsolatos dolgokat egy külön kupacba tette: blokkok, számlák, számlaadatok és adóbevallások. Amikor végzett a szortírozással, még mindig semmi nem volt a kezében, ami egy esetleges nyomra utalhatott volna.

Ki kellett nyújtóztatnia a lábát, ezért felállt és kiment a folyosóra. Bepillantott Einar Eriksson szobájába. Még mindig üres volt. Sjöberg káromkodott egyet magában, amikor rájött, hogy neki kell elvégeznie azokat a dolgokat, amik Eriksson feladatai lettek volna: telefonon beszélni a hatóságokkal, keresgélni az adatbázisban és sok más olyasmit csinálni, amiben egyáltalán nem volt rutinja.

Néhány órával később akarata ellenére sikerült bepillantást nyernie Catherine Larsson pénzügyi ténykedéseibe: ő maga fizette ki a lakását: 2006. június elsején 2 115 000 koronát utalt át az SEB banknál lévő számlájáról az eladónak. Pár héttel korábban 235 000 foglaló cserélt gazdát ugyanígy. A pénz 20 000 koronás részletekben érkezett a bankszámlájára egy fél éven keresztül, amit ő utalt különböző stockholmi fiókokból. A lakásba való beköltözése után is minden hónap végén 5000 korona került a számlájára. Miután Sjöberg végighívta a bankokat, sikerült kapcsolatba lépnie olyanokkal, akik még emlékeztek is a tranzakciókra, sőt abban is biztosak voltak, hogy Catherine rendelte el a befizetéseket. A kérdés már csak az volt, honnan szerzett ennyi pénzt.

Egyébként az összes pénzügyi tevékenységét saját maga intézte. Az 5000 koronán kívül a családi pótlék is megérkezett a számlájára minden hónapban. Ezen felül semmit sem kapott. A számláit időben fizette, egyszer egy hónapban, saját maga. A számlán lévő pénz majdnem pontosan elég volt a fix kiadásaira. A folyamatos kiadásokat folyamatos bevételekkel fedezte.

Az adóhivatalnak segítő rendőrség támogatásával Sjöberg Christer Larsson pénzügyi helyzetét is leellenőrizte, de semmi sem utalt arra, hogy Catherine pénze tőle származott volna. Neki is volt számlája a SEB banknál, ahonnan feltűnés nélkül átutalhatott volna pénzt a nő számlájára, ha akart volna. Valószínűleg nem is volt miből, hiszen bevétel sem érkezett rá.

Lehet, hogy Catherine életében volt egy titokzatos jötevő, de ki volt az? Valaki, aki szerette? Valaki, aki kihasználta valahogy, de mégis fizetett neki? Valaki, aki tartozott neki? Vagy valóban a saját pénze volt – kétes körülmények között szerzett, de mégis az övé?

Sjöberg a telefonért nyúlt és felhívta a tudakozót, hogy kapcsolják a Telia telefontársaságot. Jó pár kapcsolás után végre eljutott a megfelelő személyhez, aki megígérte, hogy küld neki egy listát Catherine utolsó hat hónapban történt ki- és bemenő hívásairól. Állítólag húsz perc múlva érkezik meg hozzá, faxon.

Sjöberg letépte a fényképutomata által készített legfelső képet, ráragasztotta egy fehér papírra, és golyóstollal bekeretezte az idegen nőt. Ezután olvashatóan a kép alá írta: „Tudja valaki, ki ez a nő? A Hammarby rendőrség sürgősen keresi egy gyilkossági ügyel kapcsolatban. Aki ismeri, kérem, hívja az alábbi telefonszámot...” Felvette a kabátját, átviharzott a folyosón, és kezében a lobogó papírral lement a lépcsőn.

Negyedórával később már a Skånegatanon volt, a spanyolul beszélő katolikus hitközség előtt, hogy feltegye a körözüst a hirdetőtáblára. Egy alacsony, középkorú, dél-amerikai kinézetű férfi bukkant fel mellette.

– Üdv, Conny Sjöberg vagyok a Hammarby rendőrségről – mondta a kezét nyújtva.

– Jó napot, Joseph vagyok – mosolygott a férfi.

Sjöberg beletúrt a hajába, hogy megigazítsa elázott tincseit.

– Gyilkossági ügyben nyomozunk – magyarázta. – Jobban mondva három ügyben. Ezt a nőt és két gyermekét éjjel meggyilkolták az otthonukban.

Catherine Larsson boldog arcára mutatott, majd így folytatta:

– Úgy tűnik, nem volt nagy ismeretségi köre, de talán ő volt a legjobb barátnője. Valószínűleg mindketten a Fülöp-szigetéről jöttek. Sok látogató érkezik onnan?

– Persze – felelte Joseph erős akcentussal, Sjoberg papírját tanulmányozva. – Sok Fülöp-szigeteki jön ide, de a legtöbbjük egy szót sem tud svédül.

– Nem ismeri fel az egyik nőt? – kérdezte Sjoberg.

– Nem igazán. Egy egész családot megöltek? Micsoda szörnyűség! Hány évesek voltak a gyerekek?

– Kettő és négy. Beszelnünk kell az anya hozzátartozóival.

– Ha szükségük van a szolgálatainkra, szívesen állunk rendelkezésükre. Majd körbekérdezősködöm, hogy ismeri-e valaki a hölgyeket.

– Hálásan köszönöm – mondta Sjoberg. – Nagyon fontos, hogy megtaláljuk a barátnőjét.

A nyomozó a képen lévő bekarikázott, mosolygó arcra mutatott.

– Valószínűleg Vidának hívják – fűzte hozzá.

– Vida – ismételte meg tűnődve a zömök férfi. – Biztos megtaláljuk.

Negyvenöt perccel a Teliával való beszélgetés után Sjöberg visszatért az íróasztalához, de a fax még mindig nem érkezett meg. Ismét felhívta a férfit, akivel korábban beszélt, és tíz perc múlva már a kezében tartotta a listát. Sjöberg azon töprengett, vajon mennyi időbe telt volna, ha nem hívja fel újra és sürgeti meg. Einar számára ez mindennapos dolog, gondolta. Ezek szerint a Telia miatt olyan átkozottul mogorva mindig.

Leült az íróasztalához, és átfutotta a telefonbeszélgetéseket jelző listát. Nem volt hosszú. Elképzelte, milyen lenne a Sjöberg család listája; a két felnőtt és az öt gyerek közül valaki mindig a telefonon lógott. Na, jó, a nemsokára hároméves ikrekre, Christofferre és Jonathanra sok mindent rá lehetett fogni, de a magas telefonszámlát nem.

A teliás alkalmazottól megtudta, hogy Catherine Larssonnak nem volt mobiltelefon-előfizetése náluk. A lakásban sem találtak mobiltelefont, de Sjöberg elhatározta, hogy kapcsolatba lép a többi telefontársasággal is. Egy órába telt, mire összegyűjtötte azokat az előfizetőket, akikkel Catherine Larsson beszélt. Egyiküket sem hívták Vidának. Sjöberg kinyomtatta a listát, rátett egy „Derítsd ki, mi közük ezeknek az embereknek Catherine Larssonhoz” feliratú sárga, öntapadós cetlit, és letette Einar Eriksson íróasztalára.

Csak néhány gyerek lézengett az óvodai csoportban, amikor Sandén belépett. Az óvónő, a hatvan év körüli, kedves hölgy úgy festett, mint aki nem is ott dolgozik. Szűk farmert és drágának tűnő, mintás blúzt viselt, a nyakán pedig elegáns sál díszelgett.

Alaposan ki volt sminkelve, tele volt gyűrűkkel, nyakláncokkal, karkötőkkel és fülbevalókkal, de Sandén azt nem tudta volna megmondani, hogy értékesek voltak-e vagy sem. A nő vidám és kedves hangját már az öltözőben is hallani lehetett, sőt, Sandén még a mesét is felismerte, amit éppen akkor olvasott fel. Egy kisnyusziról szólt. Ő is számtalanszor felolvasta a gyerekeinek, amikor kicsik voltak. Az óvónő egy puha párnákból álló kupacon ült, és mindkét térdén egy-egy gyerek trónolt. Egy harmadik kicsi közvetlenül mellett ücsörgött az ujját szopva. Amikor a férfi belépett a szobába, a nő elhallgatott és csodálkozó mosollyal nézett rá.

– Jens Sandén, bűnügyi rendőrség – dörmögte, és akkor jött rá, hogy vizes cipővel trappolt be a gyerekek játszósarkába. – Beszélni szeretnék magával, de olvassa nyugodtan végig a mesét, addig leveszem a cipőmet.

A nő aggódva nézte a szobából kisétáló férfit.

– Mindjárt feltakarítok magam után – kiabálta Sandén az öltözőből, mielőtt az óvónő folytathatta volna az olvasást.

A férfi a bejárati ajtóhoz tette a cipőjét, majd megkereste a vécét és méternyi vécépapírral a kezében tért vissza. Gondosan feltakarította a nedves lábnyomokat, lehúzta a papírt a vécén, és zokniban visszaosont a gyerekekhez meg az óvónőhöz.

– Na, jó, a többi holnap elolvassuk! – mondta az asszony, és titokzatos mozdulattal becsukta a könyvet. – Beszélnem kell a kedves rendőr bácsival, aki eljött és meglátogatott minket. Segítsetek összeszedni az asztalon lévő színes ceruzákat, és utána ehettek banánt.

A gyerekek megtették, amit kért, de Sandén biztos volt benne, hogy a szüleiknek nem fogadtak volna így szót.

Látogatásának okát ismerve, nem érezte magát túlzottan kedves rendőrnek. Akkor döbbsent rá, hogy nemcsak holmi információ reményében érkezett, hanem két, szörnyű halálhírt kellett közölnie egy olyan emberrel, aki talán a legközelebb állt mindkét gyerekhez.

– Margareta Norlander – mondta az óvónő a kezét nyújtva, miközben a másikkal kiterelte a férfit szobából. – Menjünk ki, hogy nyugodtan beszélhessünk. Miről van szó?

A nyomozó az öltözőn át követte a konyhába anélkül, hogy válaszolt volna a kérdésére.

– Ülünk le – mondta Sandén egy asztalra és néhány székre mutatva.

A nő aggódva fürkészte, de leült vele szemben, kezét a szájára tapasztva.

– Attól tartok, rossz hírt fog közölni – szólalt meg az óvónő félve.

– Sajnos így van, de magához nincs közvetlenül köze – próbálta nyugtatni Sandén. – Csak az előírások miatt van.

A férfi hallotta magát kívülről, milyen bürokratikusán fogalmaz, mégis folytatta.

– Jól tudom, hogy Tom és Linn ide járt?

– Igen, de a héten nem jöttek, és nem is hallottunk róluk semmit.

A nő az arcához emelte a kezét, szeme megtelt könnyel.

– Kate mindig olyan gondos volt...

– Catherine-t hívja Kate-nek?

A nő bólintott.

– Mindhármukat holtan találták délelőtt – mondta Sandén közömbös hangon. – Az ágyban feküdtek, egymás mellett. Együtt haltak meg, valószínűleg a gyerekek nem is vették észre, mi történt.

– De hogyan?

Margareta Norlander nem tudta tovább visszatartani a sírást, könnyei végigzáporoztak az arcán, a hangja elcsuklott.

– Ez számomra is borzasztóan nehéz – mondta bocsánatkérően Sandén, ugyancsak a könnyeivel küzdve.

Megfogta a nő kezét, és így folytatta:

– Megölték őket. Valaki elvágta a torkukat.

– Maga látta őket? – kérdezte a nő szipogva.

– Igen – felelte Sandén. – De szavamat adom rá, hogy a gyerekek nem éreztek semmit, és mindannyian békésen feküdtek egymás mellett.

– És szegény Kate?

– Még nem fejeződött be a helyszínelés, de sajnos a jelek szerint ő a tudatánál volt, amikor meggyilkolták. De majdnem biztos, hogy nem látta a gyerekeit meghalni.

Sandén egy ideig némán ült, hagyta, hadd ülepedjenek le Margaretában a hallottak. A nő elhúzta a kezét, és az asztalon

lévő papírtörülőrért nyúlt. A férfi megelőzte, letépett egy darabot belőle, és odanyújtotta neki.

– Mit mondjak a gyerekeknek? – kérdezte az arcát törölgetve.

Hirtelen becsapódott a bejárati ajtó. A nő fel akart állni, de Sandén jelezte neki, hogy maradjon ülve, majd megkérdezte.

– Valamelyik szülő lehet az?

Margareta bólintott.

– Majd én elintézem. Maradjon itt, megkérem a szülőt, hogy vigyázzon a gyerekekre. Utána szeretnék még beszélni önnel.

A férfi átment a konyhán, majd ki az öltözőbe, ahol a három gyerek már fogadta az esőben elázott anyukát. Sandén elővette a belső zsebében lapuló igazolványát, és felmutatta a nőnek, aki már az ölében tartotta a saját gyerekét.

– Sajnos rossz hírekkel érkeztem, megkérhetem, hogy vigyázzon egy kicsit a még itt lévő gyerekekre? Margaretával a konyhában beszélgetünk, jó lenne, ha nem zavarna minket senki. Hogy hívják?

– Annának – felelte a nő komoly arccal. – Anna Åkesson. Isa anyukája vagyok.

– Remek, Anna – szólt Sandén határozottan, miközben visszatette a zsebébe az igazolványát. – Akkor megegyeztünk. Margareta nemsokára jön, rendben?

– Rendben – bólintott a nő döbbenten, de nem kérdezett semmit.

Sandén visszament a konyhába, ahol Margareta Norlander

ugyanúgy ült, ahogy hagyta. Még mindig sírt, és közönyösen bámulta a hűtőszekrényt. A férfi újra leült vele szemben.

– És Erik? – kérdezte a nő.

– Erik? – kérdezett vissza Sandén. – Ki az az Erik?

– Ő szokott segíteni hozni-vinni a gyerekeket.

– Kérem, mondja el, mit tud Erikről – mondta Sandén. – Ismeri a vezetéknevét?

– Nem, sosem kérdeztem. Körülbelül velem egyidős. Igazából sosem tudtuk, milyen kapcsolat fűzi Kate-hez. Lehet, hogy egy pár voltak, de előttünk sosem mutattak fizikai közelséget. A férfi mindenesetre legalább húsz évvel idősebb nála... Csodálatosan bánt a gyerekekkel, akik imádták. De nem ő az apjuk, azt tudom.

– Találkozott az apjukkal?

– Nem, sosem láttam. Kate azt mondta, elváltak.

– Legalábbis nem éltek együtt – helyesbített Sandén.

– Igen, ez lehetséges. Elmondták neki?

– Igen, de azt állította, már régóta nem találkozott sem Catherine-nel, sem a gyerekekkel. Bizonyára nem ismerte ezt az Eriket. Szívesen kapcsolatba lépnénk vele.

Ismét ajtócsapódás hallatszott, majd a folyosó felnőtt hangoktól lett hangos.

– Talán megvan a telefonszáma az irodában – mondta Margareta Norlander. – A szülőknek meg kell adniuk valakinek a számát,

aki be tud ugrani helyettük, ha valami baj történik vagy nem elérhetők. De nem akarom...

Az óvónő a hangok felé mutatott, de Sandén megnyugtatta.

– Majd később, ha mindenki elment. Anna Åkesson intézi az ügyet. Talán fel kellene hívnia a szülőket és a kollégákat ma este...

– Persze, természetes.

Az óvónő hirtelen zokogásban tört ki, és a könnyek csak úgy záporoztak az arcán.

– Ki tehetett ilyen szörnyűséget?

– Ezt öntől szerettem volna megkérdezni – felelte Sandén. – Talán maguk ismerik a családot a legjobban. Kikkel látta együtt Catherine-t? Volt a gyerekeknek valamilyen programjuk az óvodán kívül? Mindent tudni akarok, amit Catherine Larssonról tud. Voltak ellenségei?

– Maga volt a megtestesült jóság. Mindig vidám volt és pozitív, akárcsak Erik. Őt nem sokat láttuk, talán párszor egy héten.

– Mióta?

– Amióta a gyerekek idejártak. Azt hiszem, 2006 augusztusától. Olyan picik voltak; a kicsi Linn akkor tanult járni. Nem tudok róla, hogy Kate összejárt volna a többi szülővel. A gyerekek pedig olyan aprók még, hogy nem mennek át egymáshoz játszani. Legalábbis Tom és Linn nem barátkoztak, amennyire tudom. Csak Kate és Erik vitte haza és hagyta itt őket.

– Milyen ember volt Catherine?

Margareta Norlander elgondolkozott, mielőtt válaszolt volna.

– Aranyos és kedves, ahogy mondtam. És talán kicsit szégyenlős. Nem volt éppen nagyhangú valaki. Svédül viszont nem tudott túl jól.

– Mit dolgozott, arról tud valamit?

– Azt mondta, takarít – felelte a nő. – Ennél többet nem tudok.

Letépett egy darabot a papírtörülőkől, és megpróbálta felitatni elkenődött sminkjét.

– A gyerekek milyenek voltak? – kérdezte Sandén.

– Nagyon boldogok és kiegyensúlyozottak, soha nem volt velük baj. Tiszták és harmonikusak voltak. Kate mindent kézben tartott, és soha nem késett.

– A gyerekek beszéltek az apjukról?

– Tom néha hancegett azzal, milyen erős az apja, de ezt minden gyerek csinálja. De azt sosem hallottuk, hogy meséltek volna az apjukról.

– És az a bizonyos Erik hogy néz ki és mi a foglalkozása?

– Átlagos magasságú, hamvasszőke hajú, és szemüveget visel. Svéd kinézete van. Egészen hétköznapi, és az öltözete is az. Hosszú nadrágban és pólóban jár.

– Szóval nem öltönyben, és nem is munkásruhában? – kérdezte Sandén. – Hivatalnok?

– Igen, olyasmi. Nem tudom, mivel foglalkozik.

– Zöld póló? – kérdezte Sandén.

– Igen, most, hogy így mondja... Gyakran viselt sötétzöld pólót. Erik nagyon szereti a gyerekeket – folytatta. – Nem csak Tom és Linn volt oda érte, mert a többi gyerekhez is mindig volt egy jó szava. Labdázott velük, dobálta őket a levegőben, tudja, amit a gyerekek imádnak.

A folyosóról beszűrődő hangok egyre hangosabbak lettek, majd hirtelen elhallgattak. A bejárati ajtó hangosan becsapódott. Margareta Norlander ránézett az órájára. Nem sokkal múlt öt óra.

– Ők voltak az utolsók – állapította meg egy sóhajjal.

– Segítene megkeresni azokat a telefonszámokat? – kérdezte Sandén.

– Persze – felelte a nő fáradtan.

Nehézkesen felállt a székről, és egyszerre sokkal idősebbnek tűnt. Sandénnek eddig fel sem tűnt az erőtlensége, csak most látta, ahogy előtte ment a folyosón. Óvónőből olyan nővé változott, aki éppen akkor veszítette el két gyermekét.

Egy agyonmosott farmerben és kopott, ujjatlan pólóban lévő férfi ácsorgott a szomszédos helyiségben, felmosórudat szorongatva. Sandén üdvözlésképpen bólintott egyet, de Margareta Norlander a fásult takarítóra ügyet sem vetve elővett egy kulcsot a nadrágzsebéből, és kinyitotta az iroda ajtaját. Az íróasztalon lévő irattartók közül elővett egy szürke dossziét, és kikereste a Larsson családot. Két telefonszám volt megadva, az egyik mobilszám volt. A vonalas Catherine Larsson otthoni hívószáma volt, de a másik kié lehetett? Eriké?

Kedd este

– De tudtad, a f... Tudtad előző héten és előző évben is... Nem felejtetted csak úgy el a kivonás szabályait!

– Káromkodni akartál.

– Nem akartam... Na, jó, akartam, de nem tettem.

– Hazudni akartál.

– Azt gondolok, amit akarok, ez egy szabad ország, Simon. Ne ezen lovagolj, inkább folytassuk!

– Szólásszabadság is van, ezért azt mondunk, amit akarunk.

– Hagyhatnánk most a jogot, és koncentrálhatnánk inkább a matematikára? Ha ezt iderajzolom a tengelyhez... Áh, a f... Åsa!

– Káromkodni akartál.

Conny Sjöberg idegesen fürkészte tízéves fiát, majd olyan hévvel pattant fel, hogy a konyhaszék majdnem felborult.

– Åsa! – kiabálta újra.

Hallotta, ahogy óvatosan becsukódik egy ajtó a lakás másik részében, majd Åsa lépéseit a parkettán, ahogy először halkán, majd trappolva közeledik.

– Épp most altattam el a fiúkat! – sziszegte. – Pont elaludtak!

– És felébredtek?

– Nem, de felébredhettek volna.

– Akkor mi ez az álhiszti?

Simon elnevette magát, majd Ását is megfertőzte, és végül már mind a hárman nevettek.

– Matek? – kérdezte Ása.

Simon megjátszott szégyenkezéssel pislogott édesanyjára.

– Igen, a joggal, ami az én területem, azzal persze semmi gondja – közölte Sjöberg. – De a matekkal... És ha egyszer van egy képzett matematikatanár a családban, akkor nem értem, miért nekem kell itt ücsörögnöm.

– Azért, mert egy szinten vagytok, drágám. Te könnyebben megérted, mi a nehéz.

Ása kötekedően mustrálta, majd legyintett egyet, hogy elűzze a konyhaasztaltól. Sjöberget a lakás egy távoli pontján hirtelen felcsendülő mobiltelefonja mentette meg.

– Vida vagyok – szólt bele egy nő a telefonba erős akcentussal. – Keresett.

Sjöbergnek beletelt némi időbe, mire sikerült belebújni a nyomozó szerepébe, de amikor végre leesett neki a tantusz, határozott hangon válaszolt:

– Igen, köszönöm, hogy visszahívott. Szeretnék beszélni magával.

– Éppen dolgoztam, ezért ki volt kapcsolva a telefonom. Az egyik barátom látta a templomban, hogy fel kell hívnom ezt a számot. A rendőrség is hagyott üzenetet.

A rendőrség? A fenébe! Az óvodában kapott mobilszám tehát nem Eriké volt.

– Miről van szó? – kérdezte Vida.

– Tudja, mi történt?

– Hogy mi történt? Nem.

– Akkor jobb, ha találkozunk.

– Várhat holnapig? Fáradt vagyok.

– Nem – felelte Sjöberg –, sajnos nem várhat. Otthon van?

– Igen... – válaszolta a nő habozva.

– Magammal hozom az egyik kollégámat, fél óra múlva ott vagyunk. Rendben? Nagyon fontos.

– Rendben. A Rusthållarvägen 31-ben lakom, Bagarmossenben. A kapukód 5110.

Sjöberg némi habozás után felhívta Sandént, aki azonnal beült az autójába és Brommából a Skånegatan felé vette az irányt, hogy felvegye.

Sjöberg bement a szobába, amin két lánya, Sara és Maja osztozott, hogy jó éjszakát kívánjon nekik. A gyerekek a földön ülve piszmoztak holmi koholt kérdéseken töprengve.

A konyhában lévő Simon anyja legnagyobb meglepetésére mindegyik feladatot tökéletesen oldotta meg. A visszatérő Sjöberg pusztit nyomott fia fejére, és elismerően megpaskolta a vállát.

- Ez az, Simon – dicsérte. – Mondtam, hogy tudod te.
- Anya sokkal jobban magyarul, mint te – felelte Simon.
- Tudom – szólt Sjöberg. – Elvégre ez a munkája.

Azzal szájon csókolta Ását.

- Elmész? – kérdezte a nő.
- Jelentkezett a barátnő. Nem tudja, mi történt, ezért nem halaszthatjuk tovább. Jens már úton van ide.
- Ja, Jens! Aki részmunkaidős és kerüli a stresszt – jegyezte meg ironikusan Ása.
- Ühüm.
- Szegény – szólt a nő oldalra hajtva a fejét.
- Jens vagy én?
- A Fülöp-szigeteki. Későn jössz?
- Nem hiszem – felelte Sjöberg, majd köszönésképpen intett egyet.

Vida Johansson, a harmincas éveiben járó, gyönyörű nő egy kétszobás lakásban élt a férjével, aki éppen tévét nézett, amikor megérkeztek a rendőrök. Nemrég zuhanyozhatott, mert még nedves volt a haja és szappanillat áradt belőle, ahogy felállt és üdvözölte őket. Egyidős lehetett a feleségével, farmert és kockás inget viselt, amely egészen a köldökéig ki volt gombolva,

elővillantva borotvált mellkasát. Vida hosszú és fénylő fekete haját vastag copfba fogta. Ő is farmerban volt és vastag kötött pulóverben. Keresztbe font karral vizsgálgatta a rendőröket.

– Leülhetünk valahol? – kérdezte Sjöberg.

Vida bólintott, és kissé zavartan körbenézett.

– Göran is maradhat, vagy csak velem akarnak beszélni? – kérdezte.

– Nem baj, ha Göran is jelen van – felelte Sjöberg. – Esetleg leülhetünk ide? – javasolta, és anélkül, hogy megvárta volna a választ, leült a bézs bőrkánpéra.

Göran a távirányítóért nyúlt és kikapcsolta a tévét, majd visszatelepedett a fotelbe. Sandén Sjöberg mellett helyezkedett el a kanapén, Vida pedig a fotel előtti zsámolyra ült, és zavartan pislogott maga elé.

– Nagyon szomorú dolog történt – kezdte Sjöberg.

Vida a szája elé kapta a kezét, szeme rémülten járt ide-oda a rendőrök között. Göran szemöldöke kíváncsian a magasba szökött.

– Azt hallottam, jó barátja Catherine Larssonnak – mondta Sjöberg, mire Vida egyetértően bólogatott. – Maga is ismeri? – kérdezte a férfitől.

– Persze, nagyon jól – felelte Göran Johansson.

– Ma délelőtt holtan találtak rá a lakásán – közölte Sjöberg.

– Meghalt? Ne! – tört ki Vidából. – A legjobb barátnőm!

Göran döbbsen bámulta a rendőröket, majd odahúzza magához a feleségét. Sjöberg megköszöri a torkát, majd részletesen, de kíméletesen beszámolt a részletekről. Göran Johansson nézte, ahogy felesége hangosan zokog, kezét még mindig a szája elé tartva. Végigsimította a haját, és szorosán ölelte, hogy abba hagyja a reszketést. Amikor Sjöberg végzett, Vida mozdulatlanul, arcát férje mellkasába temetve ült. Göran Johansson nem talált szavakat, csak egyik rendőrrel a másikra nézett. Sjöberg egy ideig hallgatott és várta, hogy leülepedjen bennük a mondandója. Végül kétségbeesett pillantást vetve Sandénra felsóhajtott.

– Fel kell tennünk néhány kérdést – szólalt meg.

– De mi semmit nem tudunk erről – tiltakozott Göran Johansson.

– Mi pedig semmit nem tudunk Catherineről – közölte Sjöberg. – Segíteniük kell, hogy legyen egy képünk a család életéről. Mióta ismerték egymást, Vida?

Vida kiszabadította magát férje szorításából, és bizonytalan pillantást vetett Sjöbergre.

– 2002 óta. Ugyanannál a takarítócégnél dolgoztunk. Mindketten elég újak voltunk az országban, de ő pár hónappal előttem érkezett, ezért segített nekem.

– Még mindig ott dolgozik?

– Nem, most Göran cégénél dolgozom, az irodában.

Sjöberg kérdően nézett Göran Johanssonra.

– Néhány sráccal együtt van egy szobafestéssel foglalkozó cégünk – magyarázta a férfi.

– Szóval nem takarít már feketén, Vida? – kérdezte Sjöberg.

A nő ijedten, némán fürkészte a férfit.

– Ez nem a mi asztalunk, de tudnunk kell az igazságot.

– Én már nem takarítok – válaszolta Vida halkán –, de Kate takarít. Takarított. Feketén.

– Kate, ő Catherine?

Vida bólintott, és a kézfejjével megtörölte az orrát.

– Tudja, kik voltak az ügyfelei?

– Néhányat ismerek. Ha túl sok munka volt, besegítettünk egymásnak, ablakpucolással meg hasonlókkal.

– Össze kellene írni egy listát az ügyfelekről.

– Most?

– Jó volna.

Sjöberg úgy vélte, ezzel elterelheti a figyelmét egy kis időre. Lapozott egyet a noteszében, majd a tollával együtt odanyújtotta neki. A nő elkezdett írni.

– Van tippje, hogy ki tehette ezt vele? Valaki, akinek a bögyében volt Catherine?

– A bögyében?

– Olyan, akivel nem jött ki.

– Kate-et mindenki kedvelte – felelte Vida.

A férje egyetértően bólogatott.

– Meséljen a Christer Larssonhoz fűződő kapcsolatáról – kérte Sandén.

Vida Johansson és a férje összenéztek.

– Az egy szörnyű fráter – mondta Göran.

– Catherine biztos nem ezt gondolta, ha hozzáment.

– Hát, van amikor rosszul sül el a dolog.

– Kate kedvelte, tényleg – bizonygatta Vida.

– Hogy érti, hogy rosszul sül el a dolog? – kérdezte Sandén.

– A Fülöp-szigetek szegény ország, sokan bármit megtesznek azért, hogy eljöhessenek onnan – magyarázta Göran. – Például összeházasodnak egy nyugati emberrel.

Mindkét rendőr egyszerre nézett Vidára, majd úgy döntöttek, nem mélyednek bele Johanssonék házassági esküjének mozgatórugóiba.

– Szóval Catherine és Christer Larsson szerették egymást? – fordult Sandén Vidához.

– Kezdetben. Szerintem Kate sosem volt szerelmes belé, de az elején kedvelték egymást. Kate mindent megtett, de a férfi egy idő után megváltozott.

– Hogyhogy megváltozott? – kérdezte Sjöberg.

– Az elején mind a négyen összejártunk – mesélte Göran

Johansson. – Nem mintha Christer annyit beszélt volna, de legalább ott volt és nevetett a vicceken. Majd idővel egyre szűkszavúbb lett, és az utóbbi időben csak némán ücsörögve bámult ki az ablakon.

– Állítólag depressziós – mondta Sjöberg.

– Persze – felelte Göran Johnansson. – Kate is mondta. Szerettük volna bevonni a társalgásba, de egy idő után feladja az ember.

Vida helyeslően bólogatott.

– Később inkább egyedül ücsörgött otthon, és nem akart találkozni velünk – folytatta a nő. – Végül Kate elköltözött tőle a gyerekekkel.

– Szerintem nem is találkoztunk Christerrel azóta, hogy Linn megszületett – állapította meg Göran.

– Nem való neki a házasság – mondta Vida. – Egyedül akar lenni. Egyszer már volt házas, de akkor is elvált. Kate szerint húsz év után ő volt az első nője.

Sjöberg felvonta a szemöldökét.

– Viselkedett néha fenyegetően és agresszívan? – kérdezte.

– Nem vettünk észre semmit – rázta meg a fejét Vida. – Kate pedig nem mesélt ilyesmit. Nem tűnt olyannak.

– A gyerekekkel szemben sem?

– Nem nagyon foglalkozott velük. Inkább Kate csinált mindent.

– Boldogtalannak tűnt?

– Szerintem erős honvágya volt, de tudta, hogy nem hagyhatja el Svédországot. A gyerekek miatt.

– Visszament valaha is a Fülöp-szigetekre?

– Nem, mert túl sokba került volna. Egyedül, két gyerekkel – válaszolta Vida.

– Szóval nem volt sok pénze?

– Nem, de szinte az összes keresetét félretette. Csak a szükséges dolgokra költött.

– Honnan volt pénze a Hammarby-kikötőnél lévő lakásra? – kérdezte Sjöberg reménykedve.

– Ezen már mi is gondolkodtunk. – Göran Johansson mutatóujjával megvakarva a fejét. – Nem tudtuk megfejteni. Arrafelé méregdrágák a lakások.

Vidának eszébe jutott egy új ügyfél, ezért gyorsan feljegyezte a noteszbe.

– Prostituált volt? – kérdezte Sandén.

– Nem, nem volt az – felelte Vida határozottan, egyenesen Sandén szemébe nézve.

– Teljesen biztos benne?

– Igen.

A nő újra lenézett a noteszre, és felírt valamit.

– Lehet, hogy Kate megismert egy férfit, aki gondoskodott róla

és a gyerekekről? – fordult Sjöberg Vidához.

– Nem, ő... – kezdte Göran, de Sjöberg leintette:

– Vida?

Egy könnycsepp folyt végig a nő arcán, majd Sjöberg noteszére csöppent, amit azonnal megpróbált letörölni az ujjbegyével. Göran Johansson kérdően vizsgálgatta a feleségét.

– Megígértem Kate-nek... – kezdte, aggódva nézve a férjére. – Megígértem neki, hogy senkinek nem mondom el.

– Kate meghalt – válaszolta Sjöberg. – Ki kell derítenünk az igazságot.

Vida vett egy nagy levegőt, mielőtt belekezdett a mondandójába.

– Volt egy férfi. Egy férfi, akit megismert valahol. Ő segített neki, amikor megtámadta néhány bőrfejű. Ezt is csak később tudtam meg – mondta Vida. – Elkezdtek találkozgatni. Kate azt mondta, nem volt köztük szex, de nem tudom... Mi más lett volna? Mindig valahol máshol találkoztak, sosem a férfinál. Biztos nős volt, de Kate erről sosem beszélt. Viszont nála sem találkozhattak, hiszen akkor még együtt élt Christerrel. Kate szerint olyan jó volt beszélgetni vele; azt mondta, mindenről tudnak beszélni. A férfi megvigasztalta, ha veszekedtek Christerrel, és segíteni akart neki, amikor végre úgy döntött, elhagyja. Kate először nem akart elfogadni annyi pénzt – több mint kétmillió koronát –, de a férfi rábeszélte. Azt mondta, jó lesz ott a gyerekeknek. Van játszótér a közelben, ahol barátokra lelhetnek. Kate először aggódott, hogy talán olyan dolgokra akarja majd kényszeríteni, amiket ő nem szeretne, de nem így történt. Kiderült, hogy fantasztikus ember. Kate szerint a gyerekek imádták, és ő is imádta őket. Gyakran ő vigyázott

rájuk, ha Kate-nek hosszú napjai voltak.

– Maga soha nem találkozott vele? – kérdezte Sjöberg.

– Nem, pedig akartam, de ő elég titokzatos volt. Kate úgy érezte, elárulta, ha mesélt róla. És én is így érzem most, hogy róla beszélek.

Vida újra sírva fakadt, és a férje megsimogatta a fejét.

– Véletlenül nem Eriknek hívták a férfit? – kérdezte Sandén.

– De igen. Gondolják, hogy ő...?

– Egyelőre még nem gondolunk semmit, de természetesen nagyon fontos, hogy kapcsolatba lépjünk vele – felelte Sjöberg.

A noteszért és a tollért nyúlt, és akkor vette észre, hogy Vida Johansson hat új nevet jegyzett fel.

Miután rutineljárásként levették a Johansson házaspár ujjlenyomatát, Sjöberg és Sandén indulni készült. Sjöberg elővette a tárcáját a hátsó zsebéből, kivett belőle egy névjegykártyát, és letette az asztalra.

– Nagyon sajnáljuk – mondta Sjöberg. – Sokat segítettek, értesítsenek minket, ha megtudnak valamit.

Az eső kíméletlenül verte a szélvédőt, miközben több ezer fénysugár cikázott előtte a sötétben. Sandén visszafogott vezetése biztonságos helyé varázsolta az autót a tél végi estén.

– Mi történt korábban? – kérdezte Sjöberg. – A találkozón.

Sandén először nem válaszolt, amiből Sjöberg arra

következtetett, hogy fontos kérdést tett fel. Felesleges lenne magyarázkodni; a kolléga délutáni tanácskozást követő kedélyállapot-változása egyértelműen érzékelhető volt a levegőben.

– Nem tudom, hogy szeretnék-e beszélni róla.

– Semmi baj, felejtjük el.

Néhány perc hallgatás után Sjöberg úgy döntött, nincs ok aggodalomra. Sandén jól van. Többet evett, kevesebbet ivott és mérsékelten mozgott. A felesleges aggodás egyenes utat jelentett a hullaházba. Sandén azért még nem tartott ott, és Sjöberg is megtett mindent, hogy ne aggodalmaskodjon túl sokat.

– Tévedtem. Nem kellett volna úgy beszélnem.

Sandén egyszer csak folytatta:

– Sajnos néha gondolkodás nélkül fecsegek. De ezek csupán szavak. Prostitúció. Hirtelen magam előtt láttam. És nem tetszett.

– Catherine Larsson?

– Nem.

Sandén felsóhajtott.

– Jenny.

Sjöberg nem értette, és nem tudta, mit kellene gondolnia. Sandén kihajtott a Nynäsvägenre. A rossz idő ellenére azért volt forgalom, de mindenki ráérősen kocsikázott. Sandén végig a külső sávban maradt, és hagyta, hadd előzzék meg azok, akiknek sürgős dolguk volt. Közben elmesélte Sjöbergnek, mi is történt

azokon a szeptemberi napokon, amikor összeomlott az élete. Ahogy szeretett, értelmi fogyatékos lányát valaki rávette a prostitúció egyik formájára. Ahogy a lány akkori úgynevezett barátja, az eszement Pontus eladta pénzért, amiből ő persze egy fityinget sem látott. És ahogy ez a borzalmas felismerés majdnem a saját halálához vezetett, miközben Pontus meglehetősen vastag pénztárcával egyszerűen maga mögött hagyta a Jennyvel közös életét. Sandénnak végül sikerült kivásárolnia az életéből – és persze Jennyéből is – potom ötvenezer koronával, és azóta szerencsére nem jelentkezett. Sandén szándékosan nem fordult bírósághoz, mert úgy vélte, talán a lányának is jobb, ha minél előbb elfelejti az egészet.

Sjöberg természetesen egyetértett vele. Most pedig azért drukkolt, hogy Jenny élete végre egyenesbe jöjjön hála a Lottennél talált recepciós munkának, amit ő intézett neki.

– És te? Jól vagytok Ásával?

Sandénak elege lett abból, hogy ő a téma, ezért lehetőséget adott Sjöbergnek, hogy ő is kibeszélhesse magát. Számára ez volt a bizalom legfőbb jele. Sandén nem kedvelte a kíváncsi kérdéseket. Egyenesség vagy teljes diszkréció, ez volt ő dióhéjban. Sjöberg végig érezte, hogy a Margit Olofssonnal kapcsolatos viselkedése nem kerülte el el a barátja figyelmét úgy, mint remélte. Már a kapcsolat legelején jelen volt, és ha csak egy kicsit is jó megfigyelő, akkor bizonyára rögtön észrevette a kettejük közötti szikrát a bárban.

Márpedig az volt. Sandén durva külseje érző lelket takart, és a férfi meglehetősen erős intuícióval volt megáldva. Bizonyára tudta, mi történt azon az elátkozott estén, amikor Ása és a gyerekek az anyósánál voltak, Linköpingben. Soha nem szólt egy szót sem, nem árulta el, hogy tud valamit, de a maga goromba

módján szokatlanul éber és szokatlanul... figyelmes volt az első alkalom után. Igen, így volt, gondolta Sjöberg. Jens Sandén a legjobb barátja volt – már a rendőriskolában is –, és fura érzés fogta el, ha arra gondolt, hogy Sandén tudja, mi zajlik elkárhozott lelkében. Természetesen elég diszkrét jellem ahhoz, hogy ne hozza szóba a témát.

Talán az eső, a hideg és a vakító fények kontrasztja a sötéttel és az autóban lévő meleggel hozta ki belőle mindezt. Vagy talán az érzelmekkel telített hangulat és a sok éves barátság tehetett róla. Mindenesetre a teljes őszinteség kényszere fogta el, és Sjöberg beszélni kezdett.

Ahogy az autó befordult a Skånegatanra és elhajtottak a Nytorget mellett, még mindig nem hangzott el minden. Sokáig ücsörögtek az autóban Sjöberg kapujával szemben. Fájdalmas téma volt ez, de talán soha többet nem hozzák fel. Most azonban mindketten kicsit erősebben léphettek tovább. Kicsit kevésbé magányosan.

– Nem – fejezte be Sandén a beszélgetést. – Mi értelme lenne elmondani Ásának? Csak feleslegesen felkavarná az érzéseit. És mindent tönkretennél vele.

Hideg volt, nagyon hideg éjszaka. Egy kis radiátor volt ugyan a szobában, de az ablak nélküli belső falhoz tolva. A téli fagy beáramlott az ajtó alatti résen és az ablak apró nyílásán. A szobában koromsötét volt és néma csönd, de a távolból hallani lehetett a város zaját.

A férfi megfeszítette a kezében és a karjában lévő összes izmot, hogy megpróbálja lazítani a csuklóján lévő kötelet. Tízszer is megismételte, de hiába. Nem tudott mást tenni, mint kivárni a megfelelő pillanatot. Ez volt az egyetlen esélye, jól tudta.

Végül kimerülten hanyatt fordult, és csak bámulta a sötétet. Fejének hátsó része és a háta is fájt, de nem volt mit tenni. Valahol muszáj volt fájnia. Valahol mindig fájt.

Ekkor csöngettek az ajtón. Összerezzen a csengő modern „ding-dong” hangjától, amit az ingatlantulajdonos szerelt be azután, hogy a régi csengő elromlott. Kellemes és hívogató hang a csengető számára a régi, hideg berregés helyett. A nő forgatta a szemét és unottan a férfira nézett, aki csak a ragyogó, kék szemét látta a szőke frufu alatt. Nem látta, mire gondol, csak azt, milyen gyönyörű.

– Majd én kinyitom – mondta a férfi mosolyogva, majd a terasztól a lakásajtóhoz ment. A még mindig kesztyűs kezével elfordította a zárat és lenyomta a kilincset, hogy kinyissa az ajtót a látogatónak.

– Szia! Te, van egy bajom...

A szomszéd volt az. A bejárati ajtaja tárva-nyitva állt mögötte a lépcsőházban, és a lakásából fiai élénk hangja szűrődött ki. Hirtelen elhallgatott, amikor meglátta a férfi kezén a kesztyűt.

– Talán zavarlak a munkában? – kérdezte mosolyogva.

– Éppen a teraszt szépítjük, ültetünk pár virágot. Miben segíthetek?

– Az bizony kellemes időtöltés. Szóval, a feleségem dolgozik, és az egyik barátom megkérdezte, hogy segítenék-e neki kitakarítani a hajót. Ha ma szeretnénk végezni, akkor jobb lenne minél előbb elkezdeni. Nem vigyáznátok addig a gyerekekre?

– Dehogynem, nem gond.

Nem először vigyáztak a gyerekekre, szívesen elvállalták, ha szükség volt rájuk. A két fiú három- és ötéves volt, nagyon szórakoztatók voltak, ragaszkodók és bájosak.

– A feleségem másfél óra múlva végez a szalonban, csak addig kell rájuk vigyázni. Utána úgyis mennek cipőt vásárolni.

– Semmi baj. Itt legyünk vagy nálatok?

– Ahogy nektek jobb, mindenesetre nyitva hagyom az ajtót. Egy pillanat!

Átszaladt a lakásába, majd egy üveg Riojával tért vissza. Átnyújtotta, és ünnepélyesen így szólt:

– Hogy bearanyozza a szépséges feleségeddel a napotokat.

A nő éppen akkor jelent meg a férje mögött vidáman integetve.

– Előre is köszönöm a segítséget! – szólt a szomszéd távozva.

– Szívesen, élvezni fogjuk! – kiáltott utána a nő, de a férfi már el is tűnt a lépcsőházban. – Menj be a fiúkhoz, és nézd meg, mit csinálnak, addig folytatom az ültetést – szólt oda a férjének.

A férfi odaadta neki a kesztyűjét, és belépett a szomszéd lakásába.

A fiúk a gyerekszoba padlóján ücsörögve éppen egy vasúti pályát építettek fasínekből.

– Sziasztok, fiúk, beszállhatok?

A fiúk azonnal a nyakába vetették magukat, majd egy ideig mindhárman birkóztak, és csak azután tértek vissza az építéshez. Ez hozzátartozik: első a birkózás. Arra gondolt, ha saját fia lesz,

majd ő birkózik és épít vele, de a többi játék az anyjáié. A vonatok tologatását utálta, de a sínépítést tökélyre fejlesztette. Időbe telt, ezért hagyta a fiúkat gondolkozni, és csak visszafogottan irányította őket, hogy úgy érezzék, egyedül építették fel az egész pályát. Amikor elkészültek, nem volt más hátra, vonatozni kellett. Végül a kis Tobias mentette meg, amikor megkérdezte:

– Hol a néni?

– Ide hallgass, fiatalember – felelte sértett arckifejezéssel. – A néni nem néni, hanem lány.

– Akkor hol van a lánynéni?

A bátyja, Andreas és a férfi hangos nevetésben törtek ki, majd hátradőltek és újabb birkózás következett.

Szerda délelőtt

Sjöberg kíváncsian fürkészte Petra Westmant, miután becsukta az ajtót és leült az asztalhoz. Párszor megforgatta a kanalat a csészéjében, majd a szájához emelte. A tea még mindig túl forró volt, ezért inkább letette, újra megkeverte, majd hagyta állni. Sjöberg ekkor tért magához a merengésből és kezdett bele a mondandójába.

– Mindenki itt van? Hadar a bíróságon van, ő nem jön. De Bella szakított ránk időt, sőt, Kajs előzetes véleményét is magával hozta.

– Akkor talán kezd te, Bella. Utána elmehetsz, ha akarsz.

– Rendben. Catherine Larssont valamikor szombat este kilenc óra és vasárnap délután három óra között gyilkolták meg. A gyilkosság a fürdőszobában történt, ahol a mosdóhoz fordulva

egyetlen vágással elvágták a nyakát, elég mélyen ahhoz, hogy minél előbb meghaljon. A felkarján és a mellkasán lévő kék foltok arról árulkodnak, hogy hátulról megragadták. A gyilkos valószínűleg magasabb volt az áldozatnál, és jobb kezes volt. A férfi – de egy jól megtermett nő is lehetett – számára segítséget nyújtott a tükör a bűncselekmény elkövetése közben, és Catherine Larsson is feltehetően látott mindent. Később a férfi elvitte őt – Nem elhurcolta! – az ágyhoz, ahol a gyerekek mellé fektette. Utána a nőn áthajolva ugyanazt tette a középen fekvő kislánnyal. Ezután megkerülte az ágyat és megölte a fiút. Mindkét gyerek mélyen aludt, a testükön nem találtak ellenállásra utaló nyomokat. A fegyver hosszú – legalább húsz centiméter – és egyenes pengéjű volt, lehetett egy nagyobb vadászkés, machete vagy kard is.

– Hogy jutott be a támadó a lakásba? – kérdezte Sjöberg.

– Dulakodásra utaló jelet nem találtunk. Vagy beengedték, vagy önállóan jutott be. Lehet, hogy volt kulcsa, lehet, hogy feltörte a zárat, de az is lehet, hogy az ajtó nyitva volt. Vagy úgy hagyta el a lakást, hogy nem zárta be. Az ajtót belülről kulccsal vagy anélkül is be lehet zárni, de kívülről csak kulccsal, vagyis azért maradhatott nyitva az ajtó, mert nem volt kulcsa.

– Nem lehet, hogy csupa vér volt? – kérdezte Hamad.

– Erre nehéz válaszolni – felelte Hansson. – Biztosan véres volt, de azt nem tudom, mennyire. Feltehetően volt vér a karján és a kezén, de úgy tűnik, megmosakodott a mosdónál, mielőtt távozott, persze anélkül, hogy használt volna törülközőt. Lehet, hogy védőruha volt rajta, amit levett, mielőtt elhagyta a lakást.

– A folyosón találtunk egy pulóvert... – kezdte Hamad.

– Volt rajta egy hajszál, amit rögtön elküldtünk a laborba – vágta

rá Hansson. – Túl hosszú volt ahhoz, hogy az övé legyen.

– Márka? – kérdezte Sjöberg.

– Az Åhléns saját márkája.

– Én egy cipőnyomot is láttam... – próbálkozott Hamad újra, de a bűnügyi technikus előtte járt egy lépéssel.

– Számos lenyomatot vettünk. Néhány ugyanattól a pártól származik, valamilyen tornacipőtől. A márkáját még nem tudtuk megállapítani, de körülbelül 43–44-es lehet, ami szintén arra utal, hogy az elkövető férfi. Ugyanazt a lábnyomot találtuk meg a lépcsőházban is, de rögtön véget ért, ahogy kiértünk az udvarra.

– Ujjlenyomatok?

– Természetesen rengeteg ujjlenyomatot találtunk különböző emberektől a lakásban. A legtöbb persze a családé, de másoké is. Érdekes módon nem a mosdón vagy a kilincsen, ahogy reméltük. Összevetem őket azokkal, amiket tőled kaptam, Conny.

Sjöberg bólintott.

– Mit tudsz a boncolásról? – kérdezte.

– Nos, három boncolásról beszélünk, ugye, de még nincsenek készen. Zetterström szerint egyik áldozatot sem bántalmazták szexuálisan. Catherine Larsson élete utolsó napjaiban nem volt szexuálisan aktív. Az igazságügyi orvosszakértő nem talált erőszakra utaló nyomokat sem a gyerekeken, sem az édesanyán. Még valami?

Hansson kezdte összeszedni a cuccait.

– Mintát kellene vetetnem a gyerekektől és Christer Larssontól, hogy megállapítsák az apaságot – mondta Sjöberg töprengve.

– Ó! – szólt Sandén tudálékosan mosolyogva. – Izgalmas.

– Közöljem Zetterströmmel a kívánságodat? – kérdezte Hansson.

– Igen, köszönöm – felelte Sjöberg. – Köszönök mindent, Bella.

Hansson átadta Sjöbergnek az előzetes boncolási véleményt tartalmazó fekete mappát, a többi papírt betette az irattartójába, és elhagyta a szobát.

Miközben az asztal körül ülő négy rendőr előadta a kihallgatások során szerzett információkat, Sjöberg tarkóra tett kézzel hintázott a székén.

– Miféle gyilkosság ez egyáltalán? – kérdezte. – És miféle gyilkossal van dolgunk? Nagyon precíz a kivitelezés. Lehet, hogy megrendelt munkáról van szó?

– Ennek ellentmond a cipőnyom – szólalt meg Westman. – Nyomot hagyni nem profihoz méltó.

– Ki mondta, hogy a hivatásos gyilkosok profik? – viccelődött Hamad. – Ezt a tévében hallottad?

Westman feszülten méregette a férfit.

– Viccet félretéve, lehet, hogy elégette a lábbelijét – folytatta Hamad. – Cipőt bárhol lehet venni. De az is lehet, hogy nem érdekelte, ha lebukik, csak el akarta végezni a feladatot.

– Akkor nem nagyon figyelt az ujjlenyomatokra – jegyezte meg Westman.

– Meglehet – mondta Sjöberg. – A gyilkosságok bestiálisak, de mintha nem lenne személyes indítéka az elkövetőnek, nem igaz? Nem történt felesleges erőszak, sem megaláztatás, sem megszegényítés. Nem lehet szó sima betörésről, mert akkor nem bántotta volna a gyerekeket. Sem szexuális bűncselekményről. Gyors volt és hatásos, ügyetlenkedésnek és felesleges kínzásnak nyoma sincs.

– És vajon megrendelt munka? – töprengett Sandén. – A lakására gondolva akaratlanul is eszembe jut a pénzmosás. Lehet, hogy a nő kapcsolatban állt az alvilággal?

– Akkor már inkább a megrendelő – mondta Sjöberg. – Beszélünk kell az áldozat ügyfeleivel.

Sjöberg töprengve megvakarta az állát.

– Szóval Einar ma sincs itt – állapította meg kedvetlenül. – Senki sem látta?

Mindenki a fejét csóválta.

– Akkor kiderítem, hogy szabadságot vett-e ki – motyogta Sjöberg.

– Néha neked sem ártana, ha végeznél egy kis papírmunkát – gúnyolódott Sandén. – Akkor legalább tudnád, milyen Einarnak lenni. Nem tűnik máris kicsit nyúzottnak?

A férfi a kollégáira nézett és Sjöbergre mutatott, aki zavartan dobolt az ujjával az asztalon. A beosztottak hangos nevetésben törtek ki. Sjöberg egy ideig hallgatta őket, majd átvette a szót.

– Büntetésül te, Jens, keresel valakit, aki lefordítja Catherine Larsson levelezését. És nézd át az ügyféllistát. Keresd fel őket,

értesítsd őket és kérdezd meg, ismerik-e a többi ügyfelet. Petra és Jamal, ti leültök a telefonlistával, amit tegnap este Einar asztalára tettem. Mérjétek fel a telefonálási szokásait, főleg az utolsó napok hívásait. Kikkel beszélt és miről? Erik is ott van valahol? És derítsétek ki, hogy volt-e mobiltelefon-előfizetése. A Teliánál nem, annyit tudunk. Én ellenőrzöm a Johansson család pénzügyeit, cégét és minden mást.

Másfél óra múlva Sjöbergnek sikerült feltérképeznie a Johansson család cégének pénzügyeit, de semmilyen furcsaságra nem bukkant. Nem voltak nagy kivétek, és semmiféle rendellenességet nem talált a bevételeknél. Szórakozottan forgatta a tollát a mutató- és a középső ujj között, miközben meredten bámult maga elé. Végül felvette a telefont és bepötyögte Einar Eriksson mobiltelefonjának a számát. Azonnal a hangposta jelentkezett, ezért Sjöberg meghallgatta a rövid üzenetet, majd Eriksson monoton hangja és a sípolás után elmondta a saját üzenetét.

– Szia, Einar, itt Conny. Napok óta nem hallottam felőled, de nem tudok arról, hogy szabadságon lennél. Kérlek, jelentkezz minél előbb! Szükségem van rád – tette hozzá Sjöberg.

Utána kikereste Eriksson otthoni telefonszámát a mobiljából, és azt is felhívta. Erikssonnak nem volt üzenetrögzítője. Tíz csöngés után feladta és letette a telefont. Gyorsan írt egy SMS-t Eriksson mobilszámára ugyanazzal a szöveggel, amit a hangpostán is hagyott. Végül felhívta a rendőrséget, és a személyzeti osztályt kérte.

– Conny Sjöberg nyomozó. Információt szeretnék kérni az egyik beosztottamról, egy bizonyos Einar Erikssonról.

– Igen? – szólta bele egy nő a vonal túlsó végén.

- Szabadságon van vagy netán beteg?
- Máris nézem – felelte a nő készségesen, majd billentyűhangok hallatszottak a a vonalból. – Mi a személyi száma?
- Fogalmam sincs – mondta Sjöberg. – Azt maga mondja meg. Annyi Einar Eriksson csak nincs a cégnél.
- Mindjárt... á, itt van! Nem beteg, és nincs szabadságon.
- Meg tudná adni a címét? – kérdezte Sjöberg.
- Ilyen adatokat nem adhatunk ki – mondta a nő kedvesen, de határozottan. – Igazolnia kell magát.
- Igazolni magam? A főnöke vagyok, az istenért! – felelte Sjöberg idegesen, de ugyanabban a pillanatban rájött, hogy a nő csak a munkáját végzi.
- Felhívhatom? – folytatta a nő kedvesen.
- Persze, a számom... – kezdte Sjöberg.
- Az megvan – mondta a nő, és bontotta a vonalat. „Igazolni”, gondolta Sjöberg, miféle hülyeség ez? De tovább már nem jutott az elmélkedésben, mert megszólalt a telefonja.
- Sjöberg.
- Igen, rendben. Szóval, Einar Eriksson adataira van szüksége?
- Pontosan – felelte a férfi.

A nő megadta neki Eriksson személyi számát és címét, mire Sjöberg megköszönte a segítséget és letette a telefont.

Ekkor jött rá, hogy még azt sem tudta, a város melyik részén él Eriksson, de most kiderült, hogy nagyon is közel laknak egymáshoz. Einar lakása az Eriksdalsgatanon volt, egy röpke sétányira az östgötagatani rendőrségtől és Sjöberg skånegatani lakásától. Nahát, alig ismerjük egymást!, gondolta Sjöberg. Együtt dolgoztak – mennyi ideje is? – tizenkét éve, mégsem tudott semmit sem Einarról. Azt igen, hogy nős és nincs gyereke, de mást? Semmit, ébredt rá a töprengése során. Einar Eriksson meglehetősen távolságtartó férfi volt, mogorva és kedvetlen, ezért inkább csak a munkáról beszélgettek. Általában csak ücsörgött az irodájában, és a felesége által összekészített ételesdobozából falatozott. Legalábbis úgy tűnt. Mindenesetre Sjöberg nem tudta elképzelni Einar Erikssont, ahogy a tűzhely előtt állva összedob magának egy ízletes Stroganoff-virslit.

Gondolatai a saját életére terelődtek. Neki is voltak olyan dolgai, amelyekről a kollégái nem tudtak. Biztos volt benne, hogy Margit Olofssonról például nem szívesen hallanának. Kivéve Jenset, akit időközben beavatott, és aki már az elejétől fogva sejtett valamit. De Sjöberg anyja mit szólna, ha megtudná? Erre gondolni sem akart. Ő, aki mindig annyira figyelt arra is, hogy mit szólnak mindenhez a szomszédok.

Édesanyja megfejthetetlen volt számára, csupa titok; mindent elkövetett azért, hogy kerüljék a fontos témákat. Sjöberg jól emlékezett arra, hogyan próbálta rávenni, hogy meséljen az apjáról, akit sosem sikerült megismernie. Csupán halvány kontúrok maradtak meg benne róla, amelyek azonban már hároméves korában szinte teljesen eltűntek.

Eszébe jutott a telekkönyvi bejegyzés, amit anyja iratai között talált, amikor segítette neki befizetni a csekkeket, miután leesett egy sámliról és eltörte néhány bordáját. Egy úgynevezett Björskogsnä 4:14-es telek bejegyzése, amiről édesanyja váltig

állította, nem is tudja, hol van. Biztos az apjáé. Lehetséges – mivel az anyja az apja halála után nem is érdeklődött a telekről –, hogy meg sem próbálta kideríteni, hol van? Ez elég valószínűtlennek tűnt, de az anyjából semmit sem tudott kiszedni, hiába volt nyomozó.

Hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy utánajárjon a régi teleksztorinak. Úgyis csak ott ücsörgött Einart játszva és papírokat lapozgatva, ahogy Sandén kérte tőle, ezzel az erővel akár kutakodhatott is egy kicsit.

Bepötyögte a tudakozó számát, és a stockholmi járásbíróság jelzőloghatósági osztályát kérte. Néhány perc várakozás után már vonalban is voltak, ezért Sjöberg gyorsan vázolta a helyzetet.

– Van egy helyrajzi számom, de fogalmam sincs, Svédországban hol helyezkedik el a hozzá tartozó telek. Lehet, hogy nem maguktól kellene kérdeznem, de tudna esetleg mégis segíteni?

– Persze – mondta a vonal túlsó végén egy nő. – Beletelhet egy kis időbe, de adja meg a helyrajzi számot, és meglátjuk.

– Björskogsnäs 4:14 – diktálta Sjöberg.

A nő lebetűzte a biztonság kedvéért, majd pár perc múlva újra jelentkezett.

– A Björskogsnäs 4:14 Vätmanlandban van – mondta. – Arboga közelében.

– Arboga? – kérdezett vissza Sjöberg.

– Arboga – helyeselt a hang. – Faxoljak egy térképet a telek környékéről?

– Igen – felelte Sjöberg anélkül, hogy tudta volna, mit kezdjen az információval.

Összerezzenve ébredt fel. Noha az éjszaka nagy részét átaludta, mégis elszundított délelőtt. Folyton magához tért, mert kénytelen volt minden tizedik percben testhelyzetet váltani, különben néhány óra múlva elviselhetetlen fájdalom gyötörte volna. Mostanában már magától felébredt. Lassan rutinná vált, hogy rövid idő után felriad és megfordul. A fészer hideg és szálkás fapadlóján rutinná vált az élet is.

Felült és nekidőlt a hűvös külső falnak. Lassan mozgott, már-már bódultan. Néhány percig megpróbált kicsit lazítani a köteleken. Esze egyre azt súgta, hogy tennie kellene valamit. Már nem reménykedett, és nem tekintett előre. Már nem létezett semmi, amire megérte volna várni, ezért inkább visszatekintett.

Látta magát a két kisfiúval, ahogy cuki, puha párnákként gurultak rajta ide-oda. Ha véletlenül épp a szemében kötött ki az egyikük könyöke, valamiért az sem fájt. A test olyan „találmány”, ami nem okoz fájdalmat.

– A lánynéni az erkélyen ülteti a virágokat – morogta a férfi, miközben Tobias apró karjával hadonászott a feje fölött.

– Ó – szólalt meg Andreas –, segíthetünk neki? Imádok ültetni!

– Persze, biztosan örülne neki. A lánynéni majd beleültet titeket egy-egy kaspóba, hogy jó nagyra nőjeteek és ne kelljen többet birkóznom veletek.

– Gyere, Tobias! – kiáltotta Andreas a szobából kiszaladva.

A kisfiú kiszabadította magát, és a testvére után loholt. A férfi feltápáskodott, lábával megigazította a gyerekszobában lévő szőnyeget, majd leporolta a pólóját és a nadrágját. Bezárta a szomszéd ajtaját, és bement a saját lakásába.

Andreas az erkélyen állt, kezén a férfi túlságosan nagy kesztyűje virított, és éppen kisöccse torkát szorongatta.

– Nem, nem, nem! – kiáltotta a feleség. – Így nem. Ültessünk vagy valami mást szeretnétek csinálni?

– Én saját virágot akarok! – felelte Tobias.

– Rendben. Mondd meg, melyet szeretnél, Tobias, és Andreas is választhat egyet. És ti fogjátok elültetni. De nem szabad megfeledkezni a locsolásról.

– Én azt a pirosat akarom – válaszolta Tobias.

– A muskátlit. Az nagyon nagy és szép lesz majd, ha megnő. És te, Andreas?

– A kéket – mutatott a kisfiú a kartondobozra.

– Tökéletes. Andreasnak is muskátlit. Így csinálhatjátok...

A nő mindkét fiúnak adott cserepet, és maga elé is letett egyet.

– Vegyetek ki egy kis földet, így ni, és szórjátok a cserep aljába...

Nem értek el mind a kis erkélyen, ezért a férfi megállt az ajtóban, és onnan figyelte felesége lány mozdulatait, miközben hallgatta csilingelő hangjukat. Az udvaron frissen nyírt fű illata és az erkélyen lévő nedves föld szaga terjengett. Még csak most

kezdődött az élet.

Sjöberg úgy hagyta el a rendőrség épületét, hogy senkinek sem szólt, hová megy. Az Eriksdalsgatan felé autózva végig rossz érzés kavargott benne. Ha Einar ajtót nyit majd, mit mondjon neki? Nem szeretné ittasan és égnek álló hajjal találni a kollégáját... Gyorsan elhessegette a gondolatait. Miért lenne így? Erikssonnak sosem volt alkoholszaga, ellentétben vele. De mi más történhetett? Az nem lehet, hogy egyszer csak elege lett a munkából, miután tizenkét évig rendületlenül ült az íróasztala mögött. Lehet, hogy baleset érte vagy mégis megbetegedett? Akkor valaki szólt volna; a felesége biztosan betelefonált volna a munkahelyére. Persze, ha nem sérült meg ő is. Autóbaleset is érhetne őket...

Egy idős férfi és egy törpe uszár jött ki Eriksson kapuján, ezért Sjöberg az utolsó pár lépést futva tette meg, nehogy becsukódjon előtte az ajtó.

– Elnézést – szólította meg, mire az öreg ránézett. – Ön itt lakik?

– Ki maga? – kérdezett vissza a férfi.

Sjöberg előhúzta a tárcáját a farzsebéből, és kivette belőle a rendőrségi igazolványát.

– Conny Sjöberg. Einar Eriksson kollégája vagyok, itt lakik a házban.

– Ó, ő is zsaru? Nem is tudtam.

Az öreg huncut mosollyal az arcán hunyorgott Sjöbergre.

– Láttá mostanában? – kérdezte a rendőr.

Az idős férfi gondolkozott egy ideig, majd így szólt:

– Mostanában? Nem, szombat óta nem láttam, amikor is elhajtott valahova.

Sjöbergen aggodalom lett úrrá; lehet, hogy igaza volt, amikor arra gondolt, hogy baleset érte?

– Szombat reggelenként, amikor lehozom Topsyt, mindig elmegy az autójával – folytatta az öreg. – Késő este jár haza, de én általában akkor már alszom.

– És most szombaton?

– ... nem láttam visszajönni – felelte a férfi. – Ez igaz.

– Egyedül volt az autóban vagy a feleségével? – kérdezte Sjöberg.

– Feleség? Eriksson nőtlen, amennyire én tudom. Soha nem láttam semmilyen feleséget vele, ahogy más nőszemélyt sem – kuncogott a bácsi.

Biztos bolond az öreg, gondolta Sjöberg. Eriksson jó párszor emlegette a feleségé, bár közvetlenül sosem beszéltek róla, ahogy másról sem, hacsak nem volt köze a munkához. Egyébként pedig majdnem teljesen biztos volt benne, hogy Eriksson gyűrűt hord. Az idős férfi, mintha csak bizonyítani akarta volna, hogy nem beszél félre, így folytatta:

– De biztosan visszajött, ha ez érdekli a biztos urat. Hiszen ott áll az autója, és már vasárnap reggel is ott állt.

Egy régi Toyota Corollára biccentett, ami így, napközben magányosan ácsorgott a parkolóban.

– Köszönöm a segítséget – mondta Sjöberg megkönnyebbülve, amiért nem kell végighívnia az összes kórházat eltűnt kollégáját keresve.

Az öreg férfi kicsit meghúzta a pórázt, és a kiskutya máris szófogadóan követte. Sjöberg azon tűnődött, hogy vajon Lotten, a recepciósnak vagy Micke, a rendőrség egyik őre elfogadná-e az állatot. Mindketten kutyabolondok, a szó jó értelmében: a kutyáik még karácsonyi és szülinapi üdvözlőlapot is küldtek egymásnak. Már Sandén lányát, a könnyen befolyásolható Jennyt is sikerült megfertőzniük.

Sjöberg belépett a házba és felment a félemeletre. Az Eriksson feliratú ajtónál megállt és becsöngetett. Kintről hallotta a csengő hangját, de mást nem. Két újabb próbálkozás után kissé szégyenkezve körbenézett, majd elővette a szerszámait a zsebéből. Erikssonnak szerencsére egyszerű zára volt, ezért csupán pár percre volt szüksége, és már be is jutott.

Elkiáltotta Einar nevét, de nem kapott választ. Legelőször egy golftáskára siklott a tekintete. Sjöberg semmit nem tudott a golfról, de az első gondolata az volt, hogy réginek tűnik. Nem gondolta volna, hogy Eriksson golfozik. A folyosó falán fekete-fehér fénykép lógott, a fiatal Einar volt rajta és egy gyönyörű lány. Feltehetően a felesége, esküvői kép volt. Fiatalon és boldogan soha nem képzelte el Erikssont. A képen viszont vitathatatlanul elégedettnek tűnt. Mosolygós arcán nem tükröződött gond, ráadásul olyan nyitottnak látszott, mint még soha.

Einar Eriksson lakása egyszobás volt, kis előtérrel: egy

meglehetősen nagy szoba, benne ágygal, fotellel és kanapéval, kisebb fürdőszobával és egy étkezőül is szolgáló konyhával. Az ágya egyszemélyes volt. Sjöberg megkönnyebbülve felsóhajtott, miután végigjárta a lakást és sem egyedül, sem részegen, sem sérülten, sem holtan nem találta meg a kollégáját. Alaposan végignézte a postáját és akkor jött rá, hogy Eriksson már szombat óta nem olvasta el – sőt, fel sem vette a földről – az újságot. Hol a fenében lehet a férfi? Megpróbált visszaemlékezni arra, milyen ruhákban járt Eriksson az év ezen szakában. Sem a vastag cipője, sem a fekete téli kabátja nem volt a lakásban. Vagyis szombat este későn hazaérkezett az autójával, ahogy a szomszéd szerint az mindig lenni szokott, majd vasárnap, reggeli előtt eltűnt. Az egész felfoghatatlan volt.

Ám ami még jobban aggasztotta Sjöberget, hogy Einar Eriksson tulajdonképpen senkinek sem hiányzott. Sem a szomszédoknak, sem a munkatársaknak – kivéve neki, de csak azért, mert helyette kellett elvégeznie a máskor Einarra háruló feladatokat. És a felesége hova tűnt?

Egy pillanatig arra gondolt, hogy felhívja Sandént, majd meggondolta magát. Lehet, hogy túl korai volt betörni Einar Eriksson lakásába, hiszen csupán két-három napot hiányzott a munkahelyéről, nem többet. Sok köze neki sem volt hozzá, hiszen csak munkatársak. Megbocsáthatatlan így betörni egy kolléga magánéletébe. Ezeket mondogatta magának, amikor odalépett a könyvespolchoz, ahonnan habozás nélkül kihúzott egy borvörös alumíniumborítójú, „Fontos papírok” feliratú irattartót.

Az irattartó első borítója mögött egy műanyag zseb rejlett, melyen kézzel írt címke virított: Solveig. Óvatosan kihúzott belőle egy adag papírt, és megnézte a legfelső iratot. Egy számla volt, méghozzá nem sokkal korábbi dátummal. A kezében lévő

legalsó papír ugyanolyan számla volt, de tíz évvel ezelőtti. A számlákat egy Solberga nevű szanatóriumból küldték, ami a logón látható postai cím szerint Fellingsbróban található. A műanyag zseb belsejében talált egy szórólapot a szanatóriumról, amelyet igazi gyöngyszemként jellemeztek, természethez és vízhez közeli elhelyezkedését méltatva, ráadásul egész napos ellátást és igény szerint mindennapi orvosi felügyeletet biztosítanak ott a betegeknek.

Sjöberg nem emlékezett arra, hogy Eriksson valaha is említette volna a felesége nevét, de úgy gondolta, a Solveig név az ő generációjához, tehát Erikssonéhoz is passzolt. Egyértelmű volt, hogy a lakásban nem élt nő. Lehet, hogy a Solberga otthonban lakott, de miért? Sjöberg már bánta, hogy éveken át beérte Eriksson szűkszavú válaszaival, amikor a nyaralásról vagy a karácsonyi ünnepekről kérdezgette, de sajnos kollégája rideg ábrázata és mogorva stílusa távolságtartásra ösztönözte. Nyilvánvalóan nem állt készen arra, hogy megossza vele életének részleteit, de az is lehet, hogy egyszerűen nem is volt mit megosztania. Einar talán azért volt olyan hallgatólag és dacos, mert nem olyan életet élt, mint amelyet elképzelt magának, vagy mint amilyen életet az esküvői fotója sejtetett.

Sjöberg becsukta az irattartót anélkül, hogy tovább vizsgálta volna a tartalmát. Így is elég kellemetlenül érezte magát, amiért bepillantást nyert kollégája magánéletébe. Mielőtt azonban elhagyta volna Einar Eriksson lakását, még betért a konyhába. Megállt a tűzhely előtt, ami a pulthoz és a kis asztalhoz hasonlóan makulátlanul tiszta volt. Ekkor jutott eszébe, hogy talán tényleg Einar készítette magának a Stroganoff-virslit, méghozzá pont ennél a tűzhelynél. Nemrég még elnevette magát, ahogy kötényben maga elé képzelte Einart, de ezúttal nem volt kedve kacagni. A tény, hogy Einar mindent tisztán és rendben tartott maga körül és ügyelt a személyes higiénijára – annak

ellenére, hogy mindig ugyanazokban a szakadt és olcsó ruhákban járt – arra utalt, hogy még nem adta fel. Majdnem „feladta”, gondolta Sjöberg, de ki volt ő, hogy véleményt alkosson Eriksson életéről? Valami azért mégis volt a férfival – és nem most először –, mivel barátságtalan stílusa szomorúságot és lemondást tükrözött. Nem rögtön vette észre, az évek során, de igazából sosem tudta megfogalmazni, mi lehet Einarral. Sjöberg éppen ezért sosem vett részt a róla szóló pletykák terjesztésében.

A tűzhelytől jobbra a munkaasztalon néhány szakácskönyv sorakozott. Az egyik Sjöbergnek is ismerős volt, édesanyjánál szokta látni. Legalább negyvenéves, gondolta, és óvatosan húzta ki a helyéről, nehogy a többi kötet felboruljon. Megnézte az elejét, hogy megtudja, mikor adták ki. Végül azt nem találta meg, de a borító belsején volt egy kézzel írt üdvözlés:

„Szívből gratulálunk a mi okos kis Solveigünk érettségi vizsgájához, nagymama és nagypapa! 1968. május.”

Szóval Solveig Erikssonról tudjuk, hol van, állapította meg Sjöberg, de hol a fenében van Einar?

Hamad és Westman felosztotta a telefonlistás feladatot, és amikor Hamad végzett a saját adagjával, átment Westman szobájába, hogy megkérdezze, indulhatnak-e ebédelni. A nőnek azonban más tervei voltak – egyébként is, mikor ebédelték utoljára együtt? –, így hát Hamad úgy döntött, hogy egyedül megy, felkapta a kabátját és lesietett a földszintre. Sandén lánya, Jenny ücsörgött ott egyedül a recepción, de amikor meglátta a férfit, felragyogott az arca.

– Helló, szépség! – kiáltott fel Jenny úgy, hogy az egész hallban lehetett hallani.

– Ezt én is mondhatnám. Mi újság? Egyedül vagy?

– Igen, Lotten ebédel.

– Te mikor eszel?

– Én már ettem. Hoztam magammal kaját.

– Kár, mert együtt is ehettünk volna.

A lány rámosolygott, imádta, ha valaki foglalkozik vele.

– Addig mindenképp itt kell ülnöm, amíg Lotten vissza nem ér.

Helyes, Lotten jól végezte a dolgát. Tökéletes példakép volt Jenny számára: határozott, kedves és jó pedagógus. Amikor együtt voltak, Jenny olyan volt, mint egy marionettbábu, mindent megtett, amit kért tőle.

– Kedvesek veled? Senki nem bánik veled rosszul?

– Senki sem rossz hozzám.

– Még szép, hogy kedvelnek, Jenny. Hiszen klassz csaj vagy.

Hamad látta, hogy egy apró ránc jelenik meg a lány homlokán, ahogy a bejára felé fordult.

– De én nem kedvelek mindenkit – felelte Jenny morcosan.

A férfi a bejáratra nézett, hogy megtudja, melyik rendőr nem lopta be magát Jenny szívébe, majd mosolyogva közel hajolt hozzá, és bizalmasan odasúgta neki:

– Nem baj, Holgerssont sokan nem kedvelik.

Petra többször is említette neki, hogy nem szimpatikus neki a férfi.

– Biztos csak viccelődik – folytatta Hamad. – Mit szokott csinálni?

– Szerintem direkt bosszant – suttogta Jenny.

– Ne foglalkozz vele, minden munkahelyen vannak idióták.

Hamad kihúzta magát, majd rendes hangon így folytatta:

– És amúgy jól vagy? Segíthetek valamiben?

– Nem, pontosan tudom, mit kell tennem. De van egy otthoni gondom, amiben talán segíthetnél – válaszolta a lány, és ismét felragyogott az arca.

– Tényleg? Micsoda?

Holgersson időközben a recepcióhoz ért, és Hamad üdvözlésül biccentett egyet, amikor elment mellette.

– A számítógépem – felelte Jenny –, valami nem stimmel vele. Olyan lassú.

– Apád nem tud segíteni benne?

– Apa? Fogalma sincs a számítógépekről!

Hamad kénytelen volt igazat adni neki.

– Oké, alkalomadtán megnézem.

– Ma este, kérlek!

Hamad megadta magát a lány gyerekes könyörgésének, és sóhajtva beleegyezett:

– Rendben, Jenny. Munka után benézek. Most megyek enni.

A férfi hátrapillantott: legnagyobb meglepetésére Westman ott beszélgetett az utálatos Holgerssonnal. Hamad megadóan állapította meg, hogy a nő igen kevésbé kedvelheti őt, majd elindult az ajtó felé.

Petra Westmannak is kopogott a szeme az éhségtől, de Hamadhoz hasonlóan egész délelőtt dolgozott, és most már nagyon elege volt. Amikor hallotta a férfi lépteit távolodni a folyosón, úgy döntött, ő is szünetet tart, felvette a kabátját és kiment a szobából. Alig ért oda a lépcsőhöz, máris meghallotta Jenny visszhangzó hangját.

– Helló, szépség!

Hamad és Jenny csevegtek. Petra megállt a lépcsőn és látta, ahogy Hamad a recepcióspultron áthajolva belesúg valamit Jenny fülébe. A lány jóhiszeműen visszasúgott valamit, miközben ragyogott a boldogságtól. Petrát már semmi nem lepte meg, de hogy Hamadnak ennyi önmegerősítésre van szüksége, hogy még Jenny Sandéntől sem tudja távol tartani magát, az mindennek a teteje. Egy újabb undorító fazon jelent meg a recepciónál, amikor Holgersson belépett az ajtón. Ekkor Hamad gyorsan felegyenesedett, elrejtette a szándékait, és abbahagyta a szenvedélyes sugdolózást. Miután érthetően és egyértelműen megbeszélték, hogy este meglátogatja Jennyt. Hihetetlen.

A lépcső felé tartó Holgersson tetőtől talpig végigmérte a nőt. Petra beleborzongott, de gyorsan elindult, nehogy beszédbe kelljen elegyednie vele.

– Hamadnak a lányok a gyengéi – állapította meg Holgersson sokatmondó vigyorral az arcán.

– Tudom – felelte Westman fáradtan és anélkül, hogy pontosan tudta volna, hogyan értette.

– Csinos lány, nem is az a baj.

Westman kelletlenül megállt.

– Hát mi? – kérdezte, pedig igazából nem is volt kíváncsi a válaszra.

– Az, hogy nincs ki a négy kereke, nem igaz?

Petra azon tűnődött, hogy mond valami csúnyát, de nem tudta, kinek kellene címeznie, ezért inkább a fejét csóválva elhagyta a diliházat.

Szerda délután

Sjöberg levette a kabátját és a szék támlájára akasztotta, amikor Sandén belépett a szobába.

– Hogy ment? – kérdezte Sjöberg, és leült a székre.

Sandén felsóhajtott és elhelyezkedett a szemközti vendégszéken.

– Sikerült fordítót találnom. Egy régi amerikai tisztet, Sverker Ivarssont.

– Sverker Ivarsson?

Sjöberg felvonta a szemöldökét.

– Igen, igazi svéd, csak a '30-as években kivándorolt Amerikába.

A második világháborúban egy amerikai bázison állomásozott a Fülöp-szigeteken, feltehetően ott tanulta meg a nyelvet. A háború után visszaköltözött ide. A szobámban ül és épp a levelet olvassa, amiben semmi érdekes nincs. A testvérek jól vannak, egy unokatestvér megházasodott, a tetőt lefújta a szél és így tovább. Ennek semmi értelme.

Hamad és Westman jelent meg az ajtóban. Sjöberg intett nekik, hogy kerüljenek beljebb.

– Catherine Larssonnak nem volt mobiltelefon-előfizetése – közölte Hamad.

– A hívott számok nagy része – folytatta Westman – az óvodához és Vida Johanssonhoz tartozik. Vidának van otthoni száma és mobilja. Bejövő hívások érkeztek a BVC-től, a fogorvosi szövetségtől, az óvodától, természetesen Vidától és néhány ügyféltől a listáról, amit ő adott nekünk. De egyiküket sem hívják Eriknek.

– Vizsgáljátok tovább a hívásokat! – mondta Sjöberg. – Főleg a későbbieket. Catherine szűkebb baráti körében lehet az az Erik. Lehet, hogy a gyermekjóléti központnál vagy a fogorvosi szövetségnél dolgozik.

Sjöberg Sandénhez fordult.

– Sikerült értesíteni a listán lévő ügyfeleket?

Sandén megrázta a fejét.

– Nem volt egyszerű fordítót találni. De rajta vagyok az ügyön. Szerintem a legjobb, ha felkeresem őket, nincsenek olyan sokan. És ahogy mondtad: talán ott van az emberünk valamelyiknél. Szeretnék a szemükbe nézni, amikor beszélek velük.

– Rendben – mondta Sjöberg. – Vidd magaddal Petrát. Te, Jamal folytasd egyedül a telefonhívások ellenőrzését. Derítsd ki, kivel telefonált és miről beszéltek.

– A rendőrfőnök úr persze roppant elfoglalt, jól gondolom? – kérdezte Sandén vigyorogva.

Sjöberg gyorsan közölte, hogy még semmi kirívót nem talált Göran és Vida Johansson személyes és céges pénzügyeiben. Sandén közömbös képet vágott, de mintha kissé meg lett volna lepve.

– Én még kutakodni fogok Christer Larsson korábbi feleségénél. Valami más? – kérdezte Sjöberg, miközben tüntetőleg felállt.

Hamad és Westman elhagyta a szobát, de Sandén még maradt egy ideig.

– Mire készülsz? – kérdezte viccesen, de semmilyen jel nem utalt arra, hogy fel akarna állni.

Sjöberg sóhajtva visszaült a székére, ami kicsit hátrébb gurult, de a férfi gyorsan visszahúzta magát az íróasztalhoz és megtámasztotta a fejét. A halántékán doboló ujjai arról árulkodtak Sandénnek, hogy valami nincs rendjén. Sjöberg azonban nem akarta elárulni az Einar Eriksson lakásában tett látogatását. Legalábbis még nem. Remélhetőleg Einar egyszer csak felbukkan, és akkor el is felejtheti az egészet. Ha pedig mégsem jelentkezik az elkövetkezendő napokban, akkor a kollégákat is beavatja. Úgy döntött, hogy péntek délelőttig vár.

– Majdnem egész délelőttre eltűntél – jegyezte meg Sandén kíváncsian.

Sjöbergnek nem tetszett a hangsúlya, és hirtelen ráébredt, hogy

Sandén talán valamilyen személyes programot sejt a háttérben. Talán Margittal kapcsolatosat? Ez rögtön arra ösztönözte, hogy megvédje magát a lehetséges gyanúsítgatástól.

– Ez maradjon köztünk – mondta Sjöberg a magasba tartva az egyik ujját.

– Természetesen – felelte Sandén döbbenten –, de nem kell elmondanod, ha...

– Erről tényleg nem beszélhetsz – folytatta Sjöberg figyelmeztetően.

Sandén komolyan bólogatott.

– Elmentem Einar lakására – mondta Sjöberg halkán, miközben árgus szemmel figyelte a tárva-nyitva álló ajtót.

Végül inkább nem kockáztatott, hanem felállt és becsukta. Sandén követte a tekintetével, immár megkönnyebbült arckifejezéssel.

– Ez nem vicces – szólalt meg Sjöberg komolyan. – A pasas már négy napja eltűnt anélkül, hogy egy szót is szólt volna. Se engem, se mást nem hívott fel közülünk. Nem beteg, és szabadságon sincs.

– És akkor mivel magyarázta? – kérdezte Sandén.

– Nem volt otthon! Még mindig nem tudom, hol van. Beszéltem az egyik szomszéddal, aki szerint minden szombat reggel távozik az autójával, és csak késő este ér haza. Így történt most szombaton is, de a szomszéd nem látta hazamenni. A kocsija, mondjuk, ott állt, úgyhogy biztos hazament, kizárhatjuk a balesetet.

– Akkor biztos a lakásban van – következtetett Sandén. – Csak nem akart veled beszélni.

– Várj, ne szaladj előre! – folytatta Sjöberg. – Megkérdeztem a szomszédot, hogy magával szokta-e vinni a feleségét a kirándulásaira, de csak nevetett, és azt mondta, hogy Einar Eriksson nem nős. Te nem úgy tudad, hogy igen?

Sandén elgondolkozott, mielőtt válaszolt.

– Hát, párszor említette a feleségét, de sosem beszélt róla közvetlenül. Ahogy más privát dologról sem. De úgy emlékszem, van jegygyűrűje.

– Betörtem hozzá, Jens.

Sandén néma „o”-t formált a szájával.

– Kinyitottam a zárat és bementem.

– Hát, ilyet nem szabad csinálni. Mert jönnek a rendőr bácsik.

– Jó, mit kellett volna tennem? Nem ismerem a rokonait, a családját.

– Akkor még sincs felesége?

– De van. Valami átkozott szanatóriumban dekkol Fellingsbróban, vagy hol. Már régóta ott él. Tíz évre visszamenő számlákat találtam onnan. Tíz év! Nem csoda, hogy olyan magának való a fickó.

– Szóval átkutattad a lakását. Ajaj, Conny!

– Meg kellett tennem. Einar érdekében. Nem hagyhatjuk, hogy

eltűnjön; elvégre rendőrök lennénk, vagy mi. Ki segíthetne neki a bajban, ha nem mi?

– De nem volt túl korai? – kérdezte Sandén.

– Szerintem nem. Vasárnap reggeli újságok heverték a folyosó padlóján. Négy napja eltűnt. Ha lenne valaki, akinek fontos, akkor már rég bejelentették volna az eltűnését.

– Ha nem lenne olyan rohadt undok, akkor talán lennének valakik, akiknek fontos – vélte Sandén.

Aggódva nézett ki az ablakon: sűrű hóesés lepte el a tél végi, szürke levegőt. Egy ideig mindketten hallgattak.

– Tudtad, hogy golfozik? – kérdezte végül Sjöberg.

Sandén megrázta a fejét.

– Legalábbis régen golfozott, elég kopottasnak tűnt a táskája.

– Hol lakik egyáltalán? – kérdezte Sandén.

– Arra – felelte Sjöberg az egyik irányba biccentve. – Az Eriksdalsgatanon. Egy egyszobásban. Szép és tiszta. Teljesen magányosan, feleség nélkül. Egyszemélyes ágy és egy darab szék az étkezőasztalnál. A falon ott lógott az esküvői fotó. Gyönyörű és boldog pár voltak.

– Hihetetlen – mondta Sandén komolyan.

– Senkinek ne beszélj róla. Folytasd a munkád, én pedig mellékesen ezzel is foglalkozom.

Sandén bólintott és felállt.

– Figyelj – tette hozzá Sjöberg. – És semmi gyanúsítgatás.

Sandén engedelmesen bólintott, majd elhagyta a szobát.

Christer Larsson első felesége nem ment újra férjhez. A válás után visszavette leánykori nevét, és onnantól Ingegärd Rydinnek hívták. Kiderült, hogy egy arbogai címre van bejelentve. Amikor Sjöberg megtudta, úgy döntött, vállalja a kellemetlenségeket és meglátogatja. Később inkább elhessegette a gondolatot. Belátta, hogy ez csak ürügy lenne arra, hogy megvizsgálja a folyton fejében kavargó, rejtélyes telket. Egyelőre elég volt neki egy lefejezett család és egy köddé vált kolléga.

Felvette a telefont és bepötyögte Ingegärd Rydin számát, de senki nem vette fel. Felállt és kiment a szobából. Eriksson ajtajához érve bekukucskált a szobába, ahogy oly sokszor az elmúlt napokban, de a férfi ma sem ült az íróasztalánál. Sjöberg gyorsan körbenézett a folyosón. Senki sem volt ott, aki láthatta volna, ahogy gyorsan belépett a sötét szobába, majd határozottan becsukta maga mögött az ajtót. Felkapcsolta a villanyt, ami párszor villant egyet, mielőtt barátságatlan, fehér fénnel terítette be a szobát. Sjöberg úgy tett, mint a saját irodájában: odament az íróasztalhoz, benyomta az asztali lámpát, majd visszament az ajtóhoz és lekapcsolta a mennyezeti világítást. Onnan az asztalt körbeölelő könyvespolcokhoz sétált, és egy ideig csak bámulta a könyveket. Csak átlagos köteteket talált. Eriksson széke gondosan be volt tolva az asztal alá, és amikor Sjöberg kihúzta, akkor vette észre, hogy ugyanolyan, mint az övé, csak nincs karfája. Azon töprengett, hogy ez vajon a kollégája alacsonyabb státusával volt-e összefüggésben, vagy Eriksson egyszerűen csak karfa nélküli széket kért. Óvatosan ült rá a székre, nehogy véletlenül is elállítson rajta valamit, de főleg azért, mert meglehetősen kellemetlennek érezte a dolgot. Már megint betört Einar Eriksson területére, és ezúttal is ott volt az a rossz érzés a

gyomrában.

Az íróasztal ugyanolyan rendezett volt, mint az övé. A jobb sarokban egy stósz papír állt, és amikor levette a felső iratokat, gyorsan rájött, hogy Eriksson aktuális ügyei sorakoznak ott. Gyorsan kihúzta az íróasztal jobb felső fiókját, de csak irodaszereket talált benne: tollakat, radírt, tűzőgépet, celluxot, ollót, lyukasztót, egy doboz színes gemkapcsot és néhány, különböző méretű blokkot. A két alsó tömb üres volt, a felső olyan megbeszélések jegyzeteit tartalmazta, amelyeket maga Sjöberg vezetett. A másik fiókban egy telefontöltő, néhány csomag CD, egy doboz fém gemkapocs és egy zseblámpa hevert. Az alsó fiók zárva volt, de Sjöbergnek kevesebb, mint egy percébe telt kinyitni az egyszerű zárat egy gemkapocs segítségével.

Figyelme rögtön egy műanyag irattartó alól kikandikáló kis Nordea-kártyára irányult. Felvette és egy darabig tanulmányozta, miközben gondolatai vadul kavarogtak a fejében. Szóval Eriksson az irodából fizette be a számláit? Be kellett látnia, hogy ez teljesen normális: Einar Eriksson igazi számítógép-rajongó volt, ezért természetes, hogy interneten intézi a pénzügyeit. Sjöberg pedig a lakásán nem látott számítógépet. Lopott pillantást vetett a számítógépre, majd a kezében lévő, névjegykártya méretű kártyára. Két, négyjegyű kód már nála volt, jól állt.

Eldöntötte. Szabad kezével odahúzza magát Einar Eriksson számítógépéhez; a képernyő zöld fénye jelezte, hogy bekapcsolt, és az íróasztal alatti tompa morgásból azt is tudta, hogy a gép is működött. Kicsit megmozgatta az egeret, hogy a sötét képernyő magához térjen, majd megjelent előtte egy virtuális kapcsoló az „Einar” felirattal, égbék háttérrel. Rákattintott a feliratra, és a gép máris a jelszót kérte tőle. Sjöberg felsóhajtott, és hátradőlt a széken. Eriksson természetesen nem volt bejelentkezve, ezért ha

fél órán belül nem csinál valamit, a monitor megint elsötétül.

Kezét összekulcsolta a tarkóján, és körbenézett a szobában. Személytelen, ahogy minden, ami Erikssonnal kapcsolatos. A szoba jóval kisebb az övéénél, és mivel az egyik falat elfoglalta az ajtó és a könyvespolc, a másikat még egy könyvespolc, a harmadikat az ablak, már csak egy fal maradt, amire akaszthatott valamit. De ott sem volt semmi, kivéve egy hagyományos akasztón lógó pulóvert.

Visszagurult a szekrényhez, és újra kutakodni kezdett az alsó fiókban. Egy régi papírdarab alatt talált egy könnyűfém serleget a következő felirattal: „RSE, i:a div. VI 1976”. Valószínűleg fociról lehetett szó, mert a serleg alján, a gravírozott fémlapon egy keresztbe tett karral álló férfi virított, labdával a jobb lába alatt. Annyira nem lehetek rosszak, ha megnyerték a versenyt. Sjöberg rájött, hogy az RSE a „Rendőrsportegyesület” rövidítése volt még régen. Nem tudta, miért rejtegette Eriksson ezt a '70-es évek közepén nyert díjat. Ezek szerint réges-régen elég sportos alkat volt, aki golfozott és focizott, bár Sjöbergnek igencsak nehezebb esett ezt elképzelni. Eriksson nem volt túlsúlyos, ahogy sok vele egykorú, de sápadt bőrével, rossz testtartásával és kimerült tekintetével meglehetősen beteges benyomást keltett.

Visszatette a serleget a fiókba és kivett egy műanyag irattartót, amiben számlák lehettek. Azok a számlák, amiket Eriksson még nem vagy csak nemrég fizetett be, gondolta Sjöberg. Letette a mappát maga elé az íróasztalra, és kivette a tartalmát: egy HSB-vel kötött bérleti szerződést az eriksdalsgatani lakással kapcsolatban, az ICA bank csekkét, egy minimális összegű telefonszámlát és a Solberga otthon jóval nagyobb összegű számláját. Ekkor támadt egy ötlete, ezért visszagurult székével a géphez, ami még nem sötétedett el, csak rendületlenül kérte a

jelszót. Sjöberg bepötyögte, hogy „Solveig”, és máris bent volt.

Növekvő pulzusszámmal rákattintott az Internet Explorer ikonjára, behívta a Nordea honlapját, majd a magánügyfelek aloldalt, ahol a személyi számot és egy újabb jelszót kellett megadnia. Sjöberg bepötyögte a telefonos hölgytől kapott adatokat, és újra megpróbálkozott a Solveig névvel, majd beírta az Eriksson kártyáján szereplő négyjegyű számot. Ezúttal is szerencséje volt, máris Einar Eriksson személyes számlájában találta magát. Megborzongott, majd módszeresen végignézte a férfi múlt évi pénzügyi mozgásait. Minden hónapban pontosan 5500 korona érkezett Eriksson számlájára a biztosítótól, ami Sjöberg szerint a felesége táppénze lehetett; ezen kívül nagyjából 20 000 korona fizetést kapott. Ebből az összegből körülbelül 11 500 koronát utalt a feleség szanatóriumi ellátására, 4500 koronát bérleti díjra és 2500 koronát egyéb kiadásokra. A maradék 7000 koronát bankautomatán keresztül kivette és arra költötte, amire akarta. Erikssonnak nem volt hitelkártyája a Nordeánál, és úgy tűnt, hitele sem. Pénzügyi helyzete könnyen áttekinthető volt, és Sjöberg úgy látta, pont annyit költött, amennyi pénze maradt, vagyis nem tett félre semmit.

Sjöberg meggyőződött arról, hogy Eriksson is ugyanazt a nyomtatót használta alapértelmezettként, majd megnézte, hogy nincs-e folyamatban nyomtatás. Utána kiírt minden információt Eriksson Nordea-számlájáról, kijelentkezett a bank honlapjáról, majd a gépből is. A kártyát és a számlákat tartalmazó mappát visszatette az íróasztal alsó fiókjába, bezárta, és betolta a széket az asztal alá. Miután lekapcsolta az asztali lámpát, a félhomályban elbotorkált az ajtóig, kinyitotta és kiosont a folyosóra.

Gyorsan a nyomtatóhoz sietett, ami a kávéautomata mellett állt. Egyenként kivette az érkező papírokat, nehogy valaki véletlenül

is meglássa, mi van rajtuk. Miután mindegyik megérkezett, duplán összehajtotta őket és belecsúsztotta a zsebébe.

Fújt a szél, és fenyegetően sötét felhők lebegtek a város felett. Úgy tűnt, bármikor rázúdíthatják tartalmukat a már így is átfagyott stockholmiakra. A felhőtakaró a megváltást hozó napsugarakat sem engedte át, és noha még csak nemrég múlt három óra, mintha sötétedett volna.

Jamal Hamad felhúzott vállal és zsebre tett kézzel sétált. Ilyen kedve volt. Őszintén remélte, hogy nem fordul rosszabbra az idő. A kiruccanás célja meglehetősen összetett volt. Szinte biztos volt abban, hogy eredmény nélkül fog visszatérni az őrsre. De nem is bánta, mert ebben az ügyben nem is számított másra. Egyébként meg örült, hogy kicsit kiszabadulhatott. Westman stílusa a recepciónál, hogy még ránézni sem volt hajlandó, elég ijesztő volt. Az irodában válsághangulat uralkodott. Nem igazán tudta, miért, de felettébb kellemetlenül érezte magát.

Minden úgy fél éve kezdődött, amikor Westmannal együtt a Pelikanban töltötték az estét. Mint mindig, akkor is rengeteg megbeszélőnivalójuk volt, jó hangulatban telt az idő. Későre járt, már majdnem éjfél volt, amikor Jamal haza akart indulni. A nő megkérdezte, hogy folytassák-e, de ő nemet mondott, mondván, reggel korán kell kelnie, mert golfozni megy. Hogy Bella Hanssonnal megy, aki akkor is pár sarokra várt rá az autójával, az nem tartozott senkire. Még Westmanra sem. Lehet, hogy a nő pillanatok alatt rájött a dolgokra és sejtette, hogy van köztük valami. Hiszen úgy is volt. Egy komikus öttusával kezdődött, ahol bowlingot, golfot, teniszt lehetett játszani, majd az egész valami mássá alakult. Időközben persze véget ért, mielőtt túl komollyá vált volna. Mindenesetre Westmannak azóta az este óta

egy kedves szava sem volt hozzá, amit Jamal csakis féltékenységnek vélhetett.

Nem mintha bármikor is érdeklődést észlelt volna a nő részéről. Ami persze azért is lehet, mert nemrég még nő volt. Valószínűleg Westman tudta, hogy ő érez valamit iránta, de mivel nem adott semmilyen jelet, nem várhatta el, hogy a férfi cölibátusban éljen. Vagy mégis? Birtokolni szeretne volna, és nem akarta, hogy mással legyen?

Ha pedig nem engedelmeskedett neki, könyörtelenül megbosszulta. Jeges hangulattal, némasággal és apró szurkálódásokkal. Diszkrétan és ravaszul. Ördögien. Egyáltalán nem hasonlított ahhoz a Petrához, akit megismert, de mivel az ő stílusa sem volt semmi, örülhetett, hogy a nő nem vágta szájára. Vagy talán mégsem. Lehet, hogy jobb lenne egy kiadós dühkitörés és ha mindketten szépen kiterítenék a kártyáikat az asztalra.

A baj az volt, hogy minél jobban cukkolta Westman, ő annál jobban meg akarta kapni. Akarta őt.

Micsoda egy beteg világ, gondolta Hamad, mikor végre sikerült kiiktatnia a bonyolult zárrendszert és kinyílt előtte a kapu.

Párszor megrángatta az ajtót, majd észrevette a feje fölötti kilincset. Újabb biztonsági intézkedés azért, nehogy a gyerekek egy óvatlan pillanatban kiszökjenek. Belépett az öltözőbe, bezárta maga mögött az ajtót, és letette a bakancsát a gyerekek cipője közé.

Az első, amire felfigyelt, egy nagy tábla volt a falon, rajta Catherine Larsson két, kicsi gyerekének fényképével, virágokkal és különböző színű kreppgolyókkal feldíszítve. A fotók alatt a következő, sárga felirat: „Tom és Linn, hiányoztok”. A szöveg

alatt a személyzet és a gyerekek neve szerepelt kézírással. Hamad lenyelte a torkában rekedt gombócot. A tábla alatti asztalon tarkabarka virágcsokor díszelgett egy vázában, körülötte plüssállatok sorakoztak.

Hamad halkán beosont a szobába, nehogy félbeszakítsa az éppen zajló foglalkozást. Egy vele egyidős nő bábszínházzal szórakoztatta a gyerekeket. Háttal állt neki, egy nagy funérlemez mögött, és egy ablakon kukucskált ki. Mindkét keze egy-egy bábuban rejtett, egy krokodilban és egy királyfiban, akik vicces hangon társalogtak egymással. A színház előtti padlón ücsörgő gyerekek hatalmas szemmel, némán nézték a babákat, és csak akkor nevettek fel, amikor a krokodil eleresztett egy tréfás mondatot. Ekkor az óvónő Hamad felé fordult, gyorsan végignézett rajta, majd halkán megkérdezte.

– Maga rendőr?

A férfi eltűnődött, hogy ez tényleg ennyire nyilvánvaló-e, de bólogatott. A nő Hamad mögé nézett, és arra intett, amerről jött.

– Maud a konyhában mosogat, vele beszéljen – suttozta a nő, majd újra hátat fordított neki és folytatta az előadást.

Hamad kilopózott a szobából, el az öltöző és a kis oltár előtt. Csörömpölést hallott, és arrafelé folytatta az útját. Nemsokára a konyha előtti folyosón találta magát; a pultnál egy hatvan év körüli nő állt, rövidre vágott hajjal, farmerban és sötétkék, hosszú, feltúrt ujjú pólóban. A nő annyira belemerült a gondolataiba, hogy nem is hallotta a konyhába belépő Hamadot. A férfi megköszörülte a torkát, miközben elővette a tárcáját és az igazolványát a hátsó zsebéből.

– Jaj, nem is vettem észre, hogy van itt valaki! – mondta bocsánatkérően a nő, letette a kezében lévő szivacsot és műanyag

poharat, majd megtörölte a kezét a nadrágjában.

- Elnézést, ha zavarok – felelte Hamad bal kezével a magasba tartva rendőrségi jelvényét, jobb kezét pedig üdvözlésre nyújtva.
- Jamal Hamad, Hammarby rendőrség.

A nő kezét fogott vele, Maul Fahlander néven mutatkozott be, és az étkezőasztalra mutatott.

- Minden megváltozott – jegyezte meg a nő, és leült az asztal mellett álló egyik konyhai székre.

Hamad egy másikon foglalt helyet.

- Megértem – bólintott a férfi együttérzőn –, és nagyon sajnálom, ami történt.

– Legszívesebben csak otthon feküdnék és sírnék – mondta a nő a fejét csóválva –, de mindhárman itt vagyunk. A gyerekek miatt. Majdnem az összes gyerek itt van. Beszéltünk egymással és a szülőkkel is, és arra jutottunk, hogy ez a legjobb. Hogy együtt beszélünk róla és elmagyarázzuk a gyerekeknek.

- Láttam odakint a táblát – mondta Hamad. – És az... oltárt. Szép.

Hamad érezte, hogy könnybe lábad a szeme, és próbálta kipislogni.

- Délelőtt készítettük a gyerekekkel. Ez is a gyász feldolgozásának egyik módja – magyarázta Maud Fahlander.

– És hogy fogadták?

- Olyan kicsik még, hogy a legtöbben nem is igazán értették az egészet. Természetesen részleteket nem közöltünk... Például a

gyilkosság elkövetésének a módjáról. De valamit mondanunk kellett... Úgyis sok mindent fognak hallani. Mi azt mondtuk, hogy egy buta bácsi szúrta meg őket egy késsel. Ez persze egy kis nyugtalanságot szült. Mert velük is megtörténhet hasonló.

A nő vett egy nagy levegőt, majd így folytatta.

– Rengeteg kérdést tesznek fel. Néhány gyerek sírt is. Sokat ölelgetjük őket, és gyakran emlegetjük Tomot és Linnt. A gyerekek mégis elég jól veszik a dolgokat. A szülőknek nehezebb. És persze nekünk, dolgozóknak.

Elhallgatott. Hamadnak hirtelen nem jutott eszébe semmi, ezért egy ideig teljes némaságban ültek. A szomszédos szoba ajtaja kinyílt, majd hangos csapódással becsukódott. Az óvónő összerendezte a hirtelen zajtól.

– Jutottak valamire? – kérdezte.

– Ilyen kérdésekre sajnos nem válaszolhatok – felelte Hamad. – De még nem fogtunk el senkit. Szeretném, ha tudná, hogy elsőbbséget élvez az ügy, és természetesen informálni fogjuk önöket.

Maud Fahlander szipogva rázta a fejét.

– Ez nem normális – mondta. – Felfoghatatlan.

Hamad egyetértett.

– Olyat már hallottam, hogy gyerekek betegek lettek vagy meghaltak – folytatta. – Vagy baleset érte őket, de így lemészárolni embereket...

A nő ismét a fejét csóválta.

– Miről akart beszélni velem?

Hamadot kirázta a hideg.

– Tulajdonképpen csak egy kérdésem van – mondta.

Miután Sjöberg kissé megnyugodott az Eriksson szobájában tett kockázatos vállalkozása után, érezte, hogy kezd fájni a feje. Úgy döntött, hogy egy nagy pohár víz és pár száraz keksz jót tenne, ezért kiment a konyhába. Amint mindent összeszedett, leült a számítógépe elé. Megitta a vizet, megette a kekszet, és máris múlni kezdett a fejfájása. Kifejezéstelenül bámulta az előtte álló fekete képernyőt. Némi habozás után ismét úgy döntött, hogy olyat tesz, amihez nem lenne joga.

Bejelentkezett a bűnügyi nyilvántartóba, és kikereste Einar Erikssont, akinek a személyi számát már kívülről fújta. Tisztában volt vele, hogy a kutakodását ellenőrizhetik, de azt nem tudta, hogy ha Eriksson váratlanul felbukkanna, elveszítené a hozzáférését, ráadásul megkérdőjeleznék a nyomozói és rendőri alkalmasságát is. Sjöberg azzal vigasztalta magát, hogy a betörés és a számítógépben való kutakodás jóval komolyabb bűncselekménynek számít. Az azonban aggasztotta, hogy a mostani bűntettét valószínűleg észre is fogják venni. Abban reménykedett, hogy Einar nem akar majd feljelentést tenni ellene.

Anélkül, hogy tudta volna, mit is keres valójában, felhívta a népesség-nyilvántartót. Bűnügyi nyomozóként mutatkozott be, mire ismét azt kérték tőle, hogy tegye le a telefont, hogy visszahívhassák. Néhány perc múlva jelentkeztek is, és Sjöberg mindent megtudott Erikssonról meg a feleségéről, amit csak akart. Folyamatosan jegyzetelt, és miután letették a telefont, gyorsan átfutotta a noteszében lévő adatokat.

Erikssonnak nem voltak testvérei, és a szülei már nem éltek. Valóban összeházasodott egy bizonyos Solveig Erikssonnal, született Jönssonnal, akivel egyidősek voltak. A nőnek sem voltak testvérei, és a szülei sem éltek már. 1976 óta voltak házaspár, gyerekük nem született, és a nő is ugyanarra a címre volt bejelentve, mint a férje. Eriksson 2006 áprilisában cserélt címet, amikor az Eriksdalsgatanba költözött a huddingeni sorház környékéről, ahol 1980 óta lakott. Előtte pedig Arbogában volt bejelentve.

A Sjöberg számára viszonylag új, de nem túl érdekes információ ismét arra emlékeztette, hogy újra tovább kellene keresnie Christer Larsson első feleségét, Ingegärd Rydint. Fogta a telefont és bepötyögte a számot, de ezúttal sem vette fel senki. Tíz csöngés után Sjöberg feladta és bontotta a vonalat.

Hangosan felsóhajtott, a tarkójára tette a kezét, és az ablak felé fordult a széssel. Kinyújtotta a lábát, és a leghátsó állásba állította a szék támláját. A tavasz még váratott magára, egyelőre még nagy hópelyhek hullottak az ablak előtt. A szél is felerősödött egy kicsit. Hiába volt minden sokkal világosabb, a tavasznak nyoma sem volt. Sjöberg már régóta nem látott havat, de lehet, hogy csak nem figyelte. A hőmérő mínusz öt fokot mutatott reggel, amikor elhagyta a skånegatani lakását, a Hammarby-kikötőben pedig még minden be volt fagyva annak ellenére, hogy a hajók szüntelenül közlekedtek.

Ekkor jutott az eszébe a talajfagy szó. Úgy is érezte magát. A lelke jéggé volt fagyva. Nem ismert magára. Hogy csalhatta meg ilyen kegyetlenül az ő Ásáját? Csak párszor fordult elő, de ugyanazzal a nővel, vagyis már-már kapcsolatról beszélhetünk, nem holmi félrelépésről. Sjöberg bebeszélte magának, hogy szégyelli magát és a tettét, de valójában nem érzett semmit. Szégyentelen volt. Jéghideg. Elkerülhetetlennek tartotta a

történeteket, ezért egyszerűen távol tartotta őket magától. Talán fel kellene keresnie egy pszichológust. Valakit, aki meg tudná magyarázni a folyton ismétlődő álmait, megértené az érzéseit, és jó irányba terelné. Vagy inkább egyértelmű utasítást adna és figyelmeztetné arra, hogy azonnal véget kell vetnie a viszonynak azzal a nővel. „Azzal a nővel”, ismételte meg magában. Na, tessék, most már eljutott oda, hogy az egyszerű „azzal a nővel” kifejezésre redukálta Margitot. Átadta neki a bűntudatot.

Sjöberg ismét felsóhajtott. Egy egész családot kiirtottak, ráadásul eltűnt Einar, és egyik ügyben sem haladtak semmit. Sjöbergen úrrá lett a tehetetlenség érzése. Csak ücsörgött és a saját gondjain rágódott. Ekkor megjelent előtte egy kép: Einar, ahogy minden reggel egyedül ébred a kis lakásában, pedig több mint harminc éve házas. Einar, aki mindennap egy olyan munkahelyre kényszerítette magát, amit nem kedvelt. De ez a szakmája, és ezzel a munkával tudja kifizetni a felesége szanatóriumi ellátását. Sjöberg ekkor döbbsent rá, hogy Einar Eriksson, a betegsége és a nyomorúsága ellenére nagyon is szeretheti a feleségét, ha ennyi pénzt áldoz rá. Nem akárhová adta be, hanem Bergslagen legszebb helyére. Ráadásul nem mondott le róla, hiszen minden szombaton beült a kocsiba, hogy leutazzon Fellingsbróba. Hiszen feltehetően erre áldozta a szombatjait.

Sjöberg elhelyezkedett a széken, és a számítógéphez fordult. Jobb mutatóujjával bejelentkezett az Eniro honlapjára. Belépett a „térképek” aloldalra, és rövid keresgélés után talált is egy västmanlandi térképet, ahol a kis fellingsbrói település is volt. Arbogán kívül, Lindesberg felé helyezkedett el. Sjöberg hirtelen rádöbbsent, miért éppen oda vitte Eriksson a beteg feleségét: mert onnan származott. Szándékosan a szülőföldjén kezelte. Einar Eriksson megnőtt Sjöberg szemében. De miért költözött el onnan?

Hirtelen kopogás zavarta meg a gondolatmenetét. Sjöberg intett Jamal Hamadnak, aki aznap egy széles öves vászonnadrágban és világoskék ingben virított. Sötét szeme csak úgy csillogott az íróasztal lámpájának fényében. Sjöberg jól ismerte ezt a tekintetet. Buzgalomról és izgatottságról árulkodott: Hamad rájött valamire. Ennek ellenére lépései meglehetősen megfontoltak voltak, és ezúttal a szokásos, halvány mosoly sem jelent meg az arcán. Sjöberg a vendégszékre mutatott. Hamad megköszönte a torkát, de nem mondott semmit.

– Mi újság? – kérdezte Sjöberg.

– Semmi új a fogorvosi szövetségtől vagy a BVC-től. Teljesen átlagos alkalmakról volt szó, és nincs Erik nevű alkalmazottjuk.

– De? – kérdezte Sjöberg csodálkozva.

– De mi?

– Látom rajtad, hogy tudsz valamit.

Hamad felsóhajtott, és annak ellenére, hogy Sjöberg elmosolyodott, a fiatal kolléga nem viszonzta a gesztust, csak bátortalanul pislogott.

– Mérges leszel rám.

– Mérges?! – nevetett fel Sjöberg. – Te jó ég, még sosem voltam mérges rád. Hadd halljam!

– Megézés volt – mondta Hamad. – Távoli, de támadt egy sejtésem...

– A megérezésekben én vagyok a jó – mondta Sjöberg még mindig mosolyogva. – Te inkább a tárgyilagos srác vagy.

– Hát, sajnos nem teljesen érzelemmentes dologról van szó...

– Sajnos? Na, ki vele!

Hamad kihúzta magát, és Sjöberg látta, mennyire feszült. Még soha nem látta ilyennek.

– Conny, emlékszel arra a pulóverre Catherine Larsson előszobájában? – kezdte.

Sjöberg úgy érezte, mintha jéghideg fuvallat suhant volna el mellette, amitől az egész teste libabőrös lett. Hirtelen tudta, mit fog mondani Hamad, és látta, hogy ő is ugyanúgy beleborzongott. Mégis, mielőtt a kollégája folytathatta volna, ő is kihúzta magát, és gyanakvóan bólogatott.

– Szerintem Erikssoné – folytatta Hamad, és lesütötte a szemét.

– Melyik átkozott Erikssoné?! – kiabált Sjöberg.

Hamadnak nem tetszett a durva hangnem, sértetten méregette Sjöberget.

– Einar Erikssoné, a pokolba is! Mondtam, hogy mérges leszel.

– Persze, hogy mérges vagyok – felelte Sjöberg kedvesebben. – Mivel az egy átlagos Åhléns pulóver. Szerinted mennyi lehet belőle Stockholmban?

– Több száz vagy ezer, tudom. Akkor is azt hiszem, hogy az övé.

– És akkor miért gyanakszol rá? – kérdezte Sjöberg.

– Megszagoltam a pulóvert – felelte Hamad villámló tekintettel. – Old Spice-szaga volt. Amit, őszintén szólva, manapság már nem

sokan használnak.

– De Eriksson igen?

Hamad bólintott.

– Szerintem ugyanannyian használnak Old Spice-t, mint amennyien az Åhlénsben veszik a pulóverüket – mondta Sjöberg.

– Hogy te mekkora sznob lettél! – jegyezte meg Hamad, de Sjöberg nem volt vitakozós kedvében, ezért inkább hallgatott és hűvös tekintettel vizslatta.

– Erik Eriksson az Eriksdalsgatanról – mondta Hamad.

– Ez volna az érvelésed tárgyilagosa része? Egy ostoba névjáték?

– Einar egyenlő Erikkel.

– Einar eltűnt – szólt Sjöberg.

– Annál hihetőbb, amire rájöttem.

– De Jamal, az istenért! Mire jöttél rá?

– Hogy Einar valójában Erik.

– Mindezt egy Åhléns pulóverre alapozod?

– És az óvónők vallomására.

Sjöberget kirázta a hideg, és érezte, ahogy egyre nagyobb gombóc nő a torkában. Felpattant a székről és odament az ablakhoz. A nap forrón tűzött le a tiszta, kék égből, cseppet sem tükrözve a férfi hangulatát. Háttal Hamadnak megkérdezte, olyan visszafogottan, ahogy csak bírta:

– Mit tettél, Jamal?

– Mutattam egy fotót Einarról az óvoda alkalmazottainak, és ők erősítették meg, hogy Einar Erik. Hogy Einar egyértelműen Erik. Nincsenek kérdőjelek, Conny.

– Szembeszegültél a parancsossal, Jamal.

– Ezt úgy is értelmezhetnénk, hogy követtem a parancsodat, csak kiegészítettem egy kicsit. És hatalmas mázlink van, mert most legalább biztosat tudunk.

Sjöberg zsebre tette a kezét, és sóhajtott egy nagyot. A csatorna túloldalán, az ipari területen egy nagy daru fordult éppen egy nagy súlyt lebegtetve, ötven méterrel a föld fölött.

– Te is gyanakodtál már, nem? – kérdezte Hamad óvatosan.

– Azt nem mondanám – felelte Sjöberg. – De tudtam, mi jön, amikor megemlítetted a pulóvert. Biztos végig ott motoszkált valahol az agyamban.

Sjöberg ismét a kollégájához fordult.

– Miért nem hozzám jöttél először?

– Mert több infót akartam. Szükségünk is van rá most, hogy minden úgy alakult, ahogy vártuk.

Sjöberg megint leült. Egy ideig egyikük sem szólt. Sjöberg az ujjával dobolt az asztalon. Tekintete valami távolira, az asszisztense mögé siklott.

– Most mit csináljunk? – kérdezte végül Hamad.

- Ki kell kérdeznünk.
 - És mire föl?
 - Arra föl, hogy négy napja eltűnt.
 - Négy? Ezt honnan tudod?
 - A szombatról vasárnapra virradó éjszaka óta.
 - Úgy érted, a gyilkosság napján?
 - Úgy értem, kutakodtam egy kicsit, és arra jutottam, hogy szombaton késő este hazament az autójával, de a vasárnapi újságokat nem szedte össze a padlóról.
 - A francba! – mondta Hamad elismerő tekintettel.
 - Einar szobájában van egy másik pulóver is. Küldd el a laborba, és kérd, hogy vessék össze az esetleges hajszálakkal.
 - Ó, szóval ott is jártál?
- Sjöberg nem válaszolt, de hirtelen eszébe jutott valami.
- Felhívom Einar bankját, hogy megerősítsék, ő fizette Catherine Larsson lakását.
 - Szerinted így volt?
 - Meg vagyok győződve róla. Einarnak nincs semmije. Miután kifizette a feleségével közös lakását, a maradékot Catherine Larssonnak adta. 2006 tavaszán eladta a huddingei házát, nem sokkal azelőtt, hogy Catherine megvette a lakását.

Hamad zavartan méregette a főnökét.

– És mit szólhatott a felesége? Észre kellett vennie, hogy hiányzik kétmillió a számláról.

– Nem otthon él. Legalább tíz éve egy szanatóriumban kezelik, amit szintén Einar fizet a rendőri fizetéséből.

– Szóval Einar kettős életet él, ki hitte volna... De ez legalább megmagyarázza a sok titkolózást. És az undok modorát.

Sjöbergnek eszébe jutott, amit Sandén mesélt arról, milyenek látta az óvodai személyzet „Eriket”.

– Labdázik a gyerekekkel... – ismételte meg.

Hamad kérdően fürkészte.

– Einar boldog volt Catherine Larssonnal – mondta Sjöberg. – A gyerekek imádták. Akkor mi lehetett a gond?

Már jó ideje kerülték a leglényegesebb kérdést. Végül Hamad törte meg a csendet.

– Gondolod, hogy Einar ölte meg őket?

Sjöberg elgondolkozott, ezért csak később válaszolt.

– Mit tudunk tulajdonképpen az emberekről? A legtöbb gyilkosság az otthonokban történik. Elég nehezen tudom elképzelni Einart kegyetlen gyerekgyilkosként, de gondoskodó apaként sem igazán.

Hamad töprengve bólintott.

– Főleg két feleséggel – tette hozzá.

– Te elítéled érte?

– Hát... nem, mivel a felesége olyan régóta beteg. Mi lehet a baja?

– Kiderítem. Holnap reggel Arbogába utazom.

Sjöberg ezt abban a pillanatban döntötte el, hogy kimondta.

– Arboga?

– A szanatórium, ahol kezelik, Arbogán kívül található – felelte Sjöberg. – Christer Larsson első felesége is ott él, csak nem találom.

– Nem inkább Einarra kellene koncentrálnunk? – kérdezte Hamad.

– Dehogynem. Ezért utazom oda. Egyébként több okot is tudok arra, hogy miért tűnt el Einar.

Hamad rögtön lecsapta a feldobott labdát.

– Lehet, hogy ő ölte meg Catherine Larssont és a gyerekeket, majd lelépett. Talán a felesége tud valamit, aminek alapján megtalálhatjuk. Vagy legalább megérthetjük.

Sjöberg elismerően bólogatott, Hamad pedig folytatta az elmélkedést.

– Christer Larsson is lehet a gyilkos. Féltékenységi dráma is lehetett. Einart viszont... nehéz lesz megtalálni. Te már találkoztál Christer Larssonnal. Szerinted együttműködő?

– Depressziós. Egyedül él, nincs alibije a gyilkosság éjszakájára.

Egy igazi keménylegény, Einar nem kezdett volna ki vele. Meg kell találnom Larsson exfeleségét.

– Nem büntetett – fűzte hozzá Hamad.

– Einar sem.

Hamad felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit.

– Ha Einar volt, akkor négy napja volt arra, hogy eltűnjön az országból – mondta Hamad.

– Nem hiszem, hogy volt rá pénze – felelte Sjöberg. – Már így is borotvaélen táncol. De mindenképpen utánanézek a pénzügyeinek.

– Már így is sok részletet tudsz – jegyezte meg Hamad.

– Mint mondtam, nyomoztam egy kicsit.

– Szép, hogy nem hagyja magára a feleségét. Főleg azután, hogy megismerkedett egy másik nővel.

– Vagy csak gyáva. Jamal, hívd össze a többieket tizenhét órára. Rosént is, mondd, hogy fontos. Egyelőre nem beszélünk nekik erről, hadd dolgozzanak tovább a feladatukon. Einar átvilágítását pedig intézd, kérlek.

– A távolléte alatt kérelmezzem?

Sjöberg hűvös tekintettel méregette.

– Átlagos eltűnési ügy.

Nem sokkal délután öt óra előtt mindenki a rendőrségre érkezett, a Hamad által összehívott megbeszélésre. Sandén megállt az ajtó előtt, hogy leporolja magáról a havat, amit magával hozott a kiszámíthatatlan márciusi napon. Westman határozottan igyekezett a recepció felé, ahogy meglátta Jennyt.

– Hallottam, hogy vendéged lesz ma este – tért egyből a tárgyra.

– Igen – felelte Jenny naivan. – Jamal jön hozzám.

Sandén próbált megszabadulni a hajába ragadt nedves hótól, amit Lotten legnagyobb örömére úgy csinált, hogy egy kutyához hasonlóan vadul rázta a fejét.

– Én lebeszelnék róla – mondta Westman.

Jenny döbbenetesen nézett rá.

– Nem értem...

Lotten hangosan nevetett Sandéneen, ami arra serkentette a férfit, hogy még többet bohóckodjon.

– Rossz ötlet – folytatta Westman. – Ő nem jó ember.

– Nem az?

– Nem, jobb, ha vigyázol.

Sandén végzett egyszemélyes műsorával, és a recepcióhoz sietett.

– De miért? Mit csinált? – kérdezte Jenny.

Petra Westman kicsit közelebb hajolt hozzá.

– A hozzád hasonlókat reggelire eszi.

Nem tudni, hogy a hallottak vagy az apja miatt, de Jenny arcán halvány mosoly jelent meg.

– Ezek csak üres szavak – nevetett Sandén. – Ne hallgass rá, kiscsillag. Ő az őrs saját kis boszorkája.

A férfi ránézett a falon lévő nagy órára.

– Negyven másodperc a megbeszélésig, Westman. Jobb lesz, ha sietünk.

– A nyomozás nem várt fordulatot hozott – nyitotta meg Sjöberg a találkozót.

Nem sokkal múlt öt óra, és a kék, ovális terem asztalán egy tálca szendvics virított, amit Jenny tett oda néhány perccel korábban.

– Egyetek nyugodtan – mutatott Sjöberg a bagettekre.

Ő maga is eléggé éhes volt már, de megelégedett egy üveg ásványvízzel, miközben a kollégái boldogan rávetették magukat az ételre.

– Először is, halljuk, találatok-e valamit. Petra és Jens?

– Catherine Larsson csakis takarításból élt, semmi másból – mondta Petra Westman.

– De abban nagyon profi volt, legalábbis az egyik ügyfele szerint – tette hozzá Sandén. – Kilencven koronát keresett óránként, és úgy harminc órát dolgozott egy héten. Az 2700 korona hetente. Nem rossz, de nem elég egy Hammarby-kikötőnél lévő lakás fenntartásához.

– Az ügyfelek nem vettek észre semmi furcsát – folytatta Westman. – Eléggé szétszóródtak Stockholm külterületén, meglehetősen átlagosnak tűntek, és nagyon megdöbbenek azon, ami történt. Még ellenőrizzük a családokat a bűnügyi nyilvántartásban, de eddig semmi különöset nem találtunk. Behatóbban azonban senki sem ismerte a nőt.

– Rendben – szólt Sjöberg. – Folytassátok az ügyfelekkel, és vigyék be őket a nyilvántartásba. Attól függetlenül, amit most elmondok majd.

A szobában hirtelen érezhetővé vált a feszültség. Mindenki abbahagyta a rágást, és Sandén feljebb emelkedett a székén. Westman a füle mögé simított egy tincset. Hamad letette az asztalra a szendvicset, és keresztbe tette a karját. Rosén felnézett a noteszéből. Mindenki Sjöbergre irányította a tekintetét.

– Jamal ismét elment a Larsson gyerekek óvodájába – kezdte Sjöberg. – A rejtélyes „Eriket” azonosítottuk, és beigazolódott a sejtésünk, hogy ő állta Catherine Larsson lakásköltségeit.

Sjöberg rövid szünetet tartott, mielőtt folytatta. A szobában csak a ventilátor halk bűgását lehetett hallani.

– Amit most elmondok, az igencsak érzékeny információ, ezért szeretném, ha úgy is kezelnétek. Meglehetősen bizalmas, tehát felszólítok mindenkit, hogy maradjon e falak között, amíg nem tudunk többet. Az ügyet, mint mindig, most is előítéllettől mentesen és professzionálisan kérem kezelni. Teljesen mindegy, hogy személy szerint mi a véleményünk az egészeztől.

A légy zümmögését is hallani lehetett. Sjöberg összekulcsolta a kezét az asztalon, és végignézett a közönségén, mintha elfogadta volna a tiszteletre és professzionalizmusra vonatkozó néma ígéretüket.

– Catherine Larsson jötevőjét nem Eriknek hívják – mondta. – Hanem Einar Erikssonnak.

Senki sem mozdult vagy szólalt meg, másodpercekig. Rosén letette a tollát az asztalra és hátradőlt a székén. Hamad a sajtosonkás szendvicséért nyúlt. Westman a fejét csóválta, és úgy nézett Sjöbergre, mintha azt kérte volna, hogy a főnöke vonja vissza a bejelentését. Sandén kimondta, amire mindenki gondolt.

– A pokolba! – nyögte.

Sjöberg hagyta leülepedni a hírt, majd így folytatta:

– A következő a tény: a Catherine Larsson és gyerekei ellen elkövetett gyilkosság valamikor szombat este és vasárnap reggel között történt. Akkor tűnt el Einar is. 1976 óta Solveig Eriksson férje, aki Solbergán él egy szanatóriumban, fellingsbrói postacímmel, ami Arboga külterületén található. 1977 óta kezelik ott, de azt nem tudjuk, miért. Einar egyik szomszédja azt állítja, hogy Einar minden szombat reggel elmegy a kocsijával és csak késő este ér haza. Beszéltem a szanatóriummal, ahol megerősítették, hogy Solbergába utazik. Minden szombaton ott ül a felesége ágyánál. Ráadásul a szentestét, a szilveszterestét és a nő születésnapját is ott tölti. Óramű pontossággal. A szomszédja ezúttal nem látta hazatérni, de kora reggel már ott állt az autója, vagyis hazament. A vasárnapi újságokat nem szedte fel a padlóról. Ebből kell kiindulnunk.

Rosén, Westman és Sandén szorgalmasan jegyzetelt. Hamad a szendvicsének szentelte a figyelmét.

– A pénzügyeit illetően: havonta 5000 korona érkezett Catherine Larsson számlájára, amit Einar vett fel. A lakásvásárlást abból finanszírozta, hogy a huddingei házat, ahol 2006 áprilisa óta lakott, eladta, nem sokkal azelőtt, hogy megtörtént Catherine

Larsson lakásügylete. Einar majdnem teljes fizetése ráment arra, hogy fedezze a Larsson család szükségleteit és fizesse a felesége ellátását. Az a kicsi, ami maradt, ételre és a saját lakására ment el. Ennyit tudunk. Vélemények?

Hárman próbáltak egyszerre megszólalni, de végül Sandén volt a leghangosabb.

– Hogy jöttetek rá?

– Jamal felismerte a folyosón lógó pulóvert, és összekapcsolta Einarral. Az óvoda személyzete egy fénykép segítségével azonosította Einart. A labor ellenőrzi a lehetséges hajszálakat és egyéb nyomokat, hogy több bizonyítékunk legyen.

– Lehetséges, hogy a Larsson gyerekek Einar gyerekei voltak? – kérdezte Rosén.

Sjöberg erre nem is gondolt.

– Ez is benne van a pakliban – felelte. – Beszélek Bellával, ha meglesz Christer Larsson apasági tesztje. Ha nem ő az apa, akkor Einarral folytatjuk. Hadar, szerezz házkutatási parancsot Einar lakására. Jens, te menj oda Petrával. Ne felejtsetek az autót, a ház előtti parkolóban áll. Ha már ott vagytok, kérdezzétek ki a szomszédokat is. Elég azokat, akik a házban laknak. Főleg arra vagyunk kíváncsiak, hogy látta-e valaki megérkezni szombat este vagy esetleg újra távozni. A lakásban lévő összes cipőt küldjétek el Bellának, hogy vesse össze a tetthelyen talált cipőlenyomatokkal. Az ujjlenyomatokkal is ez történjen. Mindent vigyetek, ami megfelelőnek tűnik, az éjjeliszekrényen lévő könyvet is, ha van.

Sjöberg próbált visszaemlékezni, hogy látott-e valami hasonlót, de rájött, hogy akkor már régen eszébe jutott volna.

– Vagy egy ujjlenyomatokkal teli szakácskönyvet – fűzte hozzá a biztonság kedvéért. – Jamal, te nézd át Einar számítógépét. Én holnap Arbogába utazom, hogy beszéljek Einar feleségével, Solveiggel és Ingegärd Rydinnel, Christer Larsson exével. A többi nyomot sem engedjük el, de egyelőre Einar megtalálására fókuszálunk. Az eltűnésének ugyanis igencsak van köze az ügghöz.

– Vagy ő a gyilkos, vagy őt ölték meg – következtetett Sandén. – Ha ő a gyilkos, akkor Uruguay tengerpartján heverészik. Ha pedig megölték, akkor a Hammarby-csatorna fenekén fekszik. Teljesen mindegy, melyik az igaz, egyik helyen sem találjuk meg. Átvilágították már?

– Egy órája körülbelül. Úgy tudjuk, nincs lehetősége hosszabb időt külföldön tölteni, de soha nem lehet tudni. Jamal, ellenőrizd, hogy kijutott-e az országból repülővel, vonattal, hajóval vagy bármi mással, ami lenyomozható. És szeretném, ha figyelnéd a bankszámláját is.

– És miért hívta volna magát Eriknek Catherine Larsson környezetében? – kérdezte Westman.

– Hát, csak találgathatunk – válaszolta Sjöberg. – Valamiért titokban akarta tartani az identitását. A nő vagy mások miatt, vagy mindkettő. Feltehetően a felesége miatt.

– Ebben a kapcsolatban minden különös – állapította meg Sandén. – Egyetlen telefonbeszélgetés sem volt Einar és Catherine Larsson között. És ahogy átvezették a pénzt Einaréről a nő számlájára... Lehetetlen lenyomozni. És ennek ellenére rendszeresen felbukkant az óvodában.

– Nem kellene szólnunk a sajtónak? – kérdezte az ügyész.

– Addig akarom húzni, amíg lehet. Einarra való tekintettel.

– És ha ő a gyilkos? – kérdezte Westman.

– Én mindaddig áldozatnak vélem, amíg be nem bizonyosodik az ellenkezője. Rendőr. Büntetlen. Te mit szeretnél, hogyan kezeljenek ilyen helyzetben?

Westman elgondolkozva bólogatott, és senki másnak nem volt ellenvetése.

– Nincsenek barátai? – kérdezte Sandén.

Sjöberg megvonta a vállát.

– Nem ismerem Einart közelebbről. Ha egyikőtök tud valami személyeset róla, aminek köze lehet a nyomozáshoz, ne habozzatok elmondani. Négy szemközt – tette hozzá, hogy ezzel is jelezze a kollégái iránti hűségét. – Majd meglátjuk, mit találunk a házkutatás során. Címeiket, telefonszámokat, leveleket.

– Nem kellene újra kikérdezni Catherine Larsson szomszédait és Vida Johanssont? – kérdezte Hamad. – Einarról, persze.

– Dehogynem. Először is Christer Larssont, de előbb szeretnék beszélni Ingegärd Rydinnel. Vállalod ezeket a kihallgatásokat?

– Persze. Mennyi időre mész el, Conny?

– Amint tudok, visszajövök. Amikor végeztem. Legkésőbb péntek délután, de folyamatosan tartjuk a kapcsolatot.

Sjöberg felállt, és a megbeszélés többi tagja is így tett. Petra Westman idegesen mocorogva csukta be a noteszét.

– Ugye Einar nem halt meg? – kérdezte halkan, majd meglátta, ahogy Sjöberg ráncolja a homlokát.

Mindenki megtorpant és Sjöbergre irányította a tekintetét. A férfi kihúzta magát és olyan határozottan tolt be a székét, hogy az hangosan nekikoppant az asztalnak.

– Él – felelte. – És számít rá, hogy segítünk neki.

A nap már jó ideje felkelt, ebben biztos volt, mert valamivel több fény szűrődött be a kis nyíláson. Már kezdett sötétedni, alig látott valamit. Délelőtt óta képes volt ébren tartani magát. Nem azért, mert így könnyebb volt léteznie, hanem mert olyan kimondhatatlanul vágyott az éjszakára, amikor végre aludhatott néhány órát. Tízperces intervallumokban, de akkor is.

A jéghideg külső falnak dőlve ült, és hallgatta a beszűrődő hangokat. Hallotta egy tűzoltó fülsiketítő szirénázását, amit néhány halkabb sziréna követett. A mentőautók ritmikus hangjára próbálta szétfeszíteni a hátrakötött kezén lévő kötelet. Nem történt semmi. A kötelek meg sem mozdultak, ezért a férfi biztos volt benne, hogy sehová sem vezetett a gyakorlat. De mi más tehetett volna? A remény tartotta benne a lelket, hogy valamennyire sikerül tágítania a kötélén. Nem bírta tovább a kínzást, valamennyi testrésze sajgott, és mindene csuromvizes és hideg volt. A lábujjával megtámaszkodott a padlón, és sikerült kicsit a falhoz nyomnia magát. Ez elég volt ahhoz, hogy térdre billentse dermedt testét. Utána hagyta, hogy teste jobb vállal a földre zuhanjon. Fájt, de igyekezett nem tudomást venni róla. Ellökte gubószerű, összekötözött lábú testét a faltól, hogy egy centiméterrel közelebb kerüljön a vízestálhoz. Nehézkesen megemelte a fejét, hogy arcát bele tudja tenni a vízbe és

lenyelhessen néhányat az éltető cseppekből. Utána annyira kimerült, hogy oldalt fekve szuszogott percekig. Gond nélkül elaludt volna, de még húzta, amíg tudta. Pár óráig még ébren akart maradni, hogy aztán elmerülhessen az álom puha ölében.

A padló recsegett a feje alatt, és amikor összeszedte magát, a kemény kenyérdarab felé vetődött, hogy elérhesse a szájával, majd a hasára fordult. A hirtelen mozdulattól égni kezdett a jobb válla, hangosan felnyögött. Hüllőhöz hasonlóan dugta ki a nyelvét a kenyér felé, hogy végre bevehesse a szájába. Óvatosan lehajtotta a fejét, és homlokát a földnek támasztva rágni kezdett, majd hátrahajtotta a nyakát és nyelt egy nagyot.

Próbált kiabálni, de csak egy halk nyöszörgés távozott a torkából. A hangszálait már az első éjszakán tönkretette. Egyébként sem volt értelme, hiszen, soha senki nem járt arrafelé ebben az évszakban. De nemsokára, néhány hét múlva eljön a tavasz és megnyílnak a standok.

Föld. A nadrágjuk csupa föld volt a térdepeléstől, de mit számított? A fiúknak így kellett kinézniük tavasszal. A föld tiszta kosznak számított. Az autót belengte a virágok illata, amikor kitolatott a lakásuk előtti parkolóból. A fiúk hátul ültek, de hirtelen kikandikált egy kis láb az ülése és a felesége ülése között.

– Megállj! – mondta olyan szigorúan, ahogy csak tudta. – Ez veszélyes. Nyugton kell ülnötök hátul, nehogy megrúgjátok a rudat. Mert akkor karambolozunk, és azt biztosan nem akarjátok, ugye?

– Mi az a rúd? – kérdezte a kicsi Tobias kíváncsian.

– A kézifék.

- Behúzhatom?
- Nem, semmihez sem nyúlhatsz az autóban, nagyon veszélyes.
- Mert mi történik akkor?
- Ha behúzod a kéziféket, az autó keresztbe áll az úton, és akkor valaki belénk jöhet hátulról.

Tobias hátrafordult és kinézett az ablakon.

- De nincs is senki mögöttünk! – szólt mérgesen. – Akkor azért...
- Andreas, figyelj oda a kisöcsédre! – vágott a szavába a feleség.

Utána a férjéhez fordult, és mosolyogva így szólt:

- A két óra bőven elég...
- Te, ez tizennyolc évig így megy – sóhajtotta a férfi megjátszott reménytelenséggel.

A fiúk egész úton élénkek voltak, ezért többször is határozottan, de kedvesen rájuk kellett szólni. Az út párhuzamosan haladt a folyóval, és a nap sugarai vidáman csillogtak a fekete vízen. A férfi a város beépített részén lelassított, majd teljesen megállt, és leparkolta az autót a lassan csörgedező folyó mentén.

- Csak beugrom a cipészhez és elhozom a cipőmet – mondta. – Mindjárt jövök, fiúk, utána elmegyünk a mamához.
- Vezethetem az autót? Kérlek, hadd üljek előre! – könyörgött Tobias.

A férfi hangosan becsapta a vezetőülés melletti ajtót, és bedugta a fejét a félig leeresztett hátsó ablakon.

– Nem, kisember, azt nem lehet. Légy kedves a lánynénihez!

Mielőtt kihúzta volna a fejét, csókot dobott a nőnek, amit vissza is kapott, majd megfordult és átment az úton. Ekkor hallotta az idősebb fiú reakcióját.

– Oké! – kiabálta utána Andreas a hátsó ülésről, feltehetően a legjobb szándékkal.

Szerda este

Modesty Blaise – vagy Bläsan, ahogy hívták – vidáman, de visszafogottan fogadta az ajtóban. Egy kétéves agár szuka volt Jenny jelenlegi lakótársa, aki általában hisztérikus viselkedést váltott ki a kutyarajongókból. A kutya folyamatosan csóváló farokkal, kíváncsian szagolgatta Hamadot, de nem ugrált és nem is ugatott. Ezzel szemben Jenny fura módon a férfi nyakába ugrott, majd bevonszolta magával a lakásba.

Az ebédlőasztalon gyertyák égtek, szépen meg volt terítve, és szendvicsek sorakoztak rajta. Hamad úgy gondolta, gyorsan megnézi a számítógépét és már ott sincs, de amikor meglátta, Jenny mennyit készült, rögtön meggondolta magát.

– Milyen szépen megterítettél! – dicsérte a konyhaajtóban állva, miközben arról győzködte magát, hogy a szervezet főtt étel nélkül is elvan és hogy a fáradság csupán egy rémkép, aminek az időjáráshoz meg a napálláshoz van köze. – Istenien néz ki, farkaséhes vagyok!

A lány megfogta a kezét, és odavezette a néhány lépésre lévő székekhez. Olyan gyorsan történt mindez, hogy Hamad képtelen volt addig szabadulni a fogásból, míg Jenny el nem engedte. Leült, a lány pedig a mellette lévő széken foglalt helyet.

– Inkább szembe ülj. Úgy könnyebb beszélgetni – javasolta Hamad.

– Mit számít, hol ülünk – mondta Jenny a férfi karjára téve a kezét. – Beszélni mindenhogy lehet.

Hamad ekkor vette észre, hogy kifestette magát. Talán mindennap ezt tette, de aznap különösen feltűnően. Valamiért

egyáltalán nem tetszett neki. Hamad felállt és megkerülte az asztalt.

– Jobb úgy beszélgetni, ha látjuk is egymást – ismételte, és leült vele szemben.

A lány aggódó tekintettel fürkészte.

– De nem egy randevún. Akkor egymás mellett ülnek az emberek.

– Nem, akkor sem – szólt Hamad. – És ez nem randevú.

– Tényleg nem? – kérdezte Jenny döbbenettel az arcán.

Egyébként tényleg őszinte volt a reakciója, jött rá Hamad. Ez nem holmi szerepjáték volt. Úgy a legbecsületesebb, ha ő is őszintén viselkedik.

– Nem, nem az. Azért jöttem, hogy segítsek boldogulni a számítógépeddel. Meghívtál egy teára, ami nagyon kedves tőled. Ülünk és beszélgetünk, miközben falatozunk, majd utána megpróbálom megjavítani a gépedet és hazamegyek. Rendben?

– Akkor nem tetszem neked? Nem tartasz aranyosnak?

Jenny kicsit szomorkásnak tűnt, de Hamad megkönnyebbült. Tudta, hogy elérhetne valamit. Valamit, ami az apjának biztosan nem tetszene. Pont azért, mert az apja.

– Szerintem tökéletes vagy, Jenny. Tudod te is. És nagyon aranyos is.

A lány arca felragyogott. Hamad felemelte mindkettőjük teáját és így folytatta:

– De nem azért kedvellek, mert aranyos vagy, hiszen az nem olyan fontos. Sokféleképpen lehet kedvelni valakit. Én a barátomként kedvellek. Mert szórakoztató vagy. És ügyes. És jó barát. Nem vagyok beléd szerelmes, és te sem belém.

– De az vagyok – felelte Jenny teljesen őszintén.

– Ezt csak hiszed. Talán mert kedvesnek tartasz?

– Ühüm.

Jenny a füle mögé utasított egy szőke tuncset, majd a szájához emelt egy kenőmájasos-uborkás szendvicset.

– Lehet, hogy nem mindenki kedves, de ezzel ne törődj. Hozzám se kedves mindenki. De nem lehetünk mindenkibe szerelmesek, aki kedves hozzánk. Akkor rengeteg emberbe lehetnének szerelmesek, és egész idő alatt csak csókolóznánk és ölelkeznénk – magyarázta nevetve Hamad.

Jenny is nevetett, de nem biztos, hogy értette is Hamad mondandóját.

– Én nagyon szeretnék a barátod lenni – folytatta. – Odajöhetsz hozzám, és elmondhatod, ha valaki hülye, szerelmes lettél, vagy csak beszélgetni akarsz. Szívesen segítek, jól hangzik?

Jenny bólogatott és békésnek tűnt. Hamadnak nem volt több mondandója, ezért megitták a teájukat, ettek néhány szendvicset és elkezdtek másról beszélni.

– És mi a baja a gépednek? – kérdezte Hamad, miután befejezték az evést.

– Olyan lassú.

– Biztos lassú a csatlakozás. Gondolom, az internetre célzol, igaz?

– Igen – felelte Jenny.

– Amikor e-maileket küldesz például?

– Nem, azzal nincs baj. Amikor filmet nézek, folyton megáll. Nincs türelmem kivárni.

– Oké. Akkor megpróbálom telepíteni az Adobe Flash Player legújabb változatát. Más ötletem nincs.

Felálltak az asztaltól és bementek az egyszerre nappaliként és hálószobaként is funkcionáló szobába. Hamad leült a fotelbe és bekapcsolta az asztalon álló hordozható számítógépet. Jenny a karfára ült, és nézte, ahogy a férfi megkeresi az Adobe honlapját és letölti a programfrissítést. Seperc alatt sikerült, még a széles sáv is problémamentesen működött.

– Mire vagy kíváncsi? – kérdezte Hamad. – Menjek fel a YouTube-ra?

A férfi meg sem várta a választ, ráklickelt az oldalra és elindította a nap legnépszerűbb videóját: valamilyen Bajnokok Ligája-meccset. Sikerült megszakítás nélkül végignézniük.

– Ilyen egyszerű volt – mondta Hamad, aki egyáltalán nem tartotta magát számítógépszeminek, és Jennyhez fordult.

– Megnézem, hogy egy másik filmet is lejátszik-e.

Jenny felkelt és Hamad is felállt, hogy odaengedje a fotelbe. Ahogy a lány mellé siklott, igencsak kellemes parfüm-vagy szappanillat csapta meg a férfi orrát. Jenny rákattintott a

kedvencekre és kiválasztotta a filmet. Amíg várták, hogy betöltődjön az oldal, feljebb állította a hangerőt, Hamad pedig úgy döntött, távozás előtt még kimegy a mosdóba. Hirtelen megtorpant, amikor a képernyő megváltozott. Egy teljesen váratlan kép jelent meg rajta. A kép közepén a lejátszás szimbólum látszott, és mielőtt a férfi reagálhatott volna, Jenny már rá is kattintott, a film pedig elindult. Emberi hangokat és zenét hallottak, amikor hirtelen megjelent egy meztelen férfi és egy fiatal lány. A képernyőn a következő felirat jelent meg: Lucy in the sky. Az egész nem lett volna annyira megdöbbentő, ha nem Jenny szerepelt volna a képernyőn.

Hamadot kiverte a veríték. Hogy játszhatott egy ilyen filmben? És miért tette fel az internetre? És miért mutatta meg neki? Az utolsó kérdésre volt a legegyszerűbb a válasz. Valószínűleg egy szót sem értett az előbbi beszélgetésükből. Úristen!

A férfi áthajolt fölötte, kikapcsolta a képernyőt, a hangerőt is lejjebb vette. Ezután odament az ágyhoz, és egy nagy sóhajjal leült. Jenny tágra nyílt szemmel fürkészte, de a férfi csak csóválta a fejét, nem tudta, mit mondjon.

– Nem tetszett? – kérdezte a lány bizonytalanul, miután észrevette, hogy valami nincs rendben.

A férfi nem válaszolt rögtön, kénytelen volt először rendszerezni a gondolatait, mielőtt vett egy nagy levegőt és így szólt:

– Nem, Jenny, nagyon nem tetszett. Sőt, borzasztónak találom.

– De miért? Hiszen azt mondtad, aranyosnak találsz.

– Te így vagy aranyos, Jenny! Ruhában és... Nem akarlak úgy látni! Szerinted apád mit mondana, ha látna? Iszonyúan mérges lenne!

– De azért te nem mondod el neki, ugye?

– Nem erről van szó. Mindenki más, aki ismer téged... Miért csináltad, Jenny? És miért tetted fel a netre? Azt akarod, hogy egy csomó, undorító fickó leüljön és... Igen... Amikor ezt nézik. Ezt akarod?

Jenny szinte megrémült.

– Nem én tettem fel, hanem Pontus – felelte a lány, és úgy tűnt, hogy bármelyik pillanatban elsírja magát.

– Milyen Pontus?

– Pontus Örstedt. A barátom. Akivel régen együtt laktam.

– Már nem a barátod?

– Nem, elköltözött.

– Az jó. Kihasztnált téged, Jenny. Ilyet nem csinál az ember olyannal, akit szeret.

Hamad kicsit lenyugodott, és próbált racionálisan gondolkozni.

– Engem nem zavar... – folytatta Jenny, de a férfi a szavába vágott.

– De igenis zavarjon! Szerencséd van, hogy csak én láttam. Anyád zokogott volna, ha ezt meglátja. Apád pedig megint megbetegedne, és azt nem akarod, ugye?

A férfi határozottan viselkedett, hogy a lány komolyan vegye.

– És a munkahelyen az emberek – folytatta. – Ők mit szólnának?

A hátad mögött nevetnének, Jenny, te pedig...

– De mások is ezt csinálják!

Jenny megbántottnak tűnt, mintha úgy érezte volna, igazságtalanul viselkedik vele.

– Dehogyan csinálják. Akiket én ismerek, egyik sem szerepel így a neten. Ezt csak...

– De – makacskodott Jenny.

– Nem – mondta Hamad.

– Akkor megmutatom.

– Ne csináld, nem akarom!

– De nem hiszel nekem! Meg kell mutatnom...

A lány előrehajolt és bekapcsolta a képernyőt. Belépett a kedvencek mappába, és elindított egy másik filmet. Hamad hagyta, hadd csinálja, most már úgyis arra szánta az egész estéjét, hogy jobb belátásra bírja a lányt. Addig fogja ugyanazt hajtogatni neki, míg fel nem fogja.

A film elindult. Ismét egy amatőr, idősebb férfi jelent meg a képernyőn, akinek az arcát nem mutatták, és egy fiatal lány társaságában volt.

– Nem akarom ezt látni, Jenny. Nem érdekel. Állítsd le!

– De nem látod, ki ez?

Az arcán várakozó mosoly jelent meg.

– Nem, nem látom. És nem is akarom tudni. Kapcsold ki.

– Nézd meg jobban. Csak látod, ki az?

Az intim jelenet közelebb jött, a kamera a lányra közelített, aki csukott szemmel és félig nyitott szájjal tűrte a hátulról jövő törődést. Nem is reagált, csak egy darab hús volt, ami egyszerre mozgott a férfi ritmusával. Mintha nem is ott lett volna; mintha bedrogozott, eszméletlen vagy csak tompa lett volna. Csupán néhány másodpercre volt szükség ahhoz, hogy Hamadnak leessen a tantusz és felfogja, ki is volt film főszereplője. Hogy kire célzott a Bad cop, good cop cím. Ez fájt. Hamad úgy érezte, mindjárt elsírja magát.

– Kapcsold ki! – mondta ezúttal sokkal határozottabban.

Jenny diadalmasan fürkészte.

– Látod? – kérdezte. – Nem csak én csinálom.

A férfi szomorúan csóválta a fejét, és semmit sem értett. Mi történt? Mit tegyen?

– Hol találtad ezt a filmet? – kérdezte.

– Ugyanott van. Pontus oldalán.

– Amator6.nu? Ez Pontus oldala?

Jenny bólintott.

– És hogy a fenébe került oda Petra?

A lány megvonta a vállát, fogalma sem volt.

– Beszélnem kell vele. Gondoskodom róla, hogy leszedje ezeket a filmeket. Hol lakik? – kérdezte Hamad, aki egyszerre ismét tisztán látott.

– Nem tudom. Már nem vagyunk kapcsolatban.

– Mit mondtál, mi a vezetékneve? Örstedt? Írd le, légy szíves.

Jenny azt tette, amit mondtak neki, miközben Hamad elővett egy memóriakártyát a tárcájából, és rámentette mindkét filmet anélkül, hogy tudta volna, mit kezdjen velük.

– Erről senkinek sem beszélünk, Jenny. Nemsokára eltűnnek a filmek, és nem szeretném, ha beszélnél róluk bárkinek is. Rendben?

Jenny értetlenül bólogatott.

– Petra nagyon szomorú lenne, ha megtudná. A te szüleid pedig teljesen összetörnének, az biztos.

– Miért érdekel téged Petra? – kérdezte Jenny. – Ő nem szeret téged.

– Nem? Talán mert kicsit haragszik rám, de majd elmúlik.

– Azt mondta, hogy hozzám hasonlókat szoktál reggelizni.

Hamad nem tudott elfojtani egy halvány mosolyt. Akkor sem, ha nem tudta, mi zajlik mostanában Westman fejében.

– Szóval ezt mondta? Én mindenesetre nagyon kedvelem. És biztos vagyok benne, hogy nem szeretne szerepelni egy ilyen oldalon. Ahogy te sem. Most menjünk vissza a konyhába. Elmagyarázom, hogyan is gondolom.

Néhány órával később magára hagyta Jennyt és Bläsant azzal a tudattal, hogy sikerült hatnia a lányra. Csakhogy egy ilyen jócselekedetet egy másiknak kell követnie.

Csütörtök délelőtt

Sjöberg már hat órákor távozott a skånegatani, ötszobás lakásból. Amikor Arbogába ért, már nyolcat ütött az óra, ezért biztos volt benne, hogy a kötelességtudó Hansson már a helyén van. Kivette a telefont az autóúttól meglehetősen gyűrött ing zsebéből, és bepötyögte a labor számát. A nő határozott hangja rögtön beigazolta a feltevését.

– Hansson.

– Jó reggelt, Bella, Conny vagyok. Zavarok?

– Nem. Mi nyomja a szívedet?

A nő volt a legmegbízhatóbb ember, akit a munkája során megismert. Ráadásul a magánéletben is nagyon kedves és érdekes egyéniségnek bizonyult: több vállalati ünnepségen és pubban töltött estén is beszélgettek már. Telefonon nem nagyon cseverészett vele, mert az nem tartozott kifejezetten a nő erősségei közé. Inkább rövidre fogta a mondandóját, és nem tartott igényt sem udvariaskodásra, sem hasonló lényegtelen dolgokra.

– Az egyik gyanúsítottunk, Christer Larsson apasági tesztje miatt telefonálok. Megcsináltátok már?

– Igen, Linköping nyerte meg.

– Be tudod tenni a 24 órásokhoz? Sürgősen szükségünk van az eredményre.

– Már betettem, a gyilkosságra való tekintettel. A délelőtt folyamán meg kell lennie az eredménynek.

– Remek, kérlek hívj fel, amint megvan. Te nem akartál valamit?

– Nem, most semmit.

– Délelőtt érkezik hozzád pár cipő. Kérlek vedd össze őket a tetthelyen talált lenyomatokkal, hátha van rajtuk vér. Plusz érkeznek a lakásban talált ujjlenyomatokkal összevetendő anyagok is. Ez a legmagasabb prioritású ügyek közé tartozik.

Sjöberg befejezte a beszélgetést és kiszállt a kocsiból. Bérházak sorakoztak Arboga legidillibbnek tűnő környékén. A kapu nyitva volt, Ingegärd Rydin a második emeleten lakott. Olyan sokáig tartott, mire kinyitotta az ajtót, hogy Sjöberg már majdnem feladta, de végül gyanakvó arckifejezéssel ott állt előtte a nő.

– Ingegärd Rydint keresem – mondta Sjöberg, maga elé tartva a rendőrségi igazolványát.

A nő kivette a kezéből és közelebről is megvizsgálta. Visszaadta és így szólt:

– Én vagyok.

Olyan mély volt a hangja, hogy Sjöberg rögtön tudta, ezt csakis a többéves nikotinfogyasztásnak köszönhetette. Bemutatkozott, és kérte, hogy valahol beszélhessenek. A nő megvonta a vállát, és kitérte az ajtót, hogy a nyomozó beléphessen. Sjöberg becsukta maga mögött, majd követte a lakásba.

Kicsit idősebb volt nála, valamivel ötven fölött járt nagyon sovány volt. Csontos hátának és csoszogó lépteinek köszönhetően meglehetősen törékenynek tűnt. Haja rövidre volt

vágyva, és a szürkés tónus arról árulkodott, hogy egykor sötét színe lehetett. Kockás, rövid ujjú ingben és egy olyan kis méretű nadrágban volt, ami Sjöberg szerint még a hétéves lányára, Sarára is jó lett volna, ha lead pár dekát.

A lakás kétszobásnak tűnt, és miután elsétáltak a konyha meg egy zárt ajtó mellett, a nappaliban találták magukat. A nő nehézkesen leült abba a fotelbe, amiből Sjöberg szerint a csengetése után kelt fel, hogy ajtót nyisson. A mellette lévő asztalon távirányító, egy halom műsorújság és egy nyitott napilap hevert. A fotel másik oldalán olyasvalami állt, amivel az ember inkább kórházakban, mint otthonokban találkozik: Egy kerekeken álló állvány, melyen talán oxigéntartály lehetett. A tartályból cső állt ki, a végén szipókával, amit Ingegärd Rydin azonnal a szájához vezetett, amint leült a székre.

– Krónikus légúti betegség. Tüdőtágulat. Ez megkönnyíti a légzésemet.

Nem úgy volt, hogy oxigénkezelést nem írnak fel a dohányosoknak? Sjöberg kíváncsian körbenézett a szobában, de semmilyen, dohányra utaló jelet nem talált. Ugyanakkor érezte, hogy nemrég valaki dohányzott a lakásban. Azon tűnődött, hogy az asszony magát vagy valaki mást akart-e átverni, majd úgy érezte, a következő mondatából meg is kapta a választ.

– A gondozóból kijönnek és megnéznék párszor egy nap, bevásárolnak és ügyeket intéznek. Én már nem tudok kimenni.

– Nagyon sajnálom – mondta Sjöberg. – Azért feltehetek önnek néhány kérdést?

A nő bólintott, majd vett pár mély levegőt a csőből. Sjöberg hálát adott az égnek, amiért nem hörgött közben, mert azt valahogy nagyon nehezen viselte volna. Együtt érzett a törékeny emberrel,

és hirtelen látta mellette a hozzá képest hatalmas Christer Larssont. Régi képeket nem látott sehol, és szinte el sem tudta képzelni, hogy festhetett fiatalkorában most, hogy ilyen idősen és sápadtan ücsörgött előtte.

– Már nem sok időm van hátra – mondta a nő váratlanul. – Annyit vettek ki a sérült tüdőmből, amennyit csak tudtak. Szerintük túl gyenge vagyok egy tüdőátültetéshez.

– Borzasztóan sajnálom – mondta Sjöberg, de semmi más nem jutott az eszébe.

Ha ilyen rossz a helyzet, akkor már nyugodtan megengedhet magának egy-egy szálát a szagelszívó alatt, gondolta. Remélhetőleg nem töprengett azon, hogy magára gyűjtsa a lakást. Egy ideig elképedve hallgatta a légzését, de őszintén remélte, hogy az arcára nem ültek ki a gondolatai.

Ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy miért is van ott, kihúzta magát, és odament az asztal melletti másik fotelhez. Kéretlenül ráült a karfára, hogy jelezze, nem szándékozik sokáig maradni, de törvényes oka van arra, hogy az asszony nappalijában tartózkodjon.

– Van elképzelése arról, hogy miért vagyok itt? – kérdezte Sjöberg.

A nő megcsóválta a fejét, de nem hagyta abba a légzést.

– Christer Larsson felesége volt egykor, ugye? – folytatta.

Ingegärd bólintott, de az arckifejezése semmit nem árult el.

– Kapcsolatban állnak még?

A nő ekkor levette a szájáról a szipókát, és úgy válaszolt a kérdésére.

– Több mint harminc éve nem láttam.

– Telefonon beszéltek ez idő alatt?

– Nem.

– Akkor nem barátként váltak el? – kérdezte Sjöberg.

– De ellenségként sem – felelte a nő közömbösen. – Nem volt okunk arra, hogy tartsuk a kapcsolatot. Ilyen egyszerű.

Ezzel visszatette a szipókát az ajkai közé.

– Erőszakos embernek ismerte meg Christer Larssont?

– Miért kérdi?

– Kérem válaszoljon a kérdéseimre, és majd később elmondom – felelte a férfi.

– Nem – válaszolta az asszony röviden, a szipókán keresztül.

Sjöberget zavarta, hogy nem látja jól a reakcióit a készülék miatt.

– Soha nem volt fenyegető vagy agresszív?

Ingegärd Rydin megrázta a fejét.

– Voltak alkohol-vagy drogproblémái?

– Nem. Csak annyit ivott, amennyit mások is. Nem neveztem volna problémának.

– Tudta, hogy újraraházasodott?

– Nem, nem tudtam.

– És meglepi? – kérdezte Sjöberg.

A asszony letette a szipókát és kifejezéstelen arccal felelte:

– Ahogy mondtam, semmit sem tudok róla. Miért lennék meglepve?

Sjöberg erre nem válaszolt, csak folytatta.

– 2001-ben elvett egy nőt, akit a Fülöp-szigeteken ismert meg. Két gyerekük is volt.

Ingegärd Rydin egyik szeme fölött hirtelen megjelent egy ránc, de Sjöberg nem volt benne biztos, hogy az ő mondandója miatt. Talán a „volt” szó okozta. A nő egyszerre ismét közömbösnek tűnt, de sokkal nehezkesebben zilált a készülék nélkül.

– Néhány éve különváltak. Nem váltak el, de már nem éltek együtt.

– Christer meghalt? – kérdezte az asszony a szájához vezetve a szipókát.

Sjöberg egy ideig csak nézte, mielőtt folytatta volna.

– Nem, Christer él. De a feleségét és a két gyereküket néhány napja holtan találták a lakásukban. Talán olvasott róla az újságban vagy hallotta a hírekben.

A nő megerősítően bólogatott a szipóka mögött. Sjöberg kissé elgondolkodónak látta, de nem rémültnek. Úgy tűnt neki, mintha

Christer Larssonnak nem lenne már helye az életében. Miért is lett volna? Harminc év rengeteg idő, Ingegärd Rydin esetében a fél élete. Egyszer csak megváltozott az arckifejezése.

– Kérdezte, hogy Christer erőszakos volt-e. Szóval azt gondolják, hogy ő ölte meg a családját?

– Nem tudjuk. Maga mit gondol?

– Az a Christer, akit én ismertem, biztosan nem – mondta az asszony a szipóka mögött.

– De talán a 2008-as Christer Larsson? – kérdezte Sjöberg.

A nő megvonta a vállát, láthatóan nem akart találgatni. Sjöberg némi csalódottságot érzett. Kicsit többet várt a beszélgetéstől. Ingegärd Rydint nyugodtan kihúzhatta a gyanúsítottak listájáról, mert ő az állapotában még egy csibének sem tudott volna ártani. Ugyanakkor örült volna, ha a nő tudott volna valami kompromittálót Christer Larssonnal kapcsolatban. Akármennyire is szerette volna elterelni a gyanút Einarról, tudta jól, nem veszítheti el a pártatlanságát.

– Nagydarab és erős – próbálkozott tovább Sjöberg. – Mégis hosszú évek óta betegszabadságon van depresszió miatt.

A nő arcán árnyék suhant végig.

– Lehet, hogy nem bírta kiheverni a válásukat?

Az asszony olyan hirtelen nevetett fel, hogy a szipóka szó szerint kirepült a szájából.

– Abban biztos vagyok – mondta, de Sjöberg sem iróniát, sem keserűséget nem vélt felfedezni a kacaja mögött.

Amikor Sjöberg kis idő múlva kiszállt az autójából és meghallotta a madárcsicsergést, biztos volt benne, hogy már közel jár a tavasz. Az ég felhős volt, de a nap talált magának egy kis helyet, ahol letűzhetett rá és körülötte a téli földre. A kavicsos úton végighajtva eljutott a Björskogsnäs 4:14-es telekig, ami elvileg az édesanyjáé volt. Egy rövid részen gyalog kellett mennie. Volt egy kis út, de már réges-rég benőtte a gaz, ezért ott képtelen lett volna autóval tovább hajtani.

Elég nagy telek volt, a telekkönyvi kivonat szerint nyolcezer négyzetméter, és egy kis dombon helyezkedett el. Sjöberg biztos volt benne, hogy a telek határán túl már másképp fest a természet, és igaza is volt, de nem úgy, ahogy elképzelte. Nyílt mező helyett sűrű bozótos fogadta. A telek és a körülötte lévő erdő között csak a fák kora volt a különbség. Az út, ami inkább olyan volt, mint egy kis ösvény, elvezette a beépített részhez. Egy lebontott hátsó épület maradványai még mindig álltak, de az egykor ablakként funkcionáló üvegdarabokon keresztül látszott, hogy semmi sincs a fészerben. A természetesen növvő fák között Sjöberg felfedezett néhány ősrégi almafát. Nem gondolta, hogy még mindig terem rajtuk gyümölcs, de néhány pillanattal később mégis egy rohadt almára talált lépni, amelyet még nem teljesen fogadott be az anyatermészet.

Hirtelen égő vágyat érzett, hogy megművelje a földet. Hogy új almafákat ültessen, kiirtsa az elburjánzott bozótost és létrehozson egy vadonatúj kertet. Az ő telke volt vagy az lesz, és nem hagyja többet így lepusztulni. A kezében lévő térképen látta, hogy néhány száz méterre a telektől van egy tó, ahol fürödni lehet. Az úton elhaladt egy víkendházas rész mellett, ami valószínűleg a hatvanas években épülhetett, ahol bizonyára sok kis barátira lennének a gyerekei. Miért titkolta ezt előle az édesanyja? Az nem lehet, hogy nem tud a saját nevéen lévő telekről. Ezt a lehetőséget egyből elvetette. Akkor is, ha

kezdetektől az apjái volt, és ő maga nem lakott ott, tudnia kellett a létezéséről.

Sjöberg maga mögött hagyta a fészert meg az almafákat, és továbbsétált. Egyszer csak meglátta a lakóházat. Vagyis inkább a maradványait. A befalazott alapot és a kémény omladozó maradványait, amelyek egykor a főépület részei voltak. Tulajdonképpen semmi nem maradt belőle. A külső falak előtt néhány fiatal fa és bokor nőtt. Szomorú volt belegondolni, hogy ez lett abból, ami egykor valakinek, talán az apjának vagy a nagyszüleinek az otthona volt.

Sjöberg hirtelen elővette a telefonját és felhívta az anyját.

– Conny vagyok. Hogy vagy?

– Egész jól. És ti?

Pozitív volt, mint mindig. A férfi úgy döntött, hogy egyből a tárgyra tér.

– Itt állok a telken. A mi telkünkön. Amiről azt állítod, hogy nem ismered. Björskogsnä 4:14.

A vonal túlsó végén csend honolt.

– Anya?

– Hallak – mondta a nő kimerően.

– Nagyon szép itt, anya. Hatalmas a telek. Egy domb tetején van. Ha megtisztítanánk, gyönyörű kilátás nyílna a vidékre.

Semmi válasz.

– Építenénk egy új házat a régi helyére. A gyerekek imádnák, és még fürödni is tudnának a tóban. Ha már van ez a telek, miért ne csinálhatnánk valamit belőle?

Sjöberg direkt hallgatott, de anyja továbbra sem szólt semmit.

– Miért nem mondasz semmit?

– Mert nem tudom, miről beszélsz – felelte az anyja.

– Ezt nem hiszem el, anya. Csak meg akarom érteni, miért nem akarsz segíteni nekem!

– Semmit sem értesz.

– Nem, pont ez az. Miért vagy ilyen barátságtalan velem?

Sjöberg nem sűrűn kritizálta az anyját, nem látta értelmét, alapjában véve negatív személyiség volt, folyton félt és magányosan élt, de mélyen belül jó szíve volt. Szeretetteljesen viselkedett a gyerekekkel, még ha ezt nem is mutatta ki semmiféle fizikai kontaktussal. A gyerekek nagyon szerették, pedig nem sűrűn mosolyogta el magát.

– Te kérdezed ezt tőlem?

Az idős hölgy mindent elutasított, ami nem képezte a mindennapjai részét.

– Apa élt itt, anya? Vagy a nagyi és a nagypapa? Válaszolj!

Sjöberg ezúttal nem adta fel egykönnyen.

– Honnan tudjam, honnan tudjam...

A siránkozó hang hallatán Sjöberg hátán minden egyes szőrszál felállt. Az anyja elutasította az egyenesen feltett kérdését, egyfajta demenciával takarózott, amiben nem is szenvedett. Sjöberg abban a pillanatban úgy döntött, hogy az ügy végére jár. Ki fogja deríteni, hogy került a telek az édesanyja tulajdonába és miért nem akart tudomást venni róla. A családkutatás sosem érdekelte túlzottan, de most már tényleg tudni akarta, hányadán állnak. Csak nem lehet olyan nehéz kideríteni, ki élt a telken és mikor költözött el. Elvégre rendőr volt, és még azt sem tudta, pontosan mikor haltak meg a nagyszülei. Ilyesmiről sosem beszéltek a szűkszavú anyjával. Az apjáról pedig, aki már hároméves korában meghalt, szinte semmilyen emléke nem volt.

– Le van szarva! – fakadt ki Sjöberg. – Akkor is kiderítem, amit akarok.

Azzal letette a telefont. Semmi udvariaskodás vagy ígéret, amik boldoggá tehetnék volna öreg édesanyját. Természetesen néhány másodperc múlva már lelkiismeret-furdalás gyötörte, ahogy ott állt és próbálta összeszedni magát a kiborulása után. Majd később újra felhívja és úgy tesz, mintha semmi sem történt volna, ahogy azt a szülői ház illemszabályai megkívánták, és ezzel el is felejtetik ezt a kellemetlen epizódot. Az alapkérdéstől azonban nem volt hajlandó elállni.

Átverekedte magát a fák és a bozótos között, egészen az autóhoz. Mielőtt elhagyta a lakatlan telket és kilépett a benőtt ösvényre, még egyszer hátranézett és végigfűrkészte a tulajdonát. Sjöberg elhatározta, hogy nem adja fel az építkezési és tisztítási munkálatok tervét.

Amikor beült a kormány mögé és eltervezte, hogy Fellingsbro felé veszi az irányt, hirtelen megszólalt a mobilja. Még tizenegy óra sem volt, de Gabriella Hansson már visszahívta.

– Gondolom, minden jól halad Catherine Larsson ügyével – kezdte a nő.

– Azt nem állítanám.

Sjöberg sejtette, mi következik. Kettős érzések kavarogtak benne.

– Minden attól függ, hogyan nézzük – folytatta anélkül, hogy elmagyarázta volna, miszerint a remény, hogy minél előbb elkapják a gyilkost, egyértelműen szemben áll az egyik kolléga érdekeivel. – Vannak eredmények?

– Bizony. Az apasági teszt egyértelmű. Christer Larsson a két gyerek édesapja.

Sjöberg megkönnyebbülve vette tudomásul a hírt.

– Rendben, erre számítottam. És?

– A labor mindkét pulóveren talált hajszálakat. De nem tudtak DNS-vizsgálatot végezni, mivel egyikén sem találtak élő szöveteket. Csináltak mitokondriális-DNS-vizsgálatot, de az összehasonlító anyagok hiányában természetesen itt sem született végeredmény. Kivéve, hogy mindkét pulóvert ugyanaz az ember viselte.

Sjöberg csöndben elraktározta az információkat. Nem lepődött meg azon, hogy mindkét pulóver Einaré.

– A Sandén által pár órája átküldött tárgyon lévő ujjlenyomatok megegyeznek a Catherine Larsson lakásán talált ujjlenyomatokkal. Mozdítható és fix tárgyakon is megtalálhatók voltak, mint például a hűtőszekrényajtón, ami azt jelenti, hogy a személy ott járt.

Ez sem lepte meg Sjöberget. Teljesen természetes, hogy Einar Eriksson meglátogatta Catherine Larssont és a gyerekeket, hiszen közel álltak egymáshoz. Nem úgy tűnt, mintha ő tört volna az életükre. Sokkal aggasztóbb lett volna, ha nem találják meg Einar ujjlenyomatait a lakásukban, mert az arra utalt volna, hogy oka lett volna eltüntetni a nyomokat a helyszínelők, a felesége és egyéb kíváncsiskodók előtt.

– Köszönöm – mondta Sjöberg. – Még valami?

– És ott voltak még a cipők – felelte Hansson.

Sjöberg megmerevedett, és őszintén remélte, hogy az ambiciózus bűnügyi technikus nem traktálja kéretlen adatokkal.

– Az egyik cipő, pontosabban tornacipő megegyezett a lakásban és a lépcsőházban talált nyomokkal. Sőt, az egyik áldozat véréét is megtaláltuk rajta.

– Catherine Larssonét?

– Igen. Ez jó vagy nem?

– Mindkettő. Attól függ, melyik oldalról nézem.

– Ennyit találtunk.

– Köszönöm, Bella.

Sjöberg kedvetlenül tette le a telefont, és a gondolataiba merült. Maga elé képzelte a hallottakat, és vezetés közben újra végigpörgetett mindent a fejében. Einar tehát, mint minden átlagos szombaton, reggel felkelt és beült az autóba, hogy Fellingsbróba menjen. Ugyanazon az úton, amin ő ma. Utána az egész napot a beteg feleségénél töltötte a szanatóriumban, majd

este újra beült az autóba és hazament. Valamikor tizenegy óra körül érkezhetett meg, leparkolta az autót, és elment Catherine Larssonhoz. Vagy Kate-hez, ahogy valószínűleg hívta. A nő feltehetően automatikusan beengedte. Egy órával később elvágta a nyakát a fürdőszobában, majd nem sokkal később ugyanezt tette a két, alvó gyermekével is. Ezután elhagyta a Trålgränd 5. alatti lakást, és visszament az Eriksdalsgatanra, ahol cipőt cserélt és elmenekült.

Einar Eriksson. Rendőr, feddhetetlen múlttal. Hosszú évek óta a kollégája. Egy férfi, aki sosem volt túl feltűnő, egy meglehetősen mogorva ember, nagyobb allűrök nélkül. De mi a pokolért bajlódott a cipőcserével? Majd otthagya a lakásában a véres cipőket, hogy bebizonyítsa a kollégáinak, hogy ő követte el a szörnyű gyilkosságokat? Talán nem számított arra, hogy valaha is összekötik Catherine Larssonnal, és talán valóban így is lett volna, ha Hamad nem szagolja meg azt a pulóvert. Annak ellenére, hogy Einar ujjlenyomatait szerte a lakásban megtalálták, arra jutottak, hogy a kilincseken és a csapokon nem voltak ott: azokon a helyeken, amelyekhez a gyilkos biztosan hozzáért.

Valami nem stimmel. Einar eltűnése és részvétele az ügyben volt a nyomozás döntő mozzanata, de valóban ő a gyilkos? Sjöberg azzal győzködte magát, hogy nem. De mi romlott el? Talán Einar útban volt és valakinek a céltáblájává vált? Valakinek, aki ilyen vagy olyan okból ellenszenvet érzett Catherine Larsson iránt, és aki a rendőrség gyanúját rá irányította.

Mindenekelőtt azon tűnődött, hogy kerültek szegény gyerekek a képbe. A két- és négyéves, alvó apróságok ellen elkövetett erőszak teljességgel felfoghatatlan volt akkor is, ha narkós ámokfutó vagy egy sértett rendőr tette. Így csak egy kongói gyerekkatona jöhetett szóba, gondolta Sjöberg megadóan.

Olyannal viszont nem is találkoztak a nyomozás során, a Fülöp-szigeteken pedig alighanem más bajok sújtják a lakosságot. A gyerekek ebben a történetben a szemtanúk szerepét játsszák, de hogy minek a szemtanúit, az egyelőre még ismeretlen a rendőrség számára.

Persze amennyiben az indíték nem a bosszú volt, amire már a nyomozás korábbi részében is gondoltak. Abban az esetben a bosszú az anya ellen irányult volna, ami azért vallott volna kudarcot, mert ő a gyerekek előtt halt meg, vagy az apa ellen – ami szintén nem lett volna túlságosan átgondolt, mivel az apa gyerekek iránti érdeklődése időközben csökkent. Vagy, hasított Sjöberg agyába a gondolat, a bosszú Einarra is irányulhatott, akit pillanatnyilag a legkomolyabban érintettek a bestiális gyilkosságok. Ráadásul sikerült ráterelni a rendőrök gyanúját is: mintha sőt szórtak volna egy nyitott sebbe.

Sjöberg számára abban a pillanatban nyilvánvalóvá vált, hogy ezt a stratégiát kell követniük. A bosszú az egyértelmű motívum egy olyan ügyben, ahol két, kicsi gyereket mérszárólnak le jéghideg kegyetlenséggel. Semmi erőszak, semmi dühkitörés; a gyilkos feltehetően nem ismerte az áldozatait, ezért nem is haragból cselekedett. Az elkövető érzései túlhevültek, de nem Catherine Larsson és a gyerekei iránt – ott csak elvégezte azt, amit kellett. Belépett a kegyetlenség országába. Sjöberget kiverte a víz, ha arra gondolt, hogyan érezheti magát Einar, ha még életben van. Valószínűleg meggyötörve és azon töprengve, hogy mi történt Catherine Larssonnal és a gyerekekkel. Sjöberg kimondottan feszült volt, és hirtelen úgy érezte, hogy azonnal előre kell haladnia a nyomozással, ezért beletaposott a gázba.

Előkereste Sandén számát a telefonjában, aki majdnem azonnal válaszolt a hívásra.

- Itt Conny. Találtak valamit?
 - Nem igazán. Például útlevelet nem. Pedig elvileg van neki.
- Sjöberg nyelt egy nagyot.
- Beküldtünk pár cipőt és egyebet a laborba – folytatta Sandén.
 - Hallottam, beszéltem Bellával.
 - És?
 - Találtak hajszálakat a pulóveren, amik megegyeztek. Akárcsak a lakásban lévő ujjlenyomatok.
 - És a cipők? Vér volt rajtuk? – kérdezte Sandén.
 - Igen. Még hozzá Catherine Larsson vére. Ráérsz?
 - Persze. Beszéltél Larsson korábbi feleségével?
 - Semmit nem tudtam meg. Haldoklik, úgyhogy nyugodtan kihúzzhatjuk a listáról. Már harminc éve nem beszélt Christer Larssonal, és semmi rosszat nem mondott róla. Az apasági teszt kimutatta, hogy ő volt a gyerekek apja, úgyhogy azon sem kell spekulálnunk. De nem erről akartam beszélni.
 - Hanem?
 - Nem vagyok elégedett a nyomozás előrehaladtával. Szerintem Einar egy összeesküvés áldozata. Bosszúhadjárat folyik ellene, érzem. Nem hiszem, hogy bűnös.
 - És mi van a pártatlansággal?
 - Komolyan gondolom. Van pár dolog, ami nem stimmel,

szeretném őket megbeszélni veled.

– Hallgatlak.

– Miért ölte volna meg Einar azt a családot, amibe annyi fáradságot és pénzt fektetett?

– Számos ok eszembe jut – mondta Sandén. – Csalódás, bosszú, féltékenység. Talán a nő megismert valakit. Vagy csak szakított vele. Felélte a bizalmi tőkéjét. És az anyagi tőkéjét. A pokolba is, hiszen kétmilliót ölt bele abba a nőbe, ha szabad így mondani! Érthető, ha kicsit pipa lesz, ha megcsalja.

– De az egész olyan precíz volt – mondta Sjöberg. – Ha a felsoroltak közül az egyik lett volna az indíték, azt észrevettük volna. A gyilkosság süttött volna a dühtől és az erőszaktól.

– Már nem voltak érzései.

– Akkor miért ölte meg őket?

– Talán pénzügyi okokból.

– A pénzt akkor sem kapja vissza. Ne felelj, Jens.

– Én csak próbálok objektív maradni – felelte Sandén hallható irónia nélkül.

– De miért ölte meg a gyerekeket?

– Mert azonosíthatták volna.

– Te látod magad előtt, ahogy Einar Eriksson elvágja két, alvó gyerek torkát?

– Amúgy is nehéz látnom magam előtt Einar Erikssont – válaszolta Sandén. – Semmilyen embert nem tudok elképzelni ezen a világon, ahogy elvágja két kisgyerek torkát. De feltehetően folyton történik ilyesmi.

– Einar nem tehetette vissza a véres cipőket a gardróbba – folytatta Sjöberg makacsul. – Elvégre nem hülye. Gondolod, hogy direkt gyanúba akart keveredni?

– Sokfajta ember van, láttunk már különbekeket is – állapította meg Sandén, és Sjöberg kénytelen volt igazat adni neki. – De miután megölte a szemtanúkat, ugye, semmi sem szólt amellett, hogy valaha is rájöttünk az Eriksson és Catherine Larsson közötti kapcsolatra?

– De rájöttünk – felelte Sjöberg. – Ha Jamal nem is fogott volna gyanút a pulóver láttán, előbb vagy utóbb összekötjük volna a dolgokat. Az óvoda személyzete is felismerte.

– Ha viszont külföldön marad, soha, senki nem fogja megtalálni.

Sjöberg elvesztette a maradék reményét is, miközben lehajtott az országútról, hogy elinduljon a Solbergába vezető utolsó négy kilométeren.

– Te tényleg nem értesz velem egyet?

– Szerintem a bizonyítékok magukért beszélnek. Ha Einar véres cipője Einar otthonában van, akkor Einar is vérezte össze.

– Tudjuk, hogy az tényleg Einar cipője? – kérdezte Sjöberg reménykedve.

– Megtaláltuk a blokkot.

– Olyan egyszerű lehetett rátalálni Einar cipőjére, használni a gyilkosság alatt, majd elvinni az otthonába.

– Egy Agatha Christie-krimiben talán – mondta Sandén csípősen.
– De az életben ez nem így megy. A gyilkosok meggondolatlanok, stresszesek, szervezetlenek és gyakran részegek vagy kábítószer hatása alatt állnak.

– De ez nem, Jens! Ide akarok kilyukadni. Ez a gyilkos jéghideg és szisztematikus. Precíz munkát végzett, hanyagságnak nyoma sem volt.

– Igen, most legalább tudod, mire gondolok.

Sjöberg úgy érezte, nem csak Sandén van ellene. Valószínűleg egyedül Sjöberg reménykedett Einar ártatlanságában, de szerencsére ő döntött, és ezt ki akarta használni.

Pontus Örstedt nem szerepelt a telefonkönyvben, de nem telt sok időbe, mire a lakossági nyilvántartó elővarázsolta a címet Hamadnak. Nem sokkal tíz óra előtt már a surbrunnsgatani ajtó csengőjét nyomta Vasastanban. A férfi tudta, mit akar, mert addig nem engedte be Hamadot, amíg meg nem mutatta a rendőrségi igazolványát.

Az izmos felsőtestű lakástulajdonos pár évvel volt fiatalabb nála, és nemes egyszerűséggel egy alsónadrágban nyitott ajtót.

– Éjjeli bagoly? – kérdezte Hamad.

– Fakabát! – kontrázott Örstedt. – Mi a fenét akar?

– A honlapod miatt jöttem. Amator6.nu. Szeretném, ha leszednél

róla valamit, ami nem tesz boldoggá valakit.

Pontus Örstedt beletúrt a hajába és felnevetett. Hangosan és magabiztosan.

– Ja, az – mondta. – Az az oldal nagyon is boldoggá tesz sok embert, higgye el.

– Lehetséges, de a szereplőket biztos nem.

– Ismeri az oldal nevét. Abból következik, hogy amatőrökről van szó. Boldog amatőrökről, akik maguk küldték el nekem a felvételeket, és nem akarnak mást, mint megmutatni magukat.

– Pontosan két esetről is tudok, akik nem akarják. Ezeket szeretném, ha levennéd.

– Különben?

– Különben nagy bajban leszel – felelte Hamad. – Óriási bajban.

– Ó, de betojtam! – gúnyolódott Örstedt. – Ez most fenyegetés?

– Nem, csak tényeket közlök.

– És mi lenne a vád?

– Kerítés – felelte Hamad.

Örstedt szeme összeszűkül, amit Hamad jó jelnek vett. Legalábbis bizonyos esetekben.

– Mutasd a honlapot! – utasította Hamad, mire Örstedt becsukta maga mögött az ajtót, és a rendőrrel a sarkában bement a konyhába, ahol a számítógépe állt.

Hamad körbenézett, és látta, hogy a berendezés cseppet sem illik a fiatalemberhez.

– Írásbeli szerződés? – kérdezte. – Szép csipkefüggöny.

Örstedt nem válaszolt, de gyorsan előhívta az oldalt a számítógépen.

– Mit keres? – kérdezte barátságatlanul.

– Lucy in the sky és Bad cop, good cop.

– A fenébe! Jensa küldte ide?

Örstedt megkönnyebbült. Hamad arcán gúnyos vigyor jelent meg.

– Ahhoz semmi közöd. Kitől kaptad a zsarufilmet?

– Valaki elküldte nekem, fogalmam sincs, ki. Lucy-t én tettem fel. És ne jöjjön azzal, hogy nem tetszik neki! – tette hozzá mosolyogva.

– Fel sem fogja, miről szól. Ezt te is tudod. Van több is?

– Nem, nincs.

– Vedd le! Ha meglátok még egy ilyen, Jennyről készült filmet, visszajövök. De akkor már nem egyedül.

Örstedt megtette, amire utasította.

– A másikat is vedd le! – folytatta Hamad. – És derítsd ki, honnan kaptad! Te adtad neki a címet?

– Nem. Honnan tudtam volna, hogy zsarú szerepel benne? Hiszen

nincs rajta egyenruha.

A férfi ismét gúnyosan vigyorgott, Hamadnak vissza kellett fognia magát, hogy be ne húzzon neki egyet. Örstedt egy ideig keresgélt az e-mailjei között, majd rákattintott egy régi, melléklettel rendelkező levélre.

– Tessék, itt van – mondta.

A filmet már a küldő Bad cop, good cop címre keresztelte, és a mellékelt levél szerint ő és a barátnője jó szórakozást kívánnak a kíváncsi nézőknek. Hamad megjegyezte a dátumot és az időpontot, amikor az e-mailt küldték. A küldő e-mail-címének memorizálásához nem volt szüksége különösebb erőlködésre.

– Töröld az e-mailt és ürítsd ki a lomtárat! – mondta Hamad. – Az Outlookban és az asztalon is.

– Szerintem kezd tisztulni – vigyorgott Örstedt, miközben teljesítette az utasításait. – Vagy nem...

Hamad ellenállt az indulatainak, és szó nélkül faképnél hagyta Örstedtet.

Csütörtök délután

Egy útszéli étterem jelentéktelen füstölt kolbászának és krumplipüréjének elfogyasztása és egy pletykalap felületos átlapozása után Sjöberg ismét autóba ült. Már majdnem Solbergánál járt, amikor végighajtott egy kastélyhoz vezető hosszú fason, melynek végén meglátta a hatalmas épület sárgára festett falait és fehér sarkait, valamint két, egymástól független épületszárnyat. A Sjöberg által látott rész mezőgazdasági terület volt. Kitalálta, hogy a brosúrában említett tó a birtok hátsó részén helyezkedett el.

Odahajtott a padkához, és leállította a motort. Mielőtt bement volna a szanatóriumba, váltani akart pár szót Hamaddal, hogy megtudja, kollégája mennyit haladt a munkájával, ezért elővette a mobilját a zsebéből, és bepötyögte a számát.

– Hamad.

– Azelőtt beleszóltál, hogy kicsöngött volna.

– Berregett a számítógép. Mi újság?

Sjöberg gyorsan beszámolt az Ingegärd Rydinnel való értelmetlen találkozásról.

– Őt elfelejthetjük. Most éppen Solberga előtt állok, mindjárt bemegyek és beszélek Einar feleségével. Te mit tudtál meg?

– Einar Eriksson biztosan nem hagyta el az országot repülővel. És nem vett sem hajó-, sem vonatjegyet a nevére, ezért vagy helyben vette a jegyet, vagy autóval ment, vagy hamis személyazonosságot használt.

– Abból indulunk ki, hogy még az országban van és él – mondta Sjöberg.

Hamad értetlenül motyogott valamit válaszul.

– Kétkedsz?

– Szerintem külföldre szökött, mivel eltűnt az útlevele. Vagy az országban bujkál valahol, de az elég nagy ostobaság lenne. Akkor úgyis elkapjuk előbb vagy utóbb. Bárhol megtaláljuk a nyomát. És ott vannak a véres cipők is...

– Beszéltél Sandénnel?

– Igen.

Sjöberget kellemetlen érzés kerítette hatalmába, de anélkül, hogy ezt kimutatta volna, megpróbálta olyan tárgyilagosan előadni az érveit Hamadnak, amennyire csak tudta.

– Hallom, amit mondasz, de a tapasztalatom azt súgja, hogy a dolgok azok, amiknek látszanak.

Hamad mondandója megértette Sjöberggel, hogy nincs értelme győzködni a kollégáit, és úgy döntött, elfogadja a beosztottai kételyeit. Végére is ő vezette a nyomozást, és a többieknek követniük kellett az utasításait. Témát váltott.

– És a számítógép? – kérdezte.

– Egyelőre semmi érdekeset nem találtam – felelte Hamad. – De még van mit átnézni.

– Szeretném, ha az Einar íróasztalán lévő papírokat is átnyálaznád. És a könyvespolcát is. Vizsgáld át az ügyeket, amiken dolgozik és amiken dolgozott, és nézz utána mindenkinek, aki bosszút akarhatott állni Einaron!

Hamad nagyot sóhajtott, de Sjöberg úgy tett, mint aki nem vette észre.

– Oké?

– Oké. És a kihallgatások? Mi legyen velük?

– Addig halaszd el őket, amíg nem végzel a papírmunkával. Nem olyan sok, mint amennyinek látszik. Sok sikert.

– Neked is.

Sjöberg előregurult az impozáns kastélyépülethez. Leparkolta az autót az egyik épületszárny elé, és végigsétált a gondosan elgereblyézett, murvás úton a bejárathoz. A házfal melletti szép virágágyásokból eltűnt a hó, és most először figyelt fel a fehér csomókban álló hóvirágokra, amelyek szebb időt jósoltak. A virágágyások mélyén megbúvó krókuszok számára még korán volt; néhány, zsenge levél kikandikált a kemény földből, de habozni látszottak addig, míg a tavasz egyértelmű jelei nem mutatkoztak.

Sjöberg felment a lépcsőn és megnyomta a csengőt, de mivel nem hallott hangokat bentől, kinyitotta az ajtót és belépett.

Egy egyszerű recepción találta magát, ami nem igazán illett az épület klasszikus megjelenéséhez. Egy félig üvegből épített fal mögött idősebb nő ült fehér szoknyában, szemüvege zsinóron lógott a nyaka körül. Felnézett a közeledő férfira, és kedves mosollyal kinyitotta az ablakot.

– Üdv – köszöntötte Sjöberg. – Solveig Erikssont jöttem meglátogatni.

– Ó! – mondta az ápolónő döbrent tekintettel. – A 230-as szobában van. A lifttel menjen fel a második emeletre. A szobája a jobb folyosó bal oldalán van, ahogy kijön a felvonóból.

Sjöberg megköszönte és elindult a lifthez jó pár fotel mellett, melyek külseje jobban beleolvadt a berendezésbe, mint a kastély építészetébe. Útközben eszébe jutott, hogy igazán hozhatott volna magával virágot vagy egy kis csokoládét. Azzal hessegette el az ötletet, hogy csupán hivatalból járt ott, és vajmi keveset tudott Solveig Eriksson esetleges allergiáiról vagy ízléséről.

A folyosó fehérre volt festve, és csak az egyik végében volt ablak. A szobák ajtóit között bekeretezett klasszikus remekművek

szerepeltek, valamint néhány óriási fikusz díszelgett a padlón. Sjöberg a hüvelyk- és a mutatóujja közé vette az egyik növény levelét, és megállapította, hogy nem valódi. Semmilyen élőlény nem bírta volna sokáig napfény nélkül. Sjöberg elment az utolsó bal oldali ajtóig, és bekopogott. Először lágyan és óvatosan, majd miután nem kapott választ, kissé határozottabban megismételte. Ekkor sem hallott semmit bentről, ezért lenyomta a kilincset és kinyitotta az ajtót.

A jelenet olyan volt, akár egy film képsora. A nő háttal ült neki az ablaknál, egy széken, a lába egy pokróccal betakarva. Alkarja a szék karfáján pihent, és meg sem mozdult, amikor Sjöberg belépett a világos és otthonosan berendezett helyiségbe. Sarokszoza volt, és mindkét ablakában élő növények ékeskedtek a díszes cserepekben. A falakon igazi festmények lógtak, nem értek sokat, de valódiak voltak. A fal mellett álló ágy gondosan be volt ágyazva, és egy régimódi ágytakaróval borították be. Az éjjeliszekrényen ugyanolyan esküvői kép állt, mint Einar lakásában, egy gyönyörű, régebbi ezüstkeretben. A másik ablaktalan fal mentén régies íróasztal állt, és azon is az ifjú Eriksson párt ábrázoló, bekeretezett fényképek sorakoztak. A szoba közepén kedves, rokokó stílusú fotelcsoport díszelgett, az asztalon pedig egy kerek csipketerítőt és egy cserép begóniát látott. Könyvek és tévé, gondolta Sjöberg, ez a két dolog hiányzott a szobából. Csak kell könyvet olvasnia, akkor is, ha egész évben ezen a helyen rostokol.

Sjöberg hangos léptekkel az ablakhoz sétált, hogy a nő hallja vagy legalább érezze, hogy valaki közeledik. De az asszony továbbra sem mozdult.

– Üdvözlöm, Solveig! – próbálkozott Sjöberg, aki immár látta a beteg arcát is.

A nő közömbösen bámult le a kertbe anélkül, hogy visszaköszönt volna. A férfi a vállára tette a kezét, hogy azzal is éreztesse a jelenlétét.

– A nevem Conny Sjöberg, és a férje kollégája vagyok.

Semmi reakció.

– Einar – mondta Sjöberg. – Einarral együtt dolgozunk a rendőrségen.

A beteg arca meg se rezdült, ezért az sem volt biztos, hogy hallja vagy egyáltalán felfogja, amit mond. Alig lehetett felismerni az esküvői fényképen szereplő gyönyörű nőt ebben a hajlott és sovány testben. Rövidre vágott haja hófehér volt, szemében a legapróbb jelenlétnek sem volt nyoma. Sjöberg azon tűnődött, hogy mi történhetett vele. Lehet, hogy a '70-es évek óta csak így üldögélt? Borzongás futott végig rajta, ha belegondolt, hogy Einar hosszú éveken keresztül csak azért utazott oda minden szombaton, hogy mellette üljön. De mit csinált? Beszélt hozzá? Együtt ültek a kanapén, és átkarolva elmesélte neki, hogy mi történt vele a héten?

Sjöberg hirtelen rádöbbsent, milyen értékes ember is Einar. Hűség. Ő nyilvánvalóan teljesen komolyan vette a „jóban, rosszban” fogadalmat. Valószínűleg a házat sem azért vette, hogy egyedül éljen benne, hanem abban bízott, hogy Solveig meggyógyul és újra együtt lehetnek. Senki sem tehetett neki szemrehányást azért, hogy az utóbbi két évben összejött egy másik nővel. Sjöberg már jóval korábban feladta volna. Ugyanakkor Einar továbbra sem mondott le arról a nőről, akivel egykor összeházasodott, még azután sem, hogy megismerte Catherine Larssont. Sjöberg megfogta Solveig Eriksson kezét.

– Solveig – mondta. – Tudna jelezni, ha hallja, amit mondok?

Csak mozgassa az ujját. Ismerem Einart, Solveig. Einar.

A kezében lévő ernyedte ujjak nem mozdultak, és a nő még mindig valami ismeretlent bámult odakint.

– Maga szerint Einar képes lenne embert ölni, Solveig? Meg tudna ölni két, kicsi gyereket?

Semmi reakció. Ha hallotta volna, amit mond, biztosan kíváncsi lett volna, nem? Sjöberg azon töprengett, vajon hogyan reagálna a nő arra, ha megütné. Ha, mondjuk, felpofozná. Természetesen eszébe sem volt kipróbálni. Helyette igyekezett kicsit fenyegetőnek tűnni. A fenyegetés és a megvesztegetés jól bevált módszer volt a gyerekeknél, de ebben az esetben kissé kételkedett a hatásukban. Visszahúzta a kezét, majd látta, hogy a nőé ismét a térdén lévő takaróra simul.

– Einar eltűnt, Solveig. Nem találjuk. Ha nem segít, talán soha többé nem jön el meglátogatni magát.

Solveig Eriksson üres tekintettel meredt maga elé, ezért Sjöberg feladta a próbálkozást és kiment a szobából.

Amikor a recepcióra ért, az üvegfal mögötti nő már nem volt ott. A férfi bekopogott az ablakon, mire egy harmincas férfi jött elő a hátsó szobából.

– Szeretnék valakivel beszélni, aki ismeri Solveig Erikssont – mondta Sjöberg.

– Mind ismerjük – mosolygott a férfi.

– Olyasvalakivel, aki már akkor itt dolgozott, amikor idekerült. Vagyis azzal a személlyel, aki a legrégebben dolgozik Solbergán.

– Lássuk csak, akkor maga Ann-Brittet keresi. Máris idehívom. Kit jelenthetek be?

– Conny Sjöberg. A stockholmi bűnügyi rendőrség nyomozója vagyok – tette hozzá, mire az ápoló szemöldöke hirtelen a magasba szökött, majd felemelte a telefont.

Néhány próbálkozás után sikerrel is járt. Egy székre mutatott, és megkérte Sjöberget, hogy foglaljon helyet, amíg Ann-Britt odaér.

– Beletelik majd egy kis időbe. Éppen az egyik lakót gondozza, de amint végez, jön.

Sjöberg beült az egyik, idegesítően kemény vendégfotelbe, és egy lakberendezési magazint kezdett el lapozgatni. A recepció s tíz perc múlva megjelent egy pohár almalével, és letette elé.

– Kicsit elhúzódik, attól félek – mondta bocsánatkérően. – Ann-Britt rögtön jön, ahogy tud.

Sjöberg hálásan mosolygott az ápolóra, aki szappanillatot hagyott maga után a váróban. A férfinak Margit jutott eszébe róla. Hívatlan gondok. Báj. Kedvesség. Papucsának lágy klaffogása. Majd végtelen folyosók, kórházi ágyak, fertőtlenítőszeresek és ezüstsínű mosdók. Hirtelen úgy érezte magát, mintha műtőasztalon feküdt volna. Margit hajolt fölé vizsgálódó tekintetével és szájmaszkjával. Sjöberg kiszolgáltatva és mozdulatlanul feküdt, a nő kesztyűs kezében pedig rozsdamentes acélból készült eszközök virítottak. Sterilek. Fenyegetőek.

A hirtelen felbukkanó kép olyannyira meglepő és átható volt, hogy Sjöberg beleremegett, ahogy a pohárért nyúlt. Ijedten konstataálta, hogy a tudatalattija seperc alatt elintézte azt a...

viszonyt. Azt a nőt.

Újabb húsz perc és további két lakberendezési magazin után végre felbukkant Ann-Britt Berg. Sjöberg rájött, hogy ő állt a recepciónál, amikor megérkezett. Hatvanévesnek saccolta, vagyis legjobb esetben már jóval előbb ott dolgozott, hogy Solveig Eriksson odakerült.

– Ann-Britt Berg – nyújtott kezét. – Elnézést, hogy ilyen sokáig várattam. Segítenem kellett a kollégámnak megfürdetni az egyik lakót, aki kissé zsémbes, ezért egyedül nem lehet boldogulni vele.

Sjöberg üdvözölte és bemutatkozott.

– Még sosem láttam itt. Talán Solveig rokona? – kérdezte az ápolónő.

– Nem, rendőr vagyok. Beszélnem kell valakivel, aki már régóta ismeri Solveiget. Úgy tudom, maga egy ideje már itt dolgozik. Talán már akkor is itt volt, amikor a hölgyet behozták?

– Ezt a kifejezést mi nem használjuk – mosolygott Ann-Britt. – Mi lakóknak tekintjük őket. Solveig amúgy sem ágyban fekvő. De egyébként igaz, már 1972 óta itt dolgozom, majdnem harminchat éve.

– Mi a baja?

– Erre sajnos nem válaszolhatok. Titoktartási kötelezettség.

– Figyeljen ide! – kezdte Sjöberg. – Voltam bent nála, és nagyjából kitaláltam, mi a baja. Nyilvánvalóan apátiában szenved, ezért poszttraumás stresszre vagy valami hasonlóra tippelnék. Már akkor is ilyen volt, amikor beköltözött, vagy csak

később lett ilyen?

– Meg kell értenie – felelte a nő. – Tényleg nem beszélhetünk a lakókról, csak a hozzátartozóknak. Kikapok, ha túl sokat beszélek. Sőt, akár rendőrségi feljelentést is tehetnek ellenem.

Sjöberg felöltötte legtörvényesebb mosolyát, és nagyon kedvesen, de határozottan így folytatta:

– A helyzet az, hogy az egyetlen hozzátartozója, a férje, Einar már öt napja eltűnt. Én vezetem a nyomozást, és biztos vagyok benne, hogy Solveignek is az a legfőbb érdeke, hogy minél előbb megtaláljam. Ezért szükségem van bizonyos válaszokra.

– De Solveig nem tud ebben segíteni. Senkivel sem beszél, még Einarral sem, pedig ő minden szombaton itt ücsörög velem.

– Ezért kérem a maga segítségét. Talán bólogathatna vagy megrázhatná a fejét, akkor senki sem gyanúsítja majd azzal, hogy túl sokat árult el.

A nő nem válaszolt, csak aggódó tekintettel fürkészte a nyomozót.

– Ugyanilyen volt, amikor beköltözött ide? – ismételte meg Sjöberg a kérdést.

Ann-Britt szeme ide-oda járt az idegességtől, de végül óvatosan bólintott. Sjöberg némi megkönnyebbülést érzett, miután aznap már három szűkszavú interjúalannal is dolga volt (beleértve az anyját), és most talán sikerül valamit kisednie a negyedikből. Ránézett az üveglablakra, de látta, hogy zárva van, vagyis senki sem hallhatta őket.

– Ezért hozták be a Solbergába? – kérdezte.

Az ápolónő ismét bólintott.

– Semmilyen más betegsége nincs, amiért itt kell élnie?

Ann-Britt megrázta a fejét és kissé kezdett megnyugodni.

– Vannak gyógyászati problémái?

Nem.

– Változott az állapota az évek során?

Nem, nem változott.

– Fizikailag jól működik? Tud járni?

Bólintás.

– Egyedül tisztálkodik?

Némi gondolkodás után, amit Sjöberg ismét a titoktartási kötelezettség számlájára írt, a nő ismét megrázta a fejét.

– Egyedül eszik?

Nem.

– Poszttraumás stresszről van szó?

Az ápolónő megvonta a vállát, majd óvatosan körbenézett, mielőtt meg mert szólalni.

– Lehetséges. Ilyen esetben nehéz diagnózist felállítani. Néhány orvos elektív mutizmusnak nevezi.

– Azt hogy lehet elkapni? Fertőző? – kérdezte Sjöberg

viccelődve, hogy kicsit oldja a hangulatot.

Ann-Britt Berg csak mosolygott.

– Természetesen nem, de nyilvánvalóan a stressz okozhatja. Esetleg átélt egy nagy traumát, vagy a szomorúság miatt kizárta a környezetét.

– Vagyis saját maga okozta? – kérdezte Sjöberg kissé provokatívan.

– Így is mondhatjuk, de általában arról van szó, hogy nem boldogulnak az étellel.

– Az öngyilkosság egyik alternatívája?

– Úgy érzem, vékony jégre tévedtünk – mondta a nő. – Nem tanultam pszichológiát. Ápolónő vagyok, talán beszéljen egy orvossal vagy pszichológussal ezekről a dolgokról.

– És Solveig esetében?

– Hogy érti?

– Mi vezethetett Solveig Eriksson poszttraumás stresszéhez?

– Azt nem tudom – felelte az ápolónő. – Azt hiszem, kérdeztem Einartól régen, de nem kaptam rá választ. Biztos voltak olyanok, akik tudták, de én akkor még csak kis csitri voltam, és nem avattak be mindenbe. Azt viszont tudom, hogy ment a titkolózás.

– És milyen Einar? Ismeri?

– Persze, hogy ismerem. Halk szavú, mondhatni. Nagyon kedves. És fantasztikusan bánik Solveiggel, akinek még sosem kellett

csalódnia. Hosszú sétákra szokta vinni. Először mindig hagyja egy kicsit sétálni, hogy mozogjon, aztán tolókocsival tolja. Sokszor hallom, ahogy a szobában is beszél hozzá, de választ sosem kap. Még egy pillantást sem, mégis kitartott mellette a hosszú évek során.

– Tud valamit Einarról? – kérdezte Sjöberg. – Emiatt legalább nem kell titkolóznia – tette hozzá pimasz tekintettel.

– De igen. A titoktartási kötelezettség ugyanúgy kiterjed a hozzátartozókra is – felelte Ann-Britt Berg. Úgysem tudok sokat. Azt tudom, hogy rendőr. Az első három évben Arbogában lakott, majd később Stockholmba költözött. Talán valahogy belátta, hogy Solveig állapota nem fog változni, ezért új életet kezdett. Úgy értem, munkahelyileg.

– Nem volt szeretője?

– Honnan tudjam? Mint mondtam, elég szűkszavú. De az igaz, hogy az utóbbi években vidámabbnak tűnt.

– Valóban?

Sjöberg semmit nem vett észre ebből a munkahelyén, de az is igaz, hogy Einarról már olyan régen elterjedt, hogy mogorva, hogy valószínűleg már rutinból úgy tekintett rá mindenki. Ami persze azt vonta magával, hogy tényleg mogorva is lett mindenkivel.

– Az igazság az, hogy egyszer hallottam, ahogy mondott valamit Solveignek – mondta Ann-Britt kissé szégyenlősen. – Boldogan mesélt neki egy nőről és a két, kicsi gyerekéről. Állítólag ő gondoskodott róluk, amikor a nő dolgozott. Elhozta őket az óvodából, és játszott velük. Azt mondta, nagyon kedveli őket, és én úgy éreztem, mintha ez több lenne holmi egyszerű

barátságánál. Persze furcsa lett volna, ha költőien kezd el áradozni az új családjáról a feleségének. Akkor is, ha ő nem foglalkozik semmivel, amit mond neki. Valószínűleg én értettem félre az egészet.

Sjöberg egy ideig csendben maradt. Talán Einar még mindig a feleségéhez fordult, ha el kellett mondania valamit, mint a régi szép időkben. A zárkózott Einar Eriksson tehát hétköznapi gondokat és az élet boldog pillanatait ecsetelte annak a nőnek, aki egykor még ugyanezt tette vele. Talán azért, mert azt hitte, hogy a nő még hallja? Mert Solveig olyan ember volt, aki sosem élne vissza azzal, amit elmond neki? Hogy betöltse a néma szobát a hangjával és úgy fogalmazza meg a gondolatait és érzelmeit, ahogy soha máskor? Vagy azért tette, mert azt gondolta, hogy erre az információra talán reagál? Ebben az esetben pozitív vagy negatív reakcióra számított? Talán szándékosan meg akarta bántani. Hogy kizökkentse az örökös mentális kómából.

– Mások is látogatják? – kérdezte Sjöberg.

– Nem, soha. Régebben még jöttek a szülei, de már több éve mindketten meghaltak. Most már csak Einar szokott benézni. Maga szerint mi történt vele?

– Fogalmam sincs – hazudott Sjöberg.

Eszében sem volt rossz színben feltüntetni Einart a Solberga személyzete előtt. Elég volt a tény, hogy eltűnt.

– Tehát szombat este kilenc óra körül hagyta el Solbergát? – kérdezte a nyomozó.

– Igen, pontosan – felelte Ann-Britt Berg. – Kilenckor jön és kilenckor megy. Minden egyes szombaton.

- Szokott neki hozni valamit?
- Előfordul. Hasznos dolgokat. Például valamilyen új ruhaneműt, ha kell.
- És most szombaton?
- Semmit nem hozott. Én fogadtam.
- Tehát semmilyen búcsúajándékot nem hozott. Semmit, ami arra utalt volna, hogy el fog tűnni – gondolkozott Sjöberg hangosan.

Ann-Britt szomorú tekintettel csóválta a fejét. Sjöberg nyomot váltott.

- Solveig nem olvas, ugye? Nem láttam se könyveket, se újságokat, de még tévét sem a szobájában.
- Nem, nem szokott. Egyáltalán nem érdekli a környezete. A közösségi szobában is van tévé, néha leültetjük oda, de sosem néz a készülékre, inkább valami másra a szobában. A többi lakóról sem vesz tudomást, és persze a személyzetről sem. Mindentől és mindenkitől elzárkózik.
- Ez iszonyúan hangzik. Sosem bántotta magát fizikailag? Nem próbálta megölni magát?
- Semmi ilyesmit, és amúgy sem mutat túl sok emberi reakciót, hogy úgy mondjam. Azok, akik bántják magukat, általában azért teszik, hogy érezzék, hogy élnek. Én néha úgy érzem, hogy Solveig... nem akarja érezni, hogy él.
- Mégis fogva tartja magát a testében – mondta Sjöberg. – Minden élvezetet megvon magától. Talán úgy érzi, nem érdemli meg, hogy meghaljon.

Ann-Britt Berg széttárta a karját, hogy éreztesse, ehhez semmit nem tud hozzáfűzni. Sjöberg kifogyott a kérdésekből, ezért felállt a kényelmetlen fotelból.

– Köszönöm a beszélgetést – mondta kinyújtott kézzel.

A nő szégyenkező arccal felelt a búcsúzására, de Sjöberg nem tudta eldönteni, hogy azért, mert megszegte a titoktartási kötelezettségét, vagy azért, mert nem szolgált semmi használható információval.

Sjöberg mindenesetre engedte, hogy visszatérjen a feladataihoz, és a kapu halk csattanásával a fülében a háta mögött hagyta Solveig Erikssont és a Solbergát.

Idővel annyira hozzászokott az orra, hogy már csak néha-néha fogta el az undor maga miatt és a nyomorúságos alakja miatt, ahogy ott feküdt a fészker padlóján. A keze és a lába össze volt kötözve, nadrágja nedves és ragacsos volt a vizelettől, amelyben immár ötödik napja hevert. Lábát egy kötel erősítette a falhoz.

Nem volt olyan pont a testén, ami ne sajgott volna az órákig tartó természetellenes pozíciók, a hideg, a rossz higiénia, a szomjúság és az éhség miatt. Az a kis víz, amihez sikerült hozzájutnia a nehezen elérhető tálból, nem volt elég szomja eloltásához, és az a pár morzsa, amit a földön lévő kenyérdarabokból le bírt harapni, nem csillapította az éhségét. Az első napokban még sikerült visszatartania a szükségleteit, de a harmadik napon olyan hasmenés kínozta, hogy már nem is akarta.

Két fogát már akkor elvesztette, amikor becipelték a kis bódéba, noha eszméletlen volt közben. Az egyik szeme összeragadt a homlokából kifolyó vértől, két ujjá eltört az egyik kezén, és

minden bizonnyal pár bordája is. Mégis a csípős hideg kínozza a legjobban, amitől egész testében reszketett, ahogy ott feküdt.

Már réges-rég feladta a reményt, hogy esetleg egy arra járó meghallja vagy rájön, hogy valami nem stimmel abban a fészerben. Az egyetlen reménye az volt – ami végül is nem volt túl nagy, hiszen az anyag szorosan feszült a csuklóján –, hogy valahogy mégiscsak sikerül meglazítania a kötelet annyira, hogy kicsúszathassa belőle a kezét. Abba a szalmaszálba kapaszkodott, amikor újra és újra megpróbálta megdolgozni a strapabíró anyagot, noha minden egyes apró mozdulat óriási fájdalommal büntette. Húzta és tágította, tízszer, húsz...

Húsz perc múlva még mindig nem ért vissza az autóhoz. A nő már azon tűnődött, mi tarthat ilyen sokáig egy cipésznél, majd arra gondolt, biztosan sokan voltak vagy találkozott egy ismerőssel, akit udvariasságból nem akart faképnél hagyni.

Igazából egy volt az üzletben lévő két vásárló közül, de a másiknak – egy 35 éves, terhes nőnek – épp akkor folyt el a magzatvize, ezért leült a földre és az ölébe fektette a nő fejét. Miután a zavart cipész kihívta a mentőket, sikerült rávennie arra, hogy hozzon törülközőket és egy kanna vizet. Lemosta a nő arcát, majd megpróbálta kitisztítani a tarkóján lévő sebet, amit esés közben szerzett. Eközben nyugodtan beszélt hozzá és a hisztérikus cipészhez, akit arra is sikerült rábírnia, hogy kint tartsa az üzlet előtt elhaladó kíváncsiskodókat.

Időközben a fiúk kezdtek türelmetlenkedni a hátsó ülésen, és a májusi naptól egyre melegebb is lett az autóban. A nő elkezdett barkochbázni velük, ami legalább pár percre lefoglalta őket, míg a kis Tobias el nem veszítette az érdeklődését. A nő még mesét is

mondott nekik, de nem kellett sok ahhoz, hogy azt is megunják. Ekkor látta meg a pár száz méterre lévő fagylaltost, amely előtt csak úgy kígyózott a sor, és ekkor jött rá, hogy szombat van és nyugodtan elkényeztethetné a fiúkat addig, amíg várnak.

– Tudom! – mondta a hátsó ülés felé fordulva. – Elmegyünk a fagylaltoshoz, és mindketten kaptok egy fagyit!

– Igen, menjünk! – kiáltották a fiúk egyszerre.

– De én inkább nyalókat kérek – mondta Andreas.

A nő hálásan fogadta a kívánságot, hiszen a nyalóka egyértelműen kevesebb kárt tenne az autóban, mint a fagylalt, és úgy érezte, autó nélkül képtelen irányítani a két kis rosszcsontot.

– Én is – mondta Tobias –, és odáig én fogok vezetni.

– Szó sem lehet róla, Tobias! De a nyalókat megkapjátok.

– Akkor te fogsz vezetni, lánynéni? – kérdezte Tobias kétkedéssel a hangjában.

– Persze, kisember, hiszen én vezetek a legjobban a családban. De nehogy eláruljátok, hogy ezt mondtam! – felelte ujját titokzatosan a szája elé tartva.

A gyerekek egymásra néztek és kuncogni kezdtek. A nő nem tudta, hogy a bizalom vagy a közös titok miatt tették, de mindenesetre nyugton ültek és tágra nyílt szemmel figyelték, ahogy átült a kormány mögé. Elfordította a kulcsot és kiengedte a kéziféket, miközben a kisfiúk várakozva figyelték a manővereit. A nő a hátában érezte a tekintetüket, és hirtelen idegesítették az őrző pillantások. Gyorsan elhessegette a kellemetlen érzést, és odagurult az autóval a fagylaltoshoz,

betolatott a kis bódé mellé és orral az utca felé behúzta a kéziféket.

– Te tudsz vezetni! – kiáltott fel Tobias csodálattal a hangjában.

Tekintetük összetalálkozott a visszapillantóban, és a kisfiú apró, zöld szeme csak úgy csillogott a szeplői fölött.

– Jöhetünk választani? – kérdezte Andreas.

– Nem, ti maradjatok itt. Mit kértek?

A nő a gyerekekhez fordult.

– Én egy nagy nyalókát kérek – válaszolta Andreas.

– Én egy piros nyalókát kérek – mondta Tobias.

– Egy nagy nyalóka és egy piros nyalóka – ismételte meg a nő. – Mindegy, hogy a nagy nyalóka milyen színű, Andreas?

– Csak ne medvecukor legyen.

– Az én piros nyalókám is legyen nagy – mondta Tobias. – Ha nincs, a kicsi is jó.

– Csak legyen piros – nevetett a nő. – Azt hiszem, értem.

A nő kinyitotta az ajtót és kiszállt a tavaszi napsütésbe. A folyó felől hűvös szellő fúj, kellemes illat csapta meg az orrát.

– Rendesen viselkedjete. Nincs verekedés, különben nem kaptok nyalókát.

Egy kacsintás kíséretében, mosolyogva csukta be az autó ajtaját.

Johan Bråsjö, újdonsült tízéves megkapta az első buszbérletét. A januárban kezdődött félév óta felnőtt kíséret nélkül járhatott iskolába. Noha édesanyja vagy édesapja még mindig kísérgette az első osztályos Sannát, ő körülbelül ugyanabban az időben indult el egyedül, becsöngetett a környéken lakó Max barátjához, és közösen élvezték az új kiváltságát, hogy egyedül sétálgathatott a város utcáin. Az anyja később bevallotta, hogy az elején azért titokban követte őket, hogy tényleg az előírások szerint mennek-e át az úttesten.

Komoly nyomás és könnyörgések hatására a fiúnak azt is sikerült elérnie, hogy a gitáróra is önállóan járhasson. Így hát a hangszerével a hátán és az évfolyamtársa, Ivan társaságában minden kedd délután felszállt a 4-es buszra Skanstullnál, felmutatta féltve őrzött bérletét, majd az östermalmi iskolába utazott, ahol az órákat tartották.

Ma ugyan csütörtök volt, a fiúk mégis a buszon ültek. Johannak megengedte az anyukája, hogy iskola után Ivanékhoz menjen. Mivel senki sem volt otthon, Johan rövid ellenkezés után beleegyezett, hogy a Hötorgetnél moziba menjenek Ivan költségére. Johan tudta, hogy a szülei nem örülnének a dolognak, de nem kellett megtudniuk. Éppen hazafelé tartottak a moziból, és Johan igencsak megkönnyebbült, amikor Stockholm azon részeihez közeledtek, ahol külön engedély nélkül tartózkodhatott.

– Kicsit betojtál, láttam – mondta Ivan.

– Nem tojtam be, csak izgalmas volt a film – felelte Johan. – Állati izgalmas. És kösz a popcorn. Meg a mozit is.

– Nincs mit. Egyébként sem az én pénzem volt.

– Tényleg?

– Igen. Anyámé.

Johan nyugtalanul fürkészte a nála jóval magasabb fiút.

– Vehetek el pénzt anyámtól. Nem loptam, ha azt hitted.

– Gondoltam – vágta rá Johan megkönnyebbülve. – Én csak hetente kapok zsebpénzt.

– Igazából én is hetente kapok – mondta Ivan. – Legalábbis korábban így volt. De anyám mindig elfelejtette odaadni, ezért most akkor kapok pénzt, amikor szükségem van rá.

– Ühüm.

Johan nem volt igazán elégedett a válasszal, mégis úgy döntött, hanyagolja a témát, és inkább az előttük lévő utasokra fordította a tekintetét. Egyszer csak felfigyelt egy ismerős hátra néhány üléssel arrébb.

– Nézd csak, Ivan, ő jár előttünk gitárra!

– Oké, azért nem kell kiabálni – sziszegte Ivan lejjebb csúsztva az ülésben.

– Nem is kiabálok – védekezett Johan. – Suttogtam. Talán félsz tőle?

– Nem. És te?

Johan szerint Ivan kicsit riadtnak tűnt, de nem akarta szóvá tenni.

– Nem, de kicsit ijesztő azért. Nem gondolod?

– De, ronda, mint a bűn – mondta Ivan a szája elé tartva a kezét, hogy Johanon kívül senki se hallja.

– Azért rondának nem ronda. Inkább túl... nagy. És öreg.

– De akkor mit keres a gitárórákon? – kérdezte Ivan. – Egy vénember.

– Azért nem százéves. Talán csak meg akar tanulni gitározni – vélekedett Johan viccesen, de Ivan úgy nézett rá, mint aki nincs humoros kedvében.

– Oda csak gyerekek és tinédzserek járnak – felelte Ivan. – Ő viszont felnőtt.

Egyértelműen lúzerként állította be a férfit, de Johannak eszébe jutott Danne nagybátyja, ezért nem adta fel egykönnyen.

– A nagybátyám is gitárleckéket vesz. Nincs ebben semmi különös. Ki mondta, hogy csak gyerekek tanulhatnak gitározni?

Ivan közömbösen bámult ki az ablakon. Johan próbálta magára vonni a figyelmét.

– De akkor is ijesztő, tényleg. És sosem köszön. Nem is lát minket, pedig minden kedden ott ülünk és várunk. Betegen is.

Ivan szeme felragyogott, és ismét Johanhoz fordult.

– És milyen magas! Mindkettőnket simán megfojtana, egy-egy kézzel.

Johan ránézett a hatalmas férfira, és már látta is maga előtt, ahogy Ivannal lógnak a levegőben és kalimpálnak a lábukkal.

A busz lefékezett, ideje volt leszállniuk. A gitáros férfi felállt, akárcsak egy nő egy kisgyerekekkel, aki pont közéjük állt be. Ahogy elmentek az ülések mellett, Johan lenézett, és meglátta, hogy a férfi ott hagyta az egyik kesztyűjét. Gyorsan felkapta és a gyerek fölött a férfi után kiáltott.

– Hahó, itt hagyta a kesztyűjét!

A férfi éppen leszállt a buszról és nem válaszolt, de a gyerekekkel lévő nő kérdően a fiúra nézett. Ivan szintén. Johan egy vállrándítással válaszolt a nő tekintetére. Ivan így szólt:

– Itt hagyta a kesztyűjét. Én csak...

– Király – szólt Ivan. – Akkor van valamink.

– Valamink?

– Igen, követjük.

– Minek?

– Hogy lássuk, mennyire sötét fickó. Mint a detektívek!

– És ha észrevesz minket...

– Akkor odaadjuk neki a kesztyűt!

Johan ijedten beleegyezett, és követni kezdték a mit sem sejtő férfit.

A skanstulli tömegben a közelében maradtak, de amikor a gitáros férfi bement az Ica Ringenbe, oda már nem merték követni. Nem kellett sokáig várniuk. Pár perc múlva feltűnt egy műanyag zacskóval a kezében.

A Tjurberget környékén kevesebb ember tartózkodott, ezért a fiúk kénytelenek voltak nagyobb távolságot hagyni maguk között. Jó ideig követték a Ringvägenen, el a Rosenlunds kórház előtt, és amikor már átment az utcán és le a Tantolundenbe, már annyira lemaradtak, hogy a végén futniuk kellett, nehogy szem elől veszítsék. A kisebb házak és kertek között jóval könnyebb volt követniük. A legtöbb ház még le volt zárva, és az üldözés hevében Johan gondolkodás nélkül követte a kerítéseken átmászó, sarkok és fagyott földkupacok mögött megbújó barátját.

A férfi egyszerre volt magas és nagydarab, és Johan tekintete ismét a szokatlanul méretes kezeire tévedt, ahogy a férfi gyors és határozott léptekkel igyekezett előre. Néha hátrafordult és körbenézett, mintha érezte volna, hogy követik. A fiúk dübörgő szívvel húzódtak meg a kukák és a bokrok mögött, nehogy észrevegye őket az elhúzódó vadászat során egyre ijesztőbbnek tűnő ember.

Egyszer csak mintha elérte volna a célját. Miközben a fiúk egy szinte lombtalan sövény mögött húzták meg magukat, a három házzal odébb járó férfi kinyitott egy lakatot, majd kitárta a romos házhoz tartozó kaput. Miután gondosan bezárta maga mögött és eltűnt a látómezejükből, a fiúk odamerészkedtek a telket körbevevő kerítéshez. Ennél közelebb nem mehettek anélkül, hogy lebuktak volna.

Vadul zihálva álltak a gondozatlan bokrok mögött, és onnan próbálták kihallgatni a férfit. Johann először csak kulcscsörgést hallott, majd miután kissé megnyugodott, pontosabban ki tudta venni, mi zajlik a sövény mögött. Néhány méterre hallotta, ahogy becsúsztattak egy kulcsot a zárba, elfordították, majd fémes hangra lett figyelmes, mintha egy lakatot nyitottak volna ki. Fapadló recsegett, és egy ajtó bezárult. Sokáig semmi sem

hallatszott. Néhány nyikorgó lépés. Majd ismét csend. Később egy ideges hang szólalt meg:

– Itt fekszel, te szemét disznó, és a saját ürülékedben fetrengsz! Jó ég, mi jött ki belőled! Tán nem tetszik a kaja?

Ekkor tompa puffanást hallott, mint amikor egy homokzsákba bokszolnak, gondolta Johan, de később rájött, hogy úgy hangzott, mintha egy disznóba rúgtak volna bele. A fiúk némán egymásra néztek. Johan megborzongott.

– Mindenesetre nem kapsz mást – hallatszott újra a hang. – Ennyit szánok egy olyan disznóra, mint te. Ez a disznó nem kap krumplit.

Egy nejlonzacskó zörgése hallatszott, majd valamilyen folyadékot öntöttek egy tálból egy másikba. Lépések a fapadlón. Újabb rúgások.

– Ma van a szerencsenapod. Hív a kötelesség, úgyhogy mennem kell. De ha végeztem, akkor csevegünk egy jót. Viszlát!

Johan rémülten Ivanra nézett.

– Jön – suttogta olyan halkán, ahogy csak bírta. – El kell tűnnünk!

Ivan bólintott és sietve, alig hallható lépésekkel átvágott a latyakos, murvás úton, míg egy éles kanyar után hallották, ahogy messze mögöttük becsapódik egy ajtó. Akkor a nyakukba szedték a lábukat, és olyan gyorsan futottak, ahogy csak bírtak, át a gyepen és le az årstavikeni sétálóutcába. Csak ott mertek kicsit lassítani és inkább gyors léptekkel haladni, el az Eriksdalslundenig és be a házak közé.

– Mit akart azzal a disznóval? – zihált Johan a kimerítő futás

után. – Bokszolni tanul, vagy mi?

– Mondtam, hogy gyanús – felelte Ivan. – Talán le akarja vágni és meg akarja enni.

– Nem hinném, hogy finomabb lenne attól, ha veri – mondta Johan. – Szemét állatkínozó.

Ivan várakozón fürkészte Johant. A barátja értette, miért, de nem vett róla tudomást. Nem szokott káromkodni, de ez egy olyan nap volt, amikor sok tiltott dolgot tett, és a szitkozódás kifejezetten motiválónak tűnt. Hogy nyomatékosítsa az állatkínzástól való elzárkózását és hangsúlyozza a szülőktől való függetlenségét, kimondott egy csúnya szót.

– A francba, mekkora idióta! Remélem, fázik a keze, mert én soha nem adom vissza neki a kesztyűjét.

– Meg kell mentenünk a disznót – állapította meg Ivan.

– Én nem megyek oda vissza – jelentette ki Johan.

– Miért nem? Hiszen dolgozik, ő mondta.

– Egyébként is lakat van az ajtón. Hogy nyissuk ki?

– Apádnak nincs valami jó szerszáma?

Johannak fogalma sem volt, de betörni valakinek a házába, az mégiscsak... betörés volt. Ugyanakkor eszébe jutott, amit a tévében látott, miszerint az állatkínzás is bűnnek számít.

– Tilos állatokat kínozni – mondta. – Feljelenthetjük a rendőrségen.

– Azt sem tudjuk, hogy hívják.

– Nem, de ha elmegyünk a rendőrségre, akkor ők megmenthetik a disznót.

– Én tuti nem megyek a zsarukhoz. Ezt el is felejtethed.

Johan kérdően nézett Ivanra anélkül, hogy tudta volna, mit akar ezzel mondani.

– Talán keresnek téged?

– Meglehet – válaszolta Ivan titokzatosan és a vállát vonogatva.

Ennél többre nem jutottak, és a beszélgetés véget ért. Skanstullnál a fiúk elváltak, és Johan minél közelebb került ásogatani otthonához, annál erősebb lelkiismeret-furdalása támadt. Lassan tudatosult benne, hogy szülei bizonyára nagyon csalódottak lesznek, ha megtudják, mit tett, sőt, az sem volna meglepő, ha elvonnák tőle a bérletét. Könnyen lehet, hogy megtiltják neki az önálló közlekedést, miután egészen más dolgokat tett, mint amiben megállapodtak. Johan megígérte magának, hogy ezután viselkedni fog, és ezzel meg is győzte magát arról, hogy nem szükséges elárulnia, mit is tett valójában. Vagyis a bántalmazott disznóról sem beszélhet. De akkor mi lesz? Hát, elvégre előbb vagy utóbb úgyis felfalja valaki. Johan elégedett volt a döntésével, ezért vidáman ugrált fel a lakáshoz vezető lépcsőfokokon, ahol az apja és a kishúga már várta az ebéddel.

Ám amikor lenyomta a kilincset, egészen más gondolatok kavargtak a fejében. Ma igazán buta dolgokat művelt. Annál indokoltabb volt, hogy egy jó cselekedettel fejezze be a napot.

Miután Hamad délelőtt rájött arra, hogy Einar Eriksson nem egy lenyomozható járművel menekült, az egész délutánt a számítógépe és a papírjai ellenőrzésével töltötte. Ezalatt semmi olyat nem talált, ami előrelendítette volna a nyomozást. Eriksson semmilyen gyanús dolgot nem művelt a számítógépén: nem érdekelte a gyermekpornó, nem küldött vagy fogadott e-maileket, amik bármilyen gyanúra adhattak volna okot. Nem foglalkozott magányos nyomozással vagy régi, megoldatlan ügyekkel, ahogy az sem volt feltételezhető, hogy bosszúszomjas bűnözőkre vagy áldozatokra vadászott.

Hamad kicsit nehezebben koncentrált a feladatára, ami így tovább tartott, mint szokott. Olykor-olykor belemerült a saját gondolataiba, majd életet lehelt magába, hogy folytassa a hiábavaló munkát. Már a saját szobájában ücsörögve régi naptárakat lapozgatott, amiket valamilyen oknál fogva az íróasztalfiókjában tárolt.

Két dátum érdekelte. Az elsőt a nagy sietségben sem felejtette el: az a dátum volt, amikor Linával eldöntötték, hogy elválnak. Néhány hét gondolkodási idő után azon az estén mindketten leültek az étkezőasztalhoz, és nyugodtan, összeszedetten elmondták a különböző szempontjaikat: hogy mi lett volna és mihez kezdjenek most. Kemény volt és fájdalmas, de cseppet sem drámai, és megegyeztek. Az élet mindkettőjük számára jobb lesz, ha külön utakon járnak. Sok boldogságot kívántak egymásnak, és egy öleléssel meg pár könnyecseppel lezárták a négyéves kapcsolatukat. Egy nagy félreértés volt, ezért ez a dátum és sok más is örökre beleégett a tudatába.

Ezzel az eseménnyel együtt néhány emlékkép is elővillant arról, hogyan nézett ki az este, a konyhaasztalnál folytatott létfontosságú beszélgetés előtt. Illetve a rákövetkező éjszaka és nap. Ennek ellenére leellenőrizte az egyik naptárban, hogy nem

téved-e. És igaza volt: az a dátum volt, ami annak a filmnek a bal alsó sarkában szerepelt, amiben Petra játszotta a főszerepet. Az a nagyon különleges péntek 2006 novemberében.

Éppen egy sorozatgyilkos ügyében nyomoztak, amikor elvitte Petrát az őrsről a Clarion bárba. Sört ittak és beszélgettek. Sikerült elérnie, hogy Petra elfelejtse a munkát, és egészen megnyílt a beszélgetésük során. Kellemes és kevésbé kellemes témákat boncolgattak. Szeretetteljesen és tisztelettel. Amikor pedig elhagyta, azt nem azért tette, mert akarta, hanem mert muszáj volt. Haza kellett térnie Linához, hogy lezárja életük egy szakaszát.

A másik dátum már nem volt ennyire nyilvánvaló. Az is egy péntekre esett, ám ezúttal 2007 szeptemberéről volt szó, vagyis majdnem egy évvel későbből. Aznap csak egy kurzus neve állt a naptárban, amelyen Petra, ő maga és pár hammarbyi rendőr vett részt. A naptár szerint A testbeszéd lényege volt a címe, és amennyire emlékezett, arról volt szó, hogy mindannyian nagy hatást érünk el a testbeszédünk által. Eszébe jutott, hogy Holgersson vagy Malmberg, vagy valaki, Petra bosszantására azt hozta ki az egészből, hogy a rendőrfőnök szexi. Hamad elnevette magát, ha csak eszébe jutott. Brandt szexi? Ezt még ő sem hitte el.

És utána? Mi történt a kurzus után? Pontosan az az este, amit Petrával töltött a Pelikanban. Azok voltak a korábban még teljesen szívélyes kapcsolatuk utolsó percei. A vihar előtti csend. Az az este, amikor valaki elküldött egy amatőr pornófilmet Pontus Örstedtnek Petrával a főszerepben. Egy általa nagyon is ismert e-mail-címről.

Hamad becsukta a naptárat, a kezébe temette az arcát, és kifejezéstelenül bámult ki az ablakon. Sóhajtott egy nagyot. Látott egy nyilvánvaló összefüggést, de miről is szólt

tulajdonképpen? Próbáld Petra oldaláról nézni a dolgot!, győzködte magát. Hogyan is gondolkozik? Tippet kap az amator6.nu átkozott filmjéről, és bepöccen arra... aki beküldte? Vagy aki kihasználta? Hiszen kihasználásról volt szó, nem? Láta maga előtt. Becsukott szemmel és félig nyitott szájjal. Ledermedve? Eszméletlenül? Franc se tudta, mert azt sem tudta, hogy néz ki... ilyen helyzetekben.

Mégis. Annyira azért ismerte, hogy tudta, nem akar nyilvánosságra hozni efféle felvételeket. Vagy kamera elé állni ilyen helyzetben. Vagy egyáltalán, kitenni magát ilyen körülményeknek. Ha arra gondolt, hogy fáj neki... De egyértelműen nem reagált a fájdalomra. És bármi másra sem.

A dolgok sokszor pont olyanok, mint amilyenek tűntek, gondolta. A saját vesszőparipája. És mi tette még rosszabbá az egészet? Petra úgy nézett ki, mint aki nincs is ott, és valószínűleg így is volt. Eszméletlen volt vagy iszonyúan bedrogozták, vagy mindkettő. És rossz ágyba, rossz kezekbe került. Tehát Petrát megerőszakolták. A férfival ott volt egy barátja, aki mindent lefilmezett, hogy később feltehessék a felvételt a netre. Azaz nyilvánosan megalázták.

Petra Westman rossz útra tévedt. Bedrogozták és megerőszakolták azon az estén, amikor a Clarion bárban beszélgettek. Valószínűleg arra következtetett, hogy Hamad is benne volt, mivel az egész azután történt, hogy annyit együtt voltak. De miért egy évvel az eset után tört fel benne a gyanú? Ja, mert akkor jelent meg először a film nyilvánosan. Akkor küldték el az amator6.nu oldalra. Nem sokkal azután, hogy Petra és ő elváltak a Pelikan előtt.

És a saját e-mail-címéről küldték.

A kérdés az volt: honnan tudta Petra? Hogy minden arra utalt, hogy ő küldte el a filmet? Miért gondolta, hogy ő filmezett vagy erőszakolt, vagy mindkettő? És honnan „jött erre rá” olyan hamar a film elküldése után? Nem, erre nincs megoldás.

Volt több, fontosabb kérdés, ami válaszra várt. Kik erőszakolták meg Petrát, majd küldték el a filmet Pontus Örstedtnek? Ki irányította a szálakat, és ki tudta ennyire más irányba terelni a gyanút? És hogyan moshatná tisztára a saját nevét és Petráét?

Valamit mindenképpen megtehet az emberiségért, nyilallt belé. Legalább egy szemétládára felhívhatja a rendőrség figyelmét. Bármikor találhatnak valamit, amivel bekasztlizhatják. Ha kerítéssel nem sikerült nekik, akkor jöhetett a kábítószerkereskedés, a gazdasági bűncselekmény vagy bármi más, amit a nyakába varrhatnak.

Felemelte a telefont, és bepötyögte egy régi ismerős számát, aki a Cityspannál dolgozott, és informálta Pontus Örstedtrel kapcsolatban. Konstatálta, hogy édes a bosszú. Akkor is, ha nem az övé, hanem Jennyé és Petráé.

Johan Bråsjö belépett a rendőrség Östgötagatan 100 alatti impozáns halljába, és megpróbált felnőtt arckifejezést erőltetni magára. Levette a sapkáját, miközben körülnézett, és azon tűnődött, hogy jó helyen jár-e. A fotelekkel teli, hatalmas márványszalon teljesen másképp nézett ki, mint elképzelte. A tévében mindig úgy mutatták, mint egy bűnözőkkel zsúfolt, lármás irodát, ahol a kihallgatósobák és a fogda között szállították ide-oda a gengsztereket. A valóságban nyugalom és csend honolt benne, és egyetlen bűnözőt sem látott.

A fiú határozott léptekkel igyekezett a recepcióhoz, ahol két

kíváncsi szempár fogadta. Nem tudta, melyik nőhöz forduljon, mindketten ugyanolyan kedvesen mosolyogtak rá a magas pult mögül.

– Szia! – köszönt rá a rózsaszínű rúzszt használó.

Göndör szőke haja és kedves kék szeme volt.

– Üdv – mondta Johan. – Szeretnék bejelenteni egy bűncselekményt.

– Dicséretes, hogy ide jöttél – mondta a másik nő.

Ő is kedvesnek látszott, kicsit kövérkés volt, barna haját lófarokba fogta.

– Hogy hívnak?

– Johan – felelte, de abban a pillanatban meg is bánta.

Na jó, nem történt semmi. Nem ő volt az egyedüli Johan, és ennél többet úgysem szednek ki belőle. A nő mintha értette volna, mire gondol, mert úgy tűnt, megelégedett a keresztnévvel.

– Mi történt veled, kisember?

Minden bizonnyal nem a legmagasabbak közé tartozott, de azért a „kisember” túlzás, nem? Hiszen nem óvodás már, és ezt meg kellett értetnie velük.

– Semmi. Csak éppen arra jártam, ahol egy férfi bántalmazott egy disznót. A fenébe is!

– Ez igaz? – kérdezte a szőke recepciós.

– És láttad, amikor csinálta? – tudakolta a sötétebb hajú komoly arccal.

– Csak hallottam – felelte Johan. – Egy barátommal láttam, ahogy bement a házba, vagy inkább szfniba, és csúnya dolgokat mondott, miközben rugdosta a disznót.

A két nő egymásra nézett.

– Ez furcsán hangzik. Meséld el az egészet az elejéről – kérte a sötét hajú.

Johan röviden vázolta a történetet, de szerencsére arra nem kellett rátérnie, hogyan kerültek Ivannal a ház elé.

– Ez a legszörnyűbb történet, amit valaha hallottam! – mondta a szőke nő.

– Sokan képtelenek gondoskodni az állatukról – tette hozzá a sötét hajú. – De eddig ez a legrosszabb. Micsoda kis hős vagy, Johan, hogy eljöttél a rendőrségre!

A nő előredőlt, és mielőtt a fiú feleszmélhetett volna, beletúrt a hajába. Legszívesebben lelépett volna, de a disznó érdekében túrnia kellett. Az egyik nő után következett a másik, de Johan résen volt. A nő éppen meg akarta simogatni az arcát, amikor ő gyorsan hátralépett.

– Visszatalálnál oda? Vagy emlékszel a címre? – folytatta a barna hajú.

– A Rút kiskacsa – felelte Johan abban a pillanatban, amikor a szőke hajú odakiáltott az ajtón belépő idősebb férfinak.

– Apa, gyere ide! Ez a fiú bejelentést szeretne tenni, segítened

kell neki!

A férfi odalépett a recepcióhoz, és Johan néhány másodperc erejéig azt hitte, ő is hozzá akar érni. De a férfi a zsebében tartotta a kezét, és kedves, de fáradt pillantást vetett rá.

– Miről van szó? – kérdezte, de mielőtt Johan kinyithatta volna a száját, a recepcióások átvették a szót.

A férfi, aki állítólag rendőr volt, egyre fáradtabbnak tűnt, miközben a két nő egymás szavába vágva hadart, és mielőtt befejezték volna, már el is indult. Nem igazán érdekelte a dolog, ha egyáltalán felfogta, amit mondtak. Mindenesetre próbált kedves lenni.

– Szép munka, kisfiam. Vegyél fel minden adatot, Lotten. Nevet, címet, telefonszámot és így tovább, és alkalomadtán megnézzük. Most sietnem kell.

Persze. Megadja nekik a telefonszámát, hogy aztán otthon felhívják és beszéljenek a szüleivel. Az alapos fejmosás után még a bérletét és a szabadságát is elveszítené, és talán soha többet nem mehetne egyedül haza iskola után. Nem, ez már egyszer megtörtént és elég is volt. Gyors léptekkel otthagya a recepciót, és kilépett a szürke délutánba.

– Várj, Johan! Ne menj! – hallotta, mielőtt bezárult mögötte az ajtó.

Miután Sjöberg becsekkolt az arbogai szállodába és bedobta a táskáját a szoba egyik sarkában álló fotelbe, leült az ágy szélére és elővette a mobilját. Tárcsázta az Enirót, és érdeklődött, milyen templomi gyülekezetek vannak Arboga környékén. Felírta a

neveket és a számokat, majd megkérte a vonal túlsó végén lévő hangot, hogy kapcsolja neki az utolsót.

– Két embert keresek, akik feltételezhetően a maguk gyülekezetéhez tartoztak – magyarázta Sjöberg. – Segítene nekem megkeresni őket?

– Magánügyben?

– Magánügyben. A nagyapámról és a nagyanyámról, John és Signe Sjöberggről van szó. John Sjöberg állítólag 1911. április 20-án született, Signe, született Gabriëlsson, 1913. január 11-én.

– Egy pillanat, máris nézem – mondta a hang.

– Köszönöm.

Néhány perc múlva újra jelentkezett, de csak azért, hogy közölje, bizonyára rossz gyülekezethez fordult. Sjöberg felhívott egy másik számot a listáról, és újra elmondta a kérdését.

– Családkutatással foglalkozik? – kérdezte az arbogai gyülekezet tagja.

– Igen, mondhatni – felelte Sjöberg. – Tulajdonképpen azt szeretném tudni, mikor haltak meg a nagyszüleim és hogy hol éltek.

– Várjon, meglátom, mit tehetek.

Sjöberg nem sok reményt fűzött a nagyszülők megtalálásához, de a nő nemsokára visszatért és pozitív hírekkel szolgált.

– Megvannak – mondta, és Sjöberg érezte, ahogy felgyorsul a pulzusa. – Lássuk, de sajnos nincs számítógépes adat... John

Emanuel Sjöberg, született 1911. április 20-án, a björskogsnási Knekttorpetben. „Knekttorpet”, gondolta Sjöberg. Ez tetszene a srácoknak.

– Feleségül vette Signe Julia Maria Gabrielssont 1932 májusában. 1933-ban született egy fiuk, Christian Gunnar Sjöberg, aki ezek szerint az édesapja, ugye?

– Pontosan – erősítette meg Sjöberg.

– John és Signe egészen 1954-ig Knekttorpetben laktak, majd Arbogába költöztek.

– Christian ott maradt Knekttorpetben? – kérdezte Sjöberg.

– Már is nézem, csak könyvet cserélek...

Sjöberg hallotta, ahogy a vonal túlsó végén lapoz. Anélkül, hogy pontosan tudta volna, maga elé képzelte a nagy és poros templomi köteteket.

– Igen, ott maradt. 1961-ig, amikor meghalt. Jaj, maga akkor csak hároméves volt; borzasztó lehetett.

– Hát, így is mondhatjuk – motyogta Sjöberg, pedig nem is nagyon emlékezett az apjára. – És mikor halt meg John és Signe?

– John 1967-ben...

Egy ideig mindketten hallgattak.

– És Signe? – törte meg a csendet Sjöberg.

– Sajnos róla nem találok semmilyen bejegyzést.

– És ez mit jelenthet?

– Hát... hogy valaki hanyag volt. Vagy, hogy 1991. július 1-je után halt meg, amikor mindent áttettek az adatbankba, bár akkor is tudnunk kellene róla. Talán forduljon a lakossági nyilvántartóhoz, hogy kiderítsék. Lehet, hogy még életben van.

Sjöberg nem mondta el a segítőképző nőnek, hogy rendőr lévén jól ismerte az eljárás módját, csak megköszönte a segítségét és letette a telefont. Knektorpet, ismételte meg magának. Szóval ott élt élete első három évében? Érdekes, hogy semmilyen emléke nem volt arról az időről, de tulajdonképpen az édesanyja sem sokat tett azért, hogy emlékezzen. Ami a legjobban megdöbbenette, hogy anyja nem is akart tudni a telekről; szándékosan eltitkolta előle, hogy ott élt. Vajon mit akart ezzel? És miért költöztek el egy kertés házából egy stockholmi lakásba? Természetesen az apja betegsége miatt. Állandó kezelésre volt szüksége, ami valószínűleg csak a fővárosban volt lehetséges.

Sjöbergbe hirtelen belenyilallt, hogy John nagypapája csak 1967-ben halt meg. Akkor ő kilencéves volt. Akkor rá emlékeznie kellene, nem? De őrá sem emlékezett, hogy lehet ez? Arról sem voltak emlékei, hogy otthon beszéltek-e róluk valaha. Se kiskorában, se felnőttkorában nem meséltek neki a múltból. Sjöberg egyre biztosabb volt abban, hogy valamit titkoltak előle. Valaminek történnie kellett, ami megszakította a kapcsolatot az anya és a nagyszülők között. És vajon az apja melyik oldalon állt? Vagy talán a halála után vagy azzal összefüggésben történt minden?

Sjöberg ránézett az órájára. Öt perc múlva öt óra. Hát persze, nem vesztegetheti az időt, fel kell hívnia a lakossági nyilvántartót, mielőtt bezárnak. Jobb, ha minden információt megszerez, mielőtt szembesíti édesanyját a különös történettel.

Újra felhívta a tudakozót, és a lakossági nyilvántartót kérte.

– Conny Sjöberg vagyok. Az anyai nagyanyámról, Signe Julia Maria Sjöbergről, született Gabrielssonként, 1913. január 11-én, szeretnék információt kapni.

– Értem, és mit akar tudni?

A női hang unottnak és kissé morcosnak tűnt.

– Tudni szeretném, mikor halt meg – felelte Sjöberg.

– Nem tudja, a saját nagymamája mikor halt meg?

– Nem, ezek szerint nem tudom, azért telefonálok – válaszolta Sjöberg idegesen.

– Sajnos ilyen adatokat nem közölhetünk.

Sjöberg némi elégedettséget hallott a nő hangjában. Ekkor elővette a leghivatalosabb hangját, és így folytatta:

– Nyomozó vagyok a stockholmi Hammarby rendőrségnél, Conny Sjöberg. Megtenné, hogy azonnal visszahív? Sürgős ügyről van szó.

A nő hangja rögtön megváltozott.

– Conny Sjöberg, Hammarby rendőrség. Nemsokára jelentkezem.

Sjöberg mosolyogva várt. Igazából nem lett volna szabad ezt tennie, hiszen magánügyben telefonált. Nem élhet vissza a foglalkozásával csak azért, hogy megfenyítse a lakossági nyilvántartás egyik dolgozóját. De mégis, ki büntethetné meg

emiatt? A nő mindenesetre nem. A férfi kezében lévő telefon hirtelen vibrálni és zenélni kezdett.

– Conny Sjöberg – szólt bele.

– Helló, Conny, itt Jenny!

– Szia, Jenny! Figyelj, most nem tudok veled beszélni, mert egy sürgős hívást várok. Kicsit később, jó? Majd visszahívlak.

– Oké, szia!

Sjöberg kinyomta a hívást, és két perc múlva visszahívta a lakossági nyilvántartásnál dolgozó nő. Időközben már elmúlt öt óra, és a férfi goromba stílusa miatt egy ideig azt hitte, hogy a nő csak másnap hívja majd vissza. Szerencsére győzött az egyenruha varázsa, így máris jelentkezett, és ezúttal egészen más volt a hangja.

– A lakossági nyilvántartóból hívtam vissza. Miben is kért segítséget?

Sjöberg elővette a legkedvesebb hangját, egészen úgy hangzott, mint egy öreg járásbírósi elnök.

– Megvan az utolsó négy száma? – kérdezte a nő.

Sjöberg a szemét forgatta.

– Nem, nincs meg. Úgy tudom, már régen meghalt, ezért nem hiszem, hogy benne van az adatbázisban. De ha megpróbálna névre vagy születési dátumra keresni a programban, akkor rögtön megtudnánk. Ugye van benne keresőprogram?

A nő nem értette az iróniát, ezért azt tette, amit mondtak neki.

– Aha, szóval itt lesz.

Sjöberg összeráncolta a homlokát. Nem éppen erre számított.

– Signe Julia Maria Sjöberg, született Gabrielsson, 130111-1841, Birgittagatan 6., Arboga.

– És ott meddig volt bejegyezve?

– Még mindig be van. Vagyis él.

Sjöberg képtelen volt megszólalni. Meredten ült az ágy szélén, cipőben és téli kabátban, és úgy érezte magát, mint egy idióta.

– Gratulálok – mondta a nő a telefonba. – Gratulálok az újdonsült nagymamához!

Hamad órákon át furikázott a városban. Ellátogatott Vida és Göran Johansson munkahelyére, ahol felmutatta Einar Eriksson fényképét, de semmilyen reakciót nem kapott. Egyikük sem látta Erikssont. Ezzel szemben Catherine Larsson trålgrändi szomszédai felismerték, mert sokszor járt a lépcsőházban. Hol egyedül, hol a gyerekekkel. Habár a gyilkosságot megelőző napokban vagy a gyilkosság éjszakáján nem látták.

Hamad most először találkozott Christer Larssonnal. Vele tartott Westman is, aki azért hagyta ott Sandént, hogy a férfi egyedül csinálja végig a feladataikat összegyűjtő lista utolsó pontját: Eriksson autójának átvizsgálását. Larsson kapuja előtt, a Westman szerint felesleges üdvözlés után Hamad úgy döntött, mellőzi a privát dolgokat és csak a munkára koncentrál. Még Westman sem találkozott a meggyilkolt gyerekek apjával, Catherine Larsson férjével, ezért feszült várakozással léptek be

az otthonába.

– Szép környék – próbált beszélgetést kezdeményezni Westman.

Christer Larsson motyogott valamit, de nem nézett a szemébe. A fotelben ült, keze petyhüdtlen lógott a térde mellett, tekintetét a szőnyegre szegezte. Keze szokatlanul durva, körme ápolt volt. Őszülő haja tisztának és frissen vágottnak tűnt, de egy ideje nem borotválkozott. A kis lakás tiszta volt, és a nappali ablakában sorakozó növények láthatóan jól érezték magukat.

– Vitorlázik? – kérdezte Hamad a falon lévő bekeretezett képre felfigyelve. Egy számára ismeretlen fajtájú hajót ábrázolt, ami az azúrkék tengeren, szikrázó napsütésben szárnyalt a feszes vitorlájával.

– Valamikor, régen vitorláztam – felelte Larsson halkán és anélkül, hogy felnézett volna.

Nagyon lassan beszélt, és a két rendőr összenézett, mielőtt Hamad átvette a szót.

– Őszintén sajnáljuk, ami történt, bizonyára nagyon nehéz most magának.

Egy vállrándítás, semmi több.

– Nagyon fáj? – kérdezte Westman, hogy beszédre bírja.

– Mindenki azt kapja, amit érdemel.

Tekintete még mindig a szőnyegre szegeződött. Kinyújtotta egyik kezének ujjait, majd a másikkal kicsit megnyomta, halk reccsenés hallatszott.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Hamad.

Ösztönösen ki akarta fejteni a kérdést, de visszafogta magát és próbált türelmes lenni. Larsson némi hallgatás után így válaszolt.

– Egy öreg fajankó, mint én. Biztos jobb volt nekik nélkülem.

– És maga? Nem hiányoztak?

– Hát... – Csend. – Nem eléggé.

– Rossz a lelkiismerete, amiért nem érdeklődött jobban a családja iránt? – kérdezte Westman.

Christer Larsson hirtelen felnézett, és összetalálkozott a tekintetük. Álomittas hangon, de borotvaéles tekintettel így felelt:

– A bűn egy súlyos lánc, ami folyton az ember mögött csörög. A test része. Végül már észre sem vesszük.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, ahogy mondtam.

Hamad próbálta megfejteni Larsson szavait.

– Bűntudata van, amiért rossz apa volt?

Christer Larsson elengedte Westmant a tekintetével, és kinézett az ablakon.

– Nagyon rossz apa voltam.

Hamad azt hitte, valamit mond ezután, de nem tette. Nehezen viselte a lassú tempót, ezért fel akarta gyorsítani a dolgokat.

– Annyira rossz, hogy megölte a gyerekeket?

– Nem jogi értelemben.

– Megölte vagy nem ölte meg a feleségét és a gyerekeket? – kérdezte Hamad élesebben.

– Senkit sem öltem meg – felelte Christer Larsson.

Westman témát váltott.

– Már tudjuk, hogy Catherine-nek új férfi volt az életében. Ő vette meg neki a lakást.

Larsson nem reagált, továbbra is bizonytalanul bámult ki az ablakon.

– Eriknek hívta magát. Ismerősen hangzik?

A férfi megrázta a fejét.

– Nem hallotta, hogy Catherine említett volna egy Erik nevű férfit? – próbálkozott a nő.

– Nem.

Hamad átvette az irányítást.

– De igazából nem Eriknek hívják, hanem Erikssonnak. Einar Erikssonnak.

Christer Larsson lassan felé fordult, és tekintetében volt valami új, amivel egyik rendőr sem tudott mit kezdeni. Hamad egyfajta döbbenetet, talán aggodalmat látott a szemében, miközben Westman egy apró villanást vélt felfedezni benne. Az egész

ugyanolyan gyorsan eltűnt, mint ahogy jött, majd a barna szemek hirtelen ugyanolyan fáradtnak tűntek, mint korábban. Ám a másodperc töredéke alatt egy másik Christer Larsson tűnt fel Hamad előtt. Továbbra is magas növésű, izmos, durva öklű férfi volt, ugyanakkor mintha valami változás ment volna végbe benne. És ez a kettősség aggasztotta Hamadot.

– Van egy fényképem róla, amit szeretnék megmutatni – mondta Westman. – Hátha felismeri.

Felállt a kanapéról, amelyen Hamad is ült, és a fotelhez ment.

– Őt gyanúsítják a gyilkossággal? – kérdezte Christer Larsson.

– Semmit nem zárunk ki – válaszolta Westman.

Larsson kihúzta magát, és ránézett a nő kezében lévő képre. Hamad a kanapéról figyelte, ahogy ide-oda járt a szeme, majd kissé hátrébb dőlt, hogy jobban lássa a fényképet. Néhány másodpercig síri csend honolt a szobában. Utána valami egészen váratlan történt. Christer Larsson felpattant, mire Westman oldalra lépett, és a fényképpel a kezében megmerevedve nézte az addig flegmatikus férfi hirtelen fellángoló dühkitörését.

– Te szemét! Megint megtetted, te beteg rohadék! Most aztán alaposan kitettél magadért! Mintha még nem lett volna elég! Mi a fene zajlik a csenevész kis...?! Ááá!

Egyszerre kifogyott a szavakból, és csak morgások és kétségbeesett kiáltások jöttek ki a száján. A férfi odaszaladt az ablak melletti falhoz, és teljes erőből, újra és újra beleverte a fejét. A vitorlás hajót ábrázoló kép leesett, az üveg ezer darabra tört, de Christer Larsson ezzel sem törődött, átgázolt a szilánkokon a szoba túlsó oldalára, és ököllel belevágott a falba.

Hamad felállt a kanapéról, és határozott léptekkel a férfihoz igyekezett. Próbálta túlkiabálni az őrjöngést: „Rendben, most szépen megnyugszunk”, de semmi hatással nem volt rá. Westman elindult Christer Larsson felé, hogy a derekánál fogva megfékezze, de Larsson ügyet sem vetve rá elindult körbe a szobában, hogy további szavakat találjon a fejében kavargó gondolatokra. Egyszer csak tehetetlenül összeesett anélkül, hogy megpróbálta volna tompítani az ütést a kezével. Feje hangos koppanással ért földet, miközben mindkét rendőr látta, ahogy a feszültség eltűnik a végtagjaiból. Csendben feküdt az oldalán, karja természetellenes pozícióba csavarodott, ami egyértelműen törésre utalt. Szeme kidüledt, légzése heves volt. Hamad rémülten letérdelt mellé, és kezével végigsimította a homlokát.

– Meg kell fordítanunk – mondta. – Te fogd a lábát.

Miközben Hamad átkarolta Christer Larsson felsőtestét, Westman a csuklóját ragadta meg. A nagyra nőtt férfi nem állt ellen, ezért sikerült úgy hanyatt fektetniük, hogy ne sérüljön tovább a törött karja.

– Hogy van? – kérdezte Hamad kezét a férfi arcára téve, de Christer Larsson nyitott szemén és légzésén kívül semmi nem utalt arra, hogy eszméleténél van.

Akkor sem reagált, amikor Hamad óvatosan felemelte sérült karját.

– Tennünk kell... valamit. Tegyéél egy párnát a nyaka alá, és hozz egy törülközőt meg hideg vizet. Addig hívom a mentőket – mondta Westman.

Amikor a mentő megérkezett, Christer Larsson még mindig nem reagált, de érdekes módon már-már békés benyomást keltett, ahogy ott feküdt a nappali padlóján.

Christer Larsson összeomlása idegőrlő volt, Hamad még a mentőbe is beszállt, hogy megtudja, mi történt. Utána kénytelen volt kiszellőztetni a fejét, ezért az irodába érve úgy döntött, elmegy edzeni. A gépek után a szomszédos bokszterembe vette az útját, hogy elterüljön a matracon és nyújtson. Az edzőtermekhez hasonlóan ott is üvegből voltak a falak, noha Hamad jobban szeretett egyedül edzeni, rejtve a kíváncsi szemek elől. Még akkor is kiállítási tárgy volt az ember, amikor edzéssel kínozza szerencsétlen testét.

Hamad épp be akart lépni a szobába, amikor meglátta Westmant az üveg túloldalán, bokszesztyűben. Izzadságban úszva és elszántan próbált lyukat ütni az egyik homokzsákba. Hamad megállította a kilincsen lévő kezét, majd úgy döntött, nem hagyja, hogy mások démonjai irányítsák az életét. Talán most megpróbálkozhatna némi stratégiai közeledéssel? Újragondolta nyújtási tervét, kinyitotta az ajtót, és belépett a terembe.

– Szia! – köszönt. Nem várt választ, és nem is kapott.

Hamad egy sarokba dobta a vizespalackját és a törülközőjét, miközben Westman egy újabb energialöketnek hála még örültebb tempóban püfölte szegény zsákot. Odament az egyik fülkéhez, és elővett egy pár kesztyűt. Vett egy nagy levegőt, összeszedte minden bátorságát, és odalépett Westmanhoz.

– Gyerünk, csajszi! Hagyd pihenni a zsákot, és bokszolj egy kicsit velem.

Nem kellett kétszer kérnie, alig vette fel a kesztyűt, máris lendült felé az első ütés. Komoly lábmunkára volt szüksége ahhoz, hogy kitérhessen előle. Hamadot egy hajszál választotta el attól, hogy meghátráljon és megkérje a lányt, hogy higgadjon le, de

szerencsére sikerült időben felvennie a ritmust. Westmanról csak úgy spriccelt a veríték, tekintete sötét volt, mint az éjszaka, de valamiért nem nézett a férfi szemébe. Inkább hiányosságokat keresett a technikájában vagy hézagot a kesztyűk között, alatt, fölött vagy mellett, ahol be tudott volna vinni egy hatásos ütést.

Hamad még sosem látta ennyire tele energiával és... Igen, csakis utálat lehetett az a szemében. Ez nem edzés volt számára, sérülést akart okozni neki. Amikor ez egyértelművé vált, Hamad gyorsan ki akart szállni a buliból. Volt ellene esélye, akkor is, ha Westman igazi kesztyűt viselt, ő pedig csak holmi edzőfelszerelést, sőt, fejben is nyilvánvalóan jóval erősebb volt. De energiája nem volt, ahogy akarata sem nagyon ehhez a betegesnek tűnő edzéshez. A nő készen állt arra, hogy agyonüsse, de ő ezt nem akarta, ahogy visszaütni sem. Meg kellett állítania Westmant, aki olyan elszántsággal kopogtatta, mint egy átkozott harkály.

– Mit művelsz, Petra? Lenyugodhatnál egy kicsit.

– Hogy én mit művelek? Te nem vagy normális!

A szóválasztástól Hamad egy pillanatra elvesztette a fonalat, így Petrának sikerült betalálnia először az arcába, majd a gyomrába.

– Elég legyen már, az istenit, inkább beszéljük meg! – mondta, miközben mindkét karját védelmezően az arca elé tartotta.

Petra hajthatatlanul püfölte tovább, először két gyors ütést mért az oldalára, majd egyet a nyakára.

– Tudom, miért csinálod – mondta Hamad –, de rohadtul tévedsz!

A nő újabb ütésekkel válaszolt. A lihegések és fújtatások, rúgások, ütések és gyors, de pehelykönnyű léptek mellett Hamad hirtelen ajtónyitódásra lett figyelmes, és ugyanabban a

pillanatban felcsendült Bach Badinerie című műve egy mobiltelefonból. Hamad azt remélte, ezzel véget ér a bántalmazása, de tévedett. Westman további egy percig folytatta a püfölését. Eddig tartott, mire Hamad felfogta, mi történik vele, akkor megragadta a nő izzadt hónalját, és eltolta magától, majd magzati pózban összeesett a matracon.

Miután kissé összeszedte magát és kinyitotta a szemét, Holgersson hajolt fölé fontoskodó tekintettel, miközben nedves törülközővel törölgette az arcát. Hamad szerette volna átlátni a helyzetet, ezért zavaros tekintettel az ajtót kereste. Ott állt Roland Brandt rendőrfőnök, és a mobiltelefonját szorongatva szemrehányó pillantást vetett rá. A szoba sarkában meglátta Petrát, és tudta, ez a látvány még sokáig megmarad az emlékezetében.

Elégedett és kissé pimasz mosollyal az arcán, kezét továbbra is bokszesztyűbe rejtve állt hátradőlve, mint egy ringben. Fölötte tornyosult a helyettes rendőrfőnök, Gunnar Malmberg, és kezével a falnak támaszkodva mondott valamit. Valószínűleg ő mentette ki Hamadot szorult helyzetéből, és most minden bizonnyal arról érdeklődött, hogy mi történt valójában.

Hamad nem tudta, hogy másodpercekig vagy percekig feküdt-e mozdulatlanul, miközben számtalan gondolat kavargott a fejében, de a különös helyzet abban a pillanatban véget is ért, amikor Malmberg telefonja megszólalt. Igen ismerős dallam volt, amit Hamad abban a zavart állapotában nem tudott hova tenni, de valahogy minden visszatért a rendes kerékvágásba. Holgersson kinyújtotta a kezét és felhúzta. Brandt megrázta a fejét, hüvelykujjával bepötyögött valamit a telefonjába, majd a füléhez tette és elhagyta a szobát. Malmberg oldalra lépett, hogy kiengedje Petrát, aki továbbra is mosolyogva sétált el mellette, semmitmondó pillantást vetve Hamadra. Holgersson

megpaskolta a hátát, és ugyancsak kiment az edzőteremből. Hamad tett néhány bizonytalan lépést, majd lehajolt a törülközőért és a vizespalackért, miközben Malmberg felvette a telefonját.

– Tényleg? Igen. Nem, azt nem tudom.

Tekintetük összetalálkozott, amikor Hamad visszafordult az ajtóban, de Malmberg valahol egészen máshol járt gondolatban.

– Beszélj Lúval... vagy azzal az új lánnyal. Jennyvel. Persze. Semmi probléma.

Hamad igyekezett némileg hálásnak tűnni, ezért odabólintott neki, mielőtt elindult az öltözőbe.

Egy ideig a szaunában üldögélt, hogy felmelegítse merev és sajtó testrészeit, majd vett egy hosszú zuhanyt, és felment a szobájába, hogy dolgozzon egy kicsit. Úgy tűnik, megúsza az agyrázkódást, néhány kék foltot pedig igazán kibírt. A lelki fájdalom sokkal rosszabb volt. Elég kínos, hogy nevetségessé tette magát a rendőrfőnök klikkje előtt, de hogy fog ezentúl boldogulni Petrával? Hogy dolgozzanak együtt, mikor a nő az első adandó alkalommal agyonverné?

Nem várt bocsánatot – és nem is volt szüksége rá –, de sort kellett kerítenie egy beszélgetésre, hogy a nő újra bírjon benne. Még hozzá minél előbb, hiszen egy bonyolult nyomozás közepén voltak, a munka pedig megkövetelte, hogy mindenki a legjobbat hozza ki magából, és ne legyen részrehajló. Talán az lenne a legjobb, ha bevonná Sjöberget mint közvetítőt. De nem, neki elég gondja van már így is egy tripla gyilkosság főgyanúsítottjával. Sandén pedig csupán részidős. Valahogy csak megbirkóznak a személyes ügyekkel, Westman és ő. Professzionális és érett módon. Amire Westman eleve

alkalmatlannak bizonyult. Úgy kezelte, mint valami bokszzsákot. Kezdte magát elátkozottnak érezni.

Ezzel az érzéssel lépett a recepció és az irodájába vezető lépcső közötti pihenőre.

– Jamal, gyere, ezt hallgasd meg!

Lotten hangja csak úgy visszhangzott a falak között, ami máskor kissé jobb kedvre derítette. Ám ezúttal nem működött, csak fel akart menni a szobájába, hogy azzal foglalkozzon, ami a legfontosabb.

– Sajnálom, most nem érek rá. Majd holnap.

– De fontos! – nyafogott Jenny. – Itt járt egy kisfiú, aki egy szörnyű állatkínzásról beszélt!

– Utána kell nézni, de olyannak add, aki nincs ennyire tele munkával, mint én.

– A Rút kiskacsa, úgy hangzik, mint egy kávézó vagy valami. Nem tudod, hol van? – kérdezte Lotten.

A férfi mentében megrázta a fejét.

– Egy disznó – próbálkozott a lány –, egy idióta összevissza rugdosott egy disznót. Az ilyesmire nem lehet csak úgy legyinteni. Az egy emlős, az istenit!

Ezután hirtelen megváltozott, és elővette a Lottenre oly jellemző – ebben az esetben kifejezetten irritáló – „egy felnőtt babusgat egy gyereket” hangját.

– Veled meg mi történt? Tiszta vörös az arcod!

Hamad úgy érezte, rá van írva az arcára, miben volt része. Tusolás után csak beletúrt a hajába, és nem nézett tükörbe.

– Egy összerugdosott disznó, körülbelül úgy érzem magam – motyogta, de szavai nem értek el Lotten füléhez.

– Mi történt? – folytatta, de Hamad már ment is tovább.

– Én... szaunáztam – felelte, és folytatta az útját felfelé.

Alig ért be a szobájába, amikor Malmberg már az ajtaján kopogtatott. Ezt a felhajtást!

– Tessék – mondta alig halhatóan sóhajtva, miközben leült az íróasztalhoz és a vendégszékre mutatott.

Malmberg vészjóslóan behúzta maga mögött az ajtót, ivott egy kortyot a magával hozott ásványvizéből, majd leült.

– Nahát, ez nem volt éppen kellemes élmény – állapította meg várakozó tekintettel.

Minden bizonnyal magyarázatra vágyott, de Hamadnak eszében sem volt megadni neki. Legalábbis őszintén biztosan nem. Meztelennek érezte magát. Gyerekesnek a főnök fürkésző tekintete előtt.

– Hát, nekem sem – felelte mosolyogva.

Csak annyit mondj, amennyit muszáj, gondolta. Minél kevesebbet árulsz el, annál kevésbé sérülsz. Malmberg magába töltötte a maradék ásványvizet, majd letette az üveget az asztalra.

– Rosszul nézel ki, biztos minden oké?

Kezét ösztönösen vörösen izzó arcára kapta.

– Nyugi, csak szaunáztam.

– Mi történt tulajdonképpen?

– Csak edzettünk. Westmanban túlteng a versenyszellem, ezért nem bírt leállni. Kissé túlpörögte az egészset.

Újabb mosolyt erőltetett az arcára.

– Igen, mondhatni – szólt Malmberg.

Hamad nevetésre számított, de Malmberg halálkomoly arcot vágott.

– Benned nincs versenyszellem?

– Nincs – hazudta Hamad –, de ennek vajmi kevés köze van a dologhoz.

– És mit gondolsz a bántalmazásról? Mert bántalmazás volt, nem?

Tényleg ezt akarta Malmberg? Vagy ez csak amolyan húségteszt volt? A kérdésre mindenesetre könnyű volt a válasz. Ezúttal Hamadnak kellett halálkomolyan viselkednie.

– Aligha. Ahogy mondtam, kissé túlpörögtük az edzést. Már el is felejtettem.

– Nem jelented fel?

– Feljelenteni? Viccelsz?

– Úgy nézek ki, mint aki viccel?

– Sosem jelentenék fel egy kollégát.

Hamad újra hazudott. Egy korrupt rendőrt vagy a hatalmával visszaélő hivatalos személyt természetesen gondolkodás nélkül feljelentett volna. De ez bizony egész másról szólt.

– Akkor sem, ha kiderül, hogy megsérültél?

– Azt munkahelyi balesetnek venném – felelte Hamad komolyan.

– Szerinted hogy fogtok a jövőben együtt dolgozni? – kérdezte Malmberg.

– Teljesen jól – válaszolta Hamad határozottan. – Ahogy mindig is. A munka az első – tette hozzá a csapathoz való szolidaritásból.

Vagy lehet, hogy csak Petra érdekében? És miért lenne fontosabb éppen az ő professzionalizmusát felmutatni? Ja, mert ő nő, nyilallt belé. Bizonyára gyakrabban került górcső alá, mint a többiek. És mivel Hamad tudta, milyen ott lenni...

– Westman kimondottan összeszedett és profi – állapította meg, miközben felettébb elégedett volt azzal, ahogy a beszélgetést vezette, meglepően ügyesen lavírozva a buktatók között.

– Akkor hogy folytatjuk?

A többes szám első személy kissé fájón csengett Hamad fülében. Malmberget és a maffia igazgatói szintű többi tagját minél előbb le kellett kapcsolnia, hogy Petrával a lehető legjobban tudják megoldani az ügyet.

– Majd én beszélek vele, de továbbra sem kaptam magyarázatot arra, ami történt – mondta Malmberg csípősen.

Dühös, mint egy terrier, gondolta Hamad habozva, mielőtt válaszolt volna. Utána némileg lemondóan feltartotta a kezét.

– Nos, mit mondjak? Tudod, hogy van ez a csajokkal. PMS.

Ez betalált, akár csak Malmberg kifejezéstelen ábrázata. Hamad úgy beszélt a helyettes rendőrkapitánnyal, mint férfi a férfival, és remélhetőleg sikerült elaltatnia a gyanúját. Malmberg olyan hangos nevetéssel hagyta el a szobát, hogy még a folyosón is hallatszott.

Hamad odament az ablakhoz, és végignézett az alkonyodó Hammarby-csatornán. Meglehetősen rosszul érezte magát.

Csütörtök este

– Azt mondták, kritikus, de stabil. Önállóan lélegzett, de nagyon szapora volt a pulzusa. Először azt hittem, meghalt. Csak bámult maga elé, de láttam, hogy a pislogási reflexe működik. Belelépett az üvegbe, ezért tiszta vér volt a lába, az öklét a falba ütötte, ami veszettül fájhatott, ezenkívül az egyik karja is eltört esés közben. Tulajdonképpen nem is reagált a fájdalomra. Azt mondják, katatóniás.

– Katatóniás? És az elmúlik? – kérdezte Sjöberg.

– Az attól függ – felelte Westman. – Ebben az esetben agykárosodás is okozhatta, amit esetleg az esés vagy a falba dörgölés okozhatott, de mentális sokktól is lehetett, amit akár a fénykép is kiválthatott belőle. Epilepsziás rohamot is említettek, de nem tudom, hogy pszichikai vagy csak fizikai vonatkozásban. Mindenesetre kap elektrosokkot vagy cseppet. Van remény, hogy újra teljesen felépül.

– Mondd el, mi történt.

– De már elmondtam.

– Mondd el újra, pszichológiai szempontból.

Westman megköszöri a torkát.

– Pontosan olyan volt, ahogy leírtatok. Szűkszavú. Kicsit szomorkás, ahogy már mondtam. A beszéde vontatott volt, értem is, miért volt olyan elviselhetetlen Jens számára. Semmit nem mondott a felesége és a gyerekei haláláról. Mintha nem is érintette volna. Vagy mintha nem érezte volna úgy, hogy érinti, ha érted, mire gondolok.

– Mintha eltűnt volna belőle az együttérzés?

– Pontosan. Majd hirtelen a bűnről kezdett el beszélni.

– A bűnről?

– Igen, valami olyasmit mondott, hogy a bűn egy lánc, amit folyton magunk mögött cipelünk, de idővel hozzászokunk.

– Milyen összefüggésben mondta ezt? – kérdezte Sjöberg.

– Hamad megkérdezte, hogy büntudata van-e amiatt, hogy nem vállalt felelősséget a gyerekeiért. Később kijelentette, hogy rossz apa volt. És valami egészen különöset is mondott. Hogy jogi értelemben nem ölte meg a gyerekeit.

– Mintha úgy érezné, mégiscsak ő áll a gyerekek halálának hátterében? Hogy erkölcsileg felelős?

– Én így értettem.

– Ez azt jelenti, hogy tud valamit a gyilkosságokról – tűnődött

Sjöberg. – Úgy értem, akkor is, ha nem ő követte el.

– Tagadta, hogy ő tette volna. Egyértelműen nemet mondott.

– És akkor mutattátok meg a fényképet?

– Először megkérdeztük, tudta-e, hogy Catherine-nek új férfi volt az életében Erik személyében. Nem tudott róla. Utána elmondtuk, hogy Erik tulajdonképpen Einar Eriksson, és akkor felcsillant a szeme. Úgy éreztem, a név felébresztett benne valamit. Majd ugyanolyan hamar el is illant.

– Talán az futott végig az agyában, hogy sok ilyen nevű férfi van? – kérdezte Sjöberg.

– Lehet, hogy szándékosan eltitkolta a reakcióit – találgatott Westman. – Ugyanakkor megkérdezte, mielőtt Hamad megmutatta neki a fényképet, hogy Einart gyanúsítjuk-e a gyilkossággal. És akkor Hamad természetesen kissé bizonytalanul válaszolt, miszerint igyekszünk kizárni annyi alternatívát, amennyit csak lehet. Ennyi.

– És utána, amikor meglátta a fényképet...

– ... akkor elszabadult a pokol. A többit pedig már ismered.

– Te mit gondolsz, Petra? Christer Larsson az emberünk?

– Egyáltalán nem. Einar Eriksson az emberünk. Ha Larsson felébred az állapotából, akkor el is tudja mondani, miért. És akkor készen állna a gyilkosságra, én legalábbis úgy láttam.

– Megölni Einart, úgy érted?

– Pontosan.

- Lehet, hogy már megtette.
- Akkor mivel magyarázod a fényképre adott reakcióját, Conny?
- Lehet, hogy Christer Larsson jó színész.
- Ezt nem gondolhatod komolyan – tiltakozott Westman, és Sjöberg kénytelen volt igazat adni neki.

Sjöberg is beszámolt a napjáról és az Ingegärd Rydinnel, Solveig Erikssonnal és Ann-Britt Berggel való találkozásáról. Westman elmondta, hogy az eriksdalsgatani kis lakásban nem találták meg az okot Einar Eriksson eltűnésére. Ráadásul a szomszédok sem szolgáltak semmi használhatóval.

- Most bemegyek a városba és eszem egy steaket – fejezte be Sjöberg a beszélgetést.

Ez egyelőre nem tűnt igaznak, mert ahogy letette a telefont, kinyújtózott az ágyon és a Christer Larssonnal történt incidensen kezdett el töprengeni. Milyen kár, hogy nem volt ott. Westman bizonyára színes és részletes leírást adott a történekről, de szívesen megfigyelte volna Larsson reakcióit.

De legalább új utak nyíltak a nyomozásban. Christer Larssonnak és Einar Erikssonnak egyértelműen volt közös múltja. Ő maga éppen Arbogában tartózkodott, abban a városban, ahol Einar Eriksson az első éveiben rendőrként szolgált. Abban a városban, amelyben Christer Larsson és Ingegärd Rydin egyszerre élt, ugyanabban az időszakban. Valami nagyon régi dolog állhatott Catherine Larsson és két gyermekének a meggyilkolása mögött, ebben Sjöberg egyre biztosabb volt. Sajnos túl késő volt már ahhoz, hogy ennek a mélyére ásson, de holnap Einar Eriksson múltja lesz a fő téma.

Åsa telefonja rázta fel az elmélkedésből.

– Elmentem és megnéztem a telket – mesélte Sjöberg.

– A telket?

– Nem emlékszel, hogy találtam egy telekkönyvi kivonatot anyámnál? Megkerestem, hol van, és kiderült, hogy ezen a környéken, Arbogában található. Ezért hát elmentem és megnéztem, ha úgyis itt vagyok.

– És mit találtál? Hogy juthatott hozzá? – kérdezte Åsa.

– Várj és megtudod – felelte Sjöberg, és részletesen beszámolt a telek állapotáról és nagyratörő terveiről.

– De Conny, az nem a miénk – mondta Åsa.

– De a miénk lesz. Anyám telke, de őt láthatóan cseppet sem érdekli. Nagyon szép, imádnád. A neve Knekttorpet, klassz név.

– De miért nem említette anyád soha?

– Kutakodtam egy kicsit, és nem fogod elhinni, mit találtam. Először is, életem első éveiben ott éltem.

– Én azt hittem, Stockholmban születtem.

– Stockholmban születtem, de annak biztos volt valami oka. Kockázatos terhesség, nehéz szülés vagy anyám éppen Stockholmban volt, amikor megszülettem, fogalmam sincs. Akárhogy is, nagyapa és nagymama Knekttorpeten lakott nagyjából, amíg anyám és apám össze nem házasodott, mert akkor ők vették át a helyet. Addig laktunk ott, amíg apám beteg nem lett, utána Stockholmba költöztünk. Az a gyerekkori otthonom, még szép, hogy rendbe hozzuk!

– Ez fantasztikusan hangzik! De miért nem mesélt neked róla soha?

– Szerintem valami titok lappang a háttérben. Valószínűleg anyámnak nincsenek pozitív emlékei a helyről. Kiderült, hogy nagyapám 1967-ben halt meg, amikor én kilencéves voltam. Nem emlékszem rá, hogy valaha is láttam volna vagy hogy róla vagy a nagyanyámról beszéltek volna otthon. Ennek csak az lehet az oka, hogy anyám nem jött ki velük, nem?

– Amíg az apád élt, biztosan kibékültek, mivel a szüleid megkapták a házat.

– Igen, de valamikor akkor, az évek során történt valami közöttük.

– És a nagymamád halott volt, amikor megszülettem?

– A nagyanyám még él.

– Most viccelsz?

– Nem. Kilencvenöt éves, és még életben van.

- Hihetetlen! És soha nem találkoztál vele?
 - Legalábbis egészen kiskorom óta. Azt hittem, már egy fél évszázada halott.
 - Akkor meg kell látogatnod!
 - Holnap megteszem. Már tudom is, hol lakik, úgyhogy kora reggel odamegyek.
 - Micsoda történet! Beszélte Eivorral?
 - Még délelőtt, a Knekttorpetről hívtam, hogy elmondjam, ott vagyok. Nem mondott semmit. Csak utána jöttem rá, hogy a nagyanyám életben van. A hétvégén elmegyek anyámhoz és kérdőre vonom. Nem igaz, hogy nem beszélünk semmiről!
 - Még mindig nem térek magamhoz.
 - Öleld meg a fiúkat – mondta Sjöberg. – Holnap este jövök. Szeretlek.
 - Én is, puszi.
- Miután Sjöberg megette a túlságosan átsült steaket az összes hozzávalójával együtt, majd végiggondolta a holnapi napját, felhívta Sandént.
- Arbogán aztán van éjszakai élet. Diszkóban vagy?
 - Nem – felelte Sjöberg a felettébb lármás helyről. – Épp most ettem valamit, ami ebédnek is elment volna.
 - Hát, igen, nehéz a nyomozók élete. Te, megtaláltam Einar útlevelét. A kesztyűtartóban volt.

– Remek, de ez nem változtat semmin. Sosem kételkedtem abban, hogy az országban van.

– És ráállítottam Bellát Eriksson autójára.

– Miért, találtál valami különöset? – kérdezte Sjöberg.

– Valaki ült az anyósülésen – felelte Sandén. – Gondoltam, érdekes lenne tudni, ki volt az.

– Cipőnyomok?

– Legjobb esetben. Elég sok kosz volt rajta.

Ekkor jutott Sjöberg eszébe, hogy meg kellett volna kérdeznie Ann-Britt Berget arról, emlékszik-e arra, milyen cipőt viselt Einar szombaton, Solbergában. Valószínűleg nem figyelte meg, de ő mindenesetre elővette a noteszét a kabátja zsebéből, ami mögötte lógott a szék hátán, majd gyorsan készített egy rövid jegyzetet, miközben folytatták a beszélgetést.

– Akár Einar is ülhetett ott – mondta Sjöberg.

– Megint folytatod a konspirációs elméleteidet – nevetett Sandén.

– Szerinted a saját autójával rabolták el?

– Miért ne? – kérdezte Sjöberg komolyan. – Nem akarok arra gondolni, hogy akkor most mi lehet vele.

– De ki tehette?

– Például Christer Larsson. Volt valami nézeteltérésük.

– Igen, az egy pokoli történet. De az a férfi egyáltalán nem tűnik olyannak, aki...

– Azt nem tudhatjuk – vágott a szavába Sjöberg. – Állítólag tele van elfojtott dühvel.

– Ha Eriksson megöli a feleségét és a kölykeit, akkor biztos pokolra kerül.

– Bárcsak ott lettem volna! – sóhajtott Sjöberg, és kortyolt egy nagyot a söréből. – Egyáltalán nem vagyok elégedett ezzel a másodkézből szerzett információval. Nem illik a képbe.

– Majd meglátjuk, mit hoz a holnap – jegyezte meg Sandén.

– Ja, teniszt nem, az biztos – mondta Sjöberg a Sandénnal péntekenként hét órakor játszott meccsre célozva.

– Valahogy sejtettem. Most, hogy inkább diszkókban szoktál feltöltődni, nyert ügyem van.

– Ez nem igaz.

– A mindent! A fejben gyenge játékos keres kifogásokat, hogy megússza a meccset. Mit csinálsz holnap?

– Meglátogatom a nagymamámat.

– Látod? – szólt Sandén győzedelmesen. – Igazolatlan távollét a teniszről. Nem is tudtam, hogy van nagymamád.

– Én sem – mondta Sjöberg.

– Tessék?

– Csak pár órája tudok róla. A városban lakik, úgyhogy gondoltam, meglátogatom, ha már itt vagyok.

– És erre az információra az Einar Eriksson utáni vadászat közben bukkantál?

– Nagyjából. Majd elmesélem, ha találkozunk. Utána benézek az őrsre és kérdezősködöm kicsit Einarról. Úgy harminc éve ott dolgozott.

– Ez jól hangzik – mondta Sandén kissé kötekedve.

– Majd meglátjuk. Holnap találkozunk.

– Üdvözlöm a nagyit!

Csütörtökről péntekre virradó éjszaka

A meztelen lába alatti pázsit hideg volt és nedves az éjszakai harmattól. Nem akart és nem is mert felnézni a házra. Feje olyan mérhetetlenül nehéz volt, hogy nem bírta felemelni. Hosszas erőlködés után végre sikerült a fény és a ház felé fordítania az arcát. Arca a hűvös éjszaka ellenére tüzelt, ahogy hátrahajtotta a fejét két, kinyújtott karja közé. A szemét is ki kellett volna nyitnia, de valamiért nem mert ránézni a nőre. Ide-oda forgolódott a sötétben, majdnem elvesztette az egyensúlyát, ezért a szeme reflexszerűen kinyílt. Ott állt, az emeleti ablakban – Margit, vonzón és csábítón, a csodálatos, vörös hajzuhatagával és lágy arcbőrével. Táncolt neki, csupán pár lépést, egy kérdést sugallva: Akarsz velem táncolni? A férfi a kinyújtott kezével válaszolt, de fejének természetellenes súlya visszafogta, hátrahúzta, és amikor elesett a sötét augusztusi éjszakában, hirtelen minden elfeketedett előtte.

Elfojtott sikollyal ült fel az ágyban. Annyiszor előfordult már vele, hogy még álmában sem engedélyezte magának, hogy elkiáltja magát. Az ágy csuromvizes volt alatta. Kézfejjével végigsimította a homlokát, majd a kezét beletörölte a takaróba.

Hirtelen elkezdett fájni. Átkarolta meztelen felsőtestét és beleborzongott a hidegtől és a feszültségtől rátörő rossz érzésbe. Már több mint egy hete nem ébresztette fel az álom, de ezúttal valóságosabbnak tűnt, mint valaha. Néhány perccel később, amikor már nem dübörgött a szíve, felkapcsolta a mögötte lévő lámpát, magához vette az éjjeliszekrényről a mobiltelefonját, és bepötyögte Margit Olofsson számát.

- Conny, mit csinálsz ilyen későn?
- Mennyi az idő?
- Három múlt. Mi van veled? Olyan kifulladásnak tűnsz.
- Hirtelen aggódni kezdtem.
- Miattam?
- Dolgozol?
- Különben nem vettem volna fel. Hol vagy?
- Én most... üzleti úton. Bocs, hogy felhívtalak.
- Akkor hívsz, amikor akarsz. Hiányzol.
- Te is nekem. Aggódtam...
- Éppen dolgozom, Conny. Nincs miért aggódnod.
- Akkor jó. Bocsánat... Majd hívlak.

Letette a telefont, majd a készülékkel a kezében magára húzta a takarót. Nem tudta, miért telefonált. Egy váratlan sugallat, egyfajta elfojtott vágy... Miután is? Összeszorította a szemét, és

megpróbálta elűzni a rossz gondolatokat, a kellemetlen helyzeteket és a megválaszolatlan kérdéseket.

Azt akarta, hogy minden a régi legyen. Azt kívánta, bárcsak sose találkozott volna Margittal. Legalább lenne benne annyi becsület, hogy képes legyen szakítani vele. Nem szerette Margitot, Ását szerette, de volt valami a nőben, amire szüksége volt, csak nem tudta megmondani, mi volt az. Pontot kellett tennie a dolog végére, tudta jól, de valójában csak rossz irányba tartott. Arra gondolni sem mert, mi lenne otthon, ha elmesélné a félrelépését. Szeptember óta négyszer találkozott Margittal; csupán négy alkalom volt. Csakhogy a négy alkalom nem egyszerű félrelépés, hanem viszony. Egy beteg és pusztító viszony, ami csakis a... pokolba vezethetett.

Egyébként csak ő kezdeményezett – a nő nem telefonált és nem is kereste. Ez így volt jó, és mintha a nő olvasott volna a gondolataiban, sosem volt vita tárgya. Még ezt az állapotot is szégyellte. Kihasználta Margitot, akármit is jelentett ez, hiszen már maga sem tudta. Ő pedig nem akart olyan férfi lenni, aki a saját kielégülése érdekében kihasználja a nőket – az embereket. Ő nem olyan, és soha nem is volt olyan. De a pokoli álmom előcsalt valami rothadtat belőle, valamit, ami ott volt mélyen legbelül, és amit korábban nem ismert. Úgy érezte, megváltozott, hűvösebb és kevésbé empatikus lett.

Egyszerre kizökkent a gondolatmenetéből vagy álmából, már maga sem tudta, miből. A takaró alatt hirtelen megszólalt a mobilja. A lámpa még égett, ezért ránézett az éjjeliszekrényen lévő órára. Fél négy volt.

– Szia Conny, Jenny vagyok!

A francba! Jenny korábban már kereste, és ő megígérte, hogy

visszahívja. De elfelejtette, és most, hajnalban megbűnhődik ezért. Sjöberg már születésük óta ismerte a Sandén lányokat. Nem tekintette magát pótapukának, mert nem volt rá szükségük, de egészen biztosan ő volt az a felnőtt, akit Jenny a szülei után a legjobban ismert. Persze Jennyt nem kezelte felnőttként. De hogy mit akart tőle az éjszaka közepén, arról fogalma sem volt.

– Kicsim, miért vagy fent ilyen későn? Nem kell holnap dolgoznod?

– De igen, de nem tudok aludni.

– Semmit nem aludtál?

– Kicsit talán, de nem biztos.

– Szegénykém. Mi jár a fejedben? Történt valami?

– Ugye az állatkínzást büntetik?

Sjöberg elmosolyodott, amikor rájött, miről van szó. Micke, és főleg Lotten elcsavarta Jenny fejét. Amióta a kis Bläsan boldog gazdája, azóta bolondul a kutyáékért.

– Igen, az büntetendő. De persze attól függ, milyen állatról van szó, és mit tettek vele – felelte a férfi tárgyilagosan.

– Ma bent járt az őrön egy fiú, aki nagyon csúnya dolgokat mesélt.

– Ajaj! Elmondtad az apádnak?

– Igen, de nem foglalkozott vele. Vagy nem volt ideje – helyesbített. – Egy férfi bezárt egy disznót, amelyik a saját ürülékében fetreng.

- A malacok ezt szokták csinálni.
 - De kiabált is vele és erősen meg is rugdosta.
 - És ezt látta a fiú?
 - Nem, de elbújt a barátjával, és mindent hallottak. Nem furcsa, hogy valaki disznót tart a városban?
 - Hát, nem szokványos, az biztos, de nem hinném, hogy tiltott. Egyébként is lehet, hogy nem hagyományos disznóról van szó, hanem egy olyan vietnámi csüngőhasú malacról. Elég népszerű mostanság.
 - De nagyon erősen rugdosta, többször is. És enni sem kap rendszeren, csak krumplit meg valami mást.
 - Honnan tudod? – kérdezte Sjöberg.
 - A férfi kinevette a disznót, amiért rosszul lett az ételtől.
 - A krumplitól? – kérdezte Sjöberg döbbenten. – Ezt honnan szedted?
 - Nem tudom – válaszolta Jenny. – A fiú mesélte.
- Sjöberg grimaszt vágott.
- Jobb, ha távol tartja magát a férfitől. Nem tűnik túl kedvesnek.
 - De meg kell mentenünk a malacot, Conny! Ha az állatkínzás bűntény és te rendőr vagy, akkor csak tudsz valamit csinálni.
 - Szóval rendőrségi feljelentésről van szó? – kérdezte Sjöberg.
 - Igen, mert apa nem segített, és Jamal sem.

- Sok dolguk van mostanában.
- De ez fontos. Lotten szerint is.
- Igen, gondolom. Azt csináljuk, Jenny, hogy ha visszajövök, írunk egy feljelentést. De most mindketten aludjunk, oké?
- Oké –felelte Jenny, és Sjöberg hallotta, ahogy ásít. – Jó éjt!
- Jó éjt, kicsim! Aludj jól.

Péntek délelőtt

A majdnem ötvenéves Conny Sjöberg először találta magát szemtől szemben a nagymamájával. Egyértelműen felismerte benne saját, kiálló arccsontját és keskeny, hosszú orrát. Signe Sjöberg emelt fővel és egyenes háttal állt az ajtóban. Egyszerű, de elegáns ruha és csinos cipő volt rajta. Gyanakvóan fürkészte őt a szemüveg mögül világító, kék szemével.

- Miben segíthetek? – kérdezte Sjöbergtől, akit olyannyira lenyűgöztek a vonásai, hogy megszólalni sem bírt.
- A nevem Conny Sjöberg, és azt hiszem, maga... te – helyesbített abban a pillanatban, ahogy eszébe jutott a rokonság –, vagy a nagymamám.

A nő csak bámulta anélkül, hogy elárulta volna, mit gondol.

- Bejöhetek, hogy beszélgessünk?

Signe tetőtől talpig végigmérte, majd miután egyetértett az ötlettel, kicsit hátrébb lépett, hogy beengedje a lakásába. Sjöberg kissé tehetetlennek érezte magát a kis lakásban, úgy állt ott, mint egy karba tett kezű, szégyenlős iskolásfiú. Miután a nő bezárta

maga mögött a bejárati ajtót, hátat fordított neki, és kilencvenöt éves korához képest meglehetősen gyors léptekkel sietett át a nappaliba. Az asztalnál lévő egyik szék már ki volt húzva, Signe arra ült le. Az asztalon egy kinyitott újság, egy grafitceruza és egy radír hevert. Sjöberg rájött, hogy éppen rejtvényfejtés közben zavarta meg, ami közben ő sem szerette, ha bolygatják. Talán örökletes? Sjöberg kihúzott egy széket és leült.

Az asszony gyanakodva vizsgálta a mozdulatait. A kis lakás levegőjében tapintható volt a feszültség, és Sjöberg elhatározta, hogy kideríti, miért.

– Tényleg a nagymamám vagy? – kérdezte kedves mosollyal.

A néni hallgatott, majd röviden és élesen így szólt:

– Nem lehetetlen.

– Ha megbocsátasz, nem tűnsz túl boldognak attól, hogy látsz – kezdte Sjöberg.

– Annak kellene lennem?

Sjöberg felnevetett, és érezte, hogy most játsz máznak, bár nem értette az okát. Úgy döntött, kerülje a harcot és nyílt kártyákkal játszik.

– Abban a tudatban nőtem fel, hogy a nagymamám és a nagypapám a születésem előtt meghalt. Tegnap megtudtam, hogy nagyapa kilencéves koromban halt meg és hogy te még életben vagy. Természetesen nagyon meglepődtem, de ugyanakkor mérhetetlenül boldog voltam, hogy van egy nagymamám. De nem érzem, hogy te ugyanúgy örülnél nekem.

Az asszony nem szólt semmit, csak jéghideg tekintettel fürkészte.

Sjöberget az első pillanatban teljesen lenyűgözte életerős kisugárzása és üvegtiszta tekintete, de nem értette őt.

– Elmondanád, hogy miért? – folytatta Sjöberg.

– Ezt inkább az anyádnak kellene elmagyaráznia.

Ellene van?, gondolta Sjöberg. Mennyit mondhat az anyjáról, hogy ne árulja el?

– Ő nem éppen beszédes típus. Hidd el, jó párszor próbáltam, de nem hajlandó semmiről beszélni. Azt viszont tudnod kell, hogy soha egy rossz szót sem mondott sem rólad, sem nagyapáról.

– Nem is kellene. Soha nem bántottuk – felelte a nagymama.

Kék szeme egyenesen az övébe bámult. Kiállt azért, amit mondott, és Sjöbergnek nehezebbre esett nem elnézni.

– De azt beismered, hogy tett valamit? Veletek? Mert ha igen, tudni szeretném.

– Elvette a fiam életét – felelte Signe Sjöberg sietve.

Sjöberg lemerevedett. Mit jelentsen ez? Megőrizte tárgyilagos hangját, hogy minél többet kisedhessen nagyanyjából élete hiányzó kirakósdarabjaival kapcsolatban.

– Ezt bővebben is kifejtenéd, kérlek? Fogalmam sincs, mit próbálsz mondani.

– Nem próbálok mondani semmit. Te próbálsz arra kényszeríteni, hogy olyan dolgokról beszéljek, amelyeket már rég el kellett volna feledni.

– El kellett volna feledni? Én úgy érzem, hogy te nem akarsz felejteni, nagy.

Az utolsó szót hallva a nő megvonta a vállát. Nyilvánvalóan nem tetszett neki a megszólítás.

– Azt hittem, apa megbetegedett – folytatta Sjöberg. – Kórházban volt jóval a halála előtt. Sosem látogathattam meg, ezért azt sem tudtam, milyen betegségben szenved.

– Betegség! – kiáltott fel az asszony. – Nem betegség volt az, hónapokig súlyos égési sérülésekkel feküdt az intenzíven, mielőtt meghalt.

– Égési sérülések? – kérdezett vissza Sjöberg borzongva. – Kérlek, mondd el, mi történt!

– Anyádnak kellett volna. Miért nekem kell itt ülnöm és a múlton rágódnom?

– Mert megkértelek – felelte Sjöberg széttárt karokkal, hogy jelezze, nincsenek rejtett szándékai. – Mert a fiad volt az én apám. Mert jogom van tudni.

– Te és anyád elvesztettétek a jogotokat. Nem tartozom nektek semmivel.

Egyetlen pillanatra sem vette le a tekintetét a férfiról. Signe Sjöberg erős személyiségnek tűnt, akit senki nem akart ellenségének. Ám a nyomozó könnyebben megtalálta a hangot a hozzá hasonló emberekkel, mint az anyjához hasonló, tartózkodó típusokkal. Úgy döntött, ellenáll az akaratának és jéghideg, fürkésző tekintetének.

– Hároméves voltam. Tudom, hogy részese voltam az apám

elleni büntetnek, de semmilyen emlékem sincs. Tehát büntudatot sem érzek. Úgy érzem, számodra nagyon fontos a büntudat kérdése, ezért újra kérlek: mondd el, mi történt.

Az asszony tekintete nem árulta el, mire gondol, de Sjöberg észrevette, hogy megfeszül az ajka. Némán várt, míg végül a nagyanyja elkezdett beszélni.

– A ház égni kezdett. Mind egy szobában aludtatok, de anyád felébredt és kivitt téged a kertbe. Csak téged. Christiant otthagya a lángok között. A férfiaknak végül sikerült kihúzniuk, de akkor már késő volt. Néhány hónapig még élt, de milyen élet volt az?

Nem hullajtott könnyeket, a hangja kemény volt, de az egész szobát belengte a keserűség. És valamennyi negatív érzés Sjöberg anyja ellen irányult. És ellene. Amiért akkora szerencséje volt, hogy megúszott egy tüzesetet, ami hároméves korában történt; amiért édesanyja a kisfiát mentette ki először az égő házból a férje helyett. Sjöberg érezte, hogy gombóc nőtt a torkában. Szóval ez volt az édesanyja sorsa: miután elvesztette a férjét és az otthonát, büntudat gyötörte, és még az apósa és az anyósa is elátkozta.

Sjöberg úgy érezte, el kell mennie onnan; képtelen volt egy légtérben maradni embertelen nagyanyjával és abszurd szemrehányásaival. Látszólag azért megőrizte nyugalmát, ahogy felkelt a székről.

– Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok – mondta. – Úgy érzem, nem fogunk többet találkozni. Vigyázz magadra, nagymama!

Az asszony kifejezéstelen tekintettel bámult vissza rá. A férfi nézte egy darabig, majd lassan megfordult és elment.

Westman már a szobájában ült, amikor Hamad kilenc óra körül besétált. A férfi úgy érezte, elég önbizalmat gyűjtött már ahhoz, hogy emelt fővel állhasson elé, és elmondhassa azt, ami a lelkét nyomja. Már bánta, hogy korábban nem kerített rá sort. Ez amúgy is elég nehéz volt, mivel fogalma sem volt arról, mi a baj. Mégis. Soha sem árt tiszta vizet önteni a pohárba. Ha fontos egy kapcsolat.

Levette a kabátját és az íróasztalra dobta, majd határozott léptekkel Westman irodájához sietett, és kopogás nélkül belépett. A nő üres tekintettel nézett rá az asztal mögül. Hamad becsukta maga mögött az ajtót, és kérdés nélkül leült a vendégszékre. Karját a karfára téve hátradőlt, lábát keresztbe tette, és komolyan fürkészte a nőt, aki kifejezéstelen arccal pillantott vissza rá.

– Beszélünk kell – szólalt meg a férfi.

– Valóban?

Megvetés.

– Megismétlem: tudom, mit gondolsz, de nem figyelsz rám. Érted, értem és a csapatért kell kiderítenünk.

– A csapatért?

– A nagykutya szétválasztásról beszélnek, ha nem tudunk együtt dolgozni.

– Hú, de megijedtem! Akkor biztos nekem kell mennem.

Irónia. Milyen biztos volt abban, hogy a férfi van rosszabb helyzetben, nem ő.

– És neked fogalmad sincs arról, hogy én mit gondolok – tette

hozzá Westman.

A férfi felfújta magát, próbált határozottnak tűnni, pedig a keze úgy remegett, mint egy öreg alkesznek, ha elengedte a karfát.

– Dehogynem. Azt hiszed, drogozom és nőket erőszakolok meg. És hogy még le is filmezem az egészet.

Hamad igyekezett higgadtnak hangzani, de az arca kipirosodott, és a hangja is reszketett egy kicsit. Attól tartott, hogy a nő újra kibukik és nekiesik. De nem mozdult a helyéről. Csak felvonta a szemöldökét, és megvetően így szólt:

– Ezt hiszem? Szerintem ezzel be is bizonyítottad, hogy igaz. Ezt vallomásnak veszem.

– Ne tedd. Bebizonyítom, hogy ártatlan vagyok.

– Ja, persze! Felettébb hihetőnek tűnik, hogy tudsz valamit róla, de nem vagy benne. Pletyka, mi?

Még több irónia.

– Amikor otthagytalak a Clarionban, azon a novemberi pénteken, hazamentem és szakítottam Linával. Csak ültünk és majdnem egész éjjel beszélgettünk. Másnap reggel elosztottuk a cuccokat, majd hazavittem a szüleihez. Felhívhatod és megkérdezheted.

Westman hallgatott. Továbbra is kifejezéstelenül, de nem szakította félbe.

– A testtartásos tanfolyam után, amikor elváltunk a Pelikanban, Bella felvett a kocsijával, és hazamentünk hozzá. Ott aludtam. Egy ideig viszonyunk volt, amihez sem neked, sem másnak nincs köze, csak azért mondom el, mert muszáj. Kérdezd meg és

megtudod.

Valami újat látott Westman szemében, valamit, ami eddig nem volt ott. A nő továbbra sem mondott semmit, csak gondolkozott. Hamad úgy érezte, tudja, mi járhat a fejében. Ha nem ő tette, akkor honnan tudna bizonyos dátumokról?

– Találtam valamit egy számítógépen – magyarázta.

Kegyess hazugság. Úgy érezte, a nőnek nem kell feltétlenül tudnia, hogy nem ő volt az egyetlen, aki látta a kellemetlen és megalázó képsorokat.

– Nemrég. Nem néztem meg alaposan, mert nem akartam látni... De eleget láttam ahhoz, hogy tudjam, mi történt. A dátum ott szerepelt.

Westman elgondolkodva összeráncolta a homlokát.

– És a másik dátum, azt honnan tudtad?

Tehát mégis megkérdezte. Nem tudta elhallgatni előle az igazságot, miszerint más is látta a filmet. De volt remény. Felkeltette a kíváncsiságát.

– Valaki az én e-mail-címemről küldte el a képeket.

– Képeket?

– A filmet.

– Film volt? Nem is kép?

– Egy filmrészlet. De, mint mondtam, nem néztem meg alaposan.

– Hazudsz – állapította meg Westman. – Én egy képet találtam a számítógépeden, nem egy filmet. És azt kitöröltem. Ha pedig a te gépedről küldtek valamit, akkor eltüntették a nyomokat. A képet az én címemről küldték.

– Szóval benn voltál a gépemben?

– Bizonyíték kellett, hogy te voltál.

Hirtelen párbeszédet folytattak. Érveket állítottak érvekkel szemben, ami jó kezdetnek tűnt.

– De nem úgy volt – mondta Hamad.

– Te úgysem mondasz igazat.

– Hallgass meg, Petra! Valaki küldött egy képet a te gépedről és az én gépemről. Az enyémen nincsenek nyomok, kivéve, hogy a tőled küldött képet nálam találták meg, de te kitörölted. És igazad volt, a címzettől tudtam meg, hogy a filmet az én e-mail-címemről küldték. Meg akartalak kímélni, azt hittem, jobb, ha nem tudod.

– Ha mit nem tudok?

– Hogy többen is látták a filmet.

– És kiknek küldték el? – kérdezte Westman.

Most már inkább szomorúnak tűnt, mint dühösnek. Hamad érezte, hogy közel a cél, ezért kezdett megnyugodni. Összeszorított ajkai szétváltak, a halántékán lévő duzzanat kisimult. Legszívesebben átölelte volna Petrát, mert úgy tűnt, szüksége van rá.

– Azt nem mondom el. De megnyugodhatsz, már nincs nála. Bízz bennem! Bízol bennem?

Westman töprengve bámulta. Lecsúszott a széken, és szinte alig kapott levegőt.

– Honnan tudtad, hogy kinél van a film? – kérdezte aggódó arckifejezéssel. – És hogy tőled indult?

– Nyomozómunka – mosolygott Hamad. – Rendőr vagyok, amint talán tudod.

– Conny volt?

A férfi döbbenet csóválta a fejét.

– Hadar?

Még nagyobb döbbenet jelent meg az arcán. Ő volt az egyetlen, aki nem tudta, mi folyik körülötte?

Nem tudta tovább megállni. Hónapokig erre a pillanatra várt, akkor is, ha sosem volt ennyire nyilvánvaló, mint most. Felállt, és megkerülte az íróasztalt, óvatosan felhúzta a nőt a székről, és átkarolta.

– Ezt már régóta meg akarom tenni – súgta a fülébe. – Most elmondhatod, mi történt veled.

Hamad érezte, ahogy a nő ellazul és a fejét a vállára hajtja.

– Bízom benned – sóhajtott fel Petra.

Majd elkezdett mesélni.

A férfi néhány órával később vegyes érzelmekkel hagyta magára. Megkönnyebbült, hogy végre kiszabadult a helyzetből. Elszánt volt, amikor arról volt szó, hogy meg kell találni a Másik férfit, ahogy Petra nevezte. Keserű ízt érzett a szájában, ahogy felelevenítette az oly régóta áhított és végre elnyert bizalmat. Amikor Petra széles mosollyal elújságolta neki, hogy egyszer sikere volt a szerelem terén. De soha nem lehet semmi. Nem lehetett semmi. A férfi azon tűnődött, miért.

A nő csak nevetett rajta. Már megbánta, hogy megkérdezte.

A hetedik napon kezdett inába szállni a bátorsága. Már olyan gyengének érezte magát, hogy nem foglalkozott az idővel, ahogy azzal sem, mikor aludt és mikor volt ébren. Már azt sem tudta pontosan, hogy az álom álom volt-e, mert folyton egyfajta letargikus állapotban lebegett, ami feltehetően az eszméletlenség volt. Most már a hideggel sem foglalkozott annyit, amit a vég kezdetének tudott be. Ennek ellenére nem adta fel az egyetlen esélyét; amint ismét gyűjtött egy kis energiát, tovább tágította a csuklóját szorító kötelet.

Immár több kenyérdarab is összegyűlt tegnap óta, de hiába sajgott a gyomra az éhségtől, nem bírta rávenni magát az evésre. A szája nem vágyta az ételt. Ráadásul az evéssel, azaz a pár morzsa szopogatásával együttjáró kellemetlenség és fájdalom elriasztotta. A vizestálcát azért maga mellé húzta, és olykor-olykor magába erőltetett egy-egy cseppet. Mozdulatlanul feküdt, sajgó és zsibbadó végtagokkal, és csak akkor változtatott a testhelyzetén, ha muszáj volt.

A gondolatok és az álmok váltogatták egymást a fejében, elmosódtak, összezavarodva tért magához anélkül, hogy tudta

volna, hol van. Kínozták a gondolatok, az emlékek és a tolakodó valóság, még a szüntelen fájdalomnál is jobban. Álmaiban legalább megszabadult a szenvedéstől, ami azonban ilyenkor egy pillanatra sem eresztette. Az ébrenlét időszakában nem álmodott. Csak a fájdalom és a szenvedés biztosította arról, hogy az élet újfent beleröhögött a képébe, folyton arra a bűnre emlékeztetve, amit magával cipelt, és amit a jövőben is magával cipel majd. És persze az a sok emlék, ami kísértette a korábbi életéből. A kis, nyomorúságos és hiábavaló élete, amiben elveszett azon a távoli májusi napon, amikor frissen nyírt fű illatával, éltető földdel és bimbózó virágokkal lett tele az orra. Egy májusi napon, amikor tiszta, kék volt az égbolt, és a szél vígan játszadozott felesége szőke hajával, ahogy ott állt a bódé előtt kígyózó sorban, hogy vegyen két nyalókát, majd nem sokkal később elállt a szava.

Néhány szürke veréb ugrándozott a szemetes előtt, egy tölcsér morzsáira vadászva. Apró léptekkel szökdécseltek a kívánatos zsákmány körül, és amikor a nő az autó felé nézett, akkor látta, mi történik. Az egyik fiú, valószínűleg a fiatalabbik, Tobias, felállt, és úgy tűnt, mintha az ülések között próbált volna előremászni. A nő ránézett az órájára, és azt gondolta, Einarnak már vissza kellett volna érnie. Abban a pillanatban az előtte lévő vevő épp végzett, és ő következett.

– Nyalókája van? – kérdezte a pult mögött álló férfitől, majd újra az autóra nézett, ahol a fiú legnagyobb megkönnyebbülésére nem az első ülésnél volt, hanem inkább az ülések között állt, fejét lelógatva, és úgy tűnt, vissza akar ülni a helyére.

– Persze – felelte az eladó, és elétartott egy dobozt, amiben különböző színű és méretű nyalókák sorakoztak. A nő kivett egy feketét, majd a nyalókával a kezében néhány bizonytalan lépéssel elindult a lassan guruló autó felé. Futni kezdett, először apró és aggodó léptekkel, majd nagy és esetlen lépésekkel igyekezett az

autó felé, ami immár nagy sebességgel gurult a csillogó víz felé.

Mielőtt a hátsó kerekek áthajtottak volna a peremen, már ott volt az autónál és megpróbálta feltépni a vezetőülés melletti ajtót, de a kilincs kicsúszott a kezéből. Ordított, és rettegő tekintete találkozott a hátsó ülésen ülő egyik fiú – sosem fog emlékezni arra, hogy melyik – döbönt pillantásával, amikor az autó hirtelen megbillent és váratlan sebességgel eltűnt a kővel kirakott sétálóutcáról, majd hangos csobbanással beleesett a koromsötét vízbe. A nő egy pillanatra megbénult, és csak nézte, ahogy a kocsi megtelik vízzel a vezetőülés félig lehúzott ablakán keresztül. Velőtrázó sikollyal – amit a fagylaltárus és a közelben lévő emberek is jól hallottak – belevetette magát a jéghideg, áramló vízbe, majd vett egy nagy levegőt, és eltűnt a mélyben. A különböző erőkkel folytatott harca közben az autó egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt, hogy elegendő távolságra jusson a felszerelés nélküli, kimerült segítők elől.

Kétségbeesett, kimerült és ziháló kiáltások közepette végül felúsztak a felszínre, ami soha többé nem lesz ugyanolyan tömör a lábuk alatt. A vízben csak a fekete nyalóka látszott, ahogy békésen ringatózott a part mentén.

Sjöberg dübörgő szívvel és kivörösödött füllel ült be az autójába, és próbált megnyugodni. Miközben hátat fordított a megkeseredett és önző lénynek, aki a nagyanyja volt, hirtelen szétáramló meleget érzett a belsejében. Ahogy ott ült és a kormányra dőlve próbált gondolkozni, érezte, ahogy egyszer csak az érzéketlen nagymama iránt érzett harag átváltott egyfajta csodálattá az édesanyja iránt.

Hirtelen maga előtt látta anyját fiatalon és még nem özvegyen. A

régi fényképek segítségével új képet alkotott róla, az életvidám, kedves mosolyú fiatal nőről. Ez teljesen más kép volt, mint amit addig ismert. Erős és határozott volt, boldog házasságban élt egy vidéki házikóban, ölében a kisfiával. Egy nő, akinek az élete egy nap darabokra hullott, és aki egyszer csak magányosan találta magát egy barátságtalan és idegen városban, három, súlyos teherrel a vállán: egy kisfiúval, akit egyedül kell felnevelnie, a férje tragikus halálával, valamint az anyósa és apósa által ráruházott bűnnel.

A hallgatás és a titkolózás tehát mind csupán az ő érdekében volt. Hogy anyja megkímélje őt a leírhatatlantól: az apa halála miatt érzett szomorúságtól és a tűz emlékétől. Manapság már nem így kezelik a katasztrófákat, de ő így segítette felnőni a fiát, hogy önálló és egészséges ember legyen belőle. Sikerült neki. Ha eltekintett az ideiglenes mentális zavaraitól, de hát ilyen dolgok másokat is sújtanak. Ötvenes krízis? Ha egyáltalán létezik olyan.

Sjöberg felsóhajtott és beindította a motort. Új fejezet kezdődött édesanyja életében. És az övében is. Mindent megtesz majd azért, hogy javuljon az anyjához fűződő kapcsolata. De az még váratott magára. Először bele kellett ásnia magát Einar múltjába.

Sjöberg második arbogai látogatása során egy recepciónál állt és egy korábbi alkalmazottról érdeklődött. Az egyenruhás, fiatal kolléga egy harmadik emeleti folyosó végén lévő szobába irányította.

A szoba Möller és Edin nyomozóé volt, akik mindketten a hatvanas éveiket taposták. Möller magas és izmos volt, és skånei akcentussal beszélt, Edin pedig közepes magasságú, széles vállú, kopasz férfi volt. Sjöberg bemutatkozott, és leült az ajtó melletti

falnál álló két vendégszék egyikébe. Möller megkérdezte, mit iszik, majd kiment a szobából, miközben Edin odagurult Sjöberghez a székével. Váltak néhány szót a pár szobával arrébb folyó zajos felújítási munkálatokról és a vízkárról, ami az egészet kiváltotta. Miután Möller letett egy gyümölcstálat és néhány üveg ásványvizet a fotelek melletti asztalra, majd ő is helyet foglalt, Sjöberg felvázolta látogatásának okát.

– Egy nőt és két gyermekét elvágott torokkal találtak meg az otthonukban. Ezen az ügyön dolgozom, talán hallottak róla.

Igen.

– Az ügy két főszereplőjének Arbogában vannak a gyökerei, azért vagyok a városban, mert felkerestem a hozzátartozóikat. A kihallgatásokból nem sokat tudtam meg, de az egyik férfi itt, a városban szolgált rendőrként, ezért azt gondoltam, talán tudnak róla valamit. Maguk mindketten a hetvenes évek óta itt dolgoznak?

– Pontosan – mondta Edin, Möller pedig helyeslően bólintott.

– Őt gyanúsítják a gyilkossággal? – kérdezte Möller skånei akcentussal.

– Nem – felelte Sjöberg, ami csupán részben fedte a valóságot –, de központi szerepe van az ügyben, csak hogy eltűnt.

– És a másik férfi, ő is eltűnt? – tudakolta Edin.

– Nem, de ő kórházban van, és nemigen tud nekünk segíteni.

– A másikat hogy hívják? – érdeklődött Möller.

– 1975 és 1980 között dolgozott itt, és Einar Erikssonnak hívják.

A két rendőr összenézett, de Sjöberg semmit sem tudott leolvasni az arcukról.

– Emlékeznek rá? – kérdezte.

Edin előredőlt, majd könyökét a térdén pihentetve, kezét a szája elé téve komolyan bólogatott. Möller hátradőlt a fotelben, és nagyot sóhajtott, mielőtt válaszolt.

– Nagyon is jól ismertük. Borzalmas, ami vele történt. Nagyon megviselte Einart.

– Szerencsétlen ember – csóválta a fejét Edin.

Sjöberg döbbsenten összevonta a szemöldökét. Olyasmiről volt szó, amiről addig még nem is hallott?

– Nem értem. Mi történt Einarral? – kérdezte.

– Elnézést, azt hittem, tudja – mondta Möller. – Hol is kezdjem?

– Összefoglalva, a következő történt – kezdte Edin. – Einar és a felesége, Solveig a szomszéd gyerekekre vigyáztak. Két kicsi fiú volt, három- és ötévesek talán. A gyerekeket az édesanyjuk munkahelyére kellett volna vinniük, aki fodrászként dolgozott a központban. Az oda vezető úton Einar – aki a kocsit vezette – el akart intézni valamit. Kicsit elhúzódott a dolog, ezért Solveig átült a kormány mögé és átállt a folyó melletti bódé elé, hogy édességet vegyen a gyerekeknek. Leparkolta az autót a bódé mellé úgy, hogy az eleje az utcára, a hátulja a víz felé nézett. Annak idején még nem volt korlát a folyónál, és kicsit lejtett is az út. Solveig éppen vásárolt, amikor a kocsi elkezdett gurulni, és...

Edin elhallgatott, és a kollégájára nézett. Sjöberg összes izma

megfeszült, és izgatottan várta a folytatást, noha sejtette, hogyan fog végződni a történet. Möller átvette a szót.

– Solveig odarohant az autóhoz, hogy megakadályozza a katasztrófát. De nem sikerült neki, és az autó belegurult a vízbe. Az egyik ablak le volt húzva, ezért a kocsi hamar megtelt vízzel, és hamar el is süllyedt. Gyerekestül és mindenestül. A nő beugrott a vízbe, hogy kinyissa az ajtót. Amikor Einar felbukkant, ő is segíteni próbált. És még néhány másik ember is. De, tudja, ez nem egyszerű, ha az egész jármű víz alatt van. Utána természetesen nem volt kellemes szemtől szemben állniuk a szerencsétlen szomszédokkal. Igen, istenem, micsoda borzalom!

Sjöberg nem hitt a fülének. Einar harminc éven keresztül magával hordozta ezt: az emlékeket, a szorongást és a bűntudatot, ami egy ilyen ügyel együtt jár.

– Solveiget megbüntették?

Edin röviden felnevetett.

– Bizony, hogy megbüntették, de nem jogilag.

Sjöberg agyába beleivódott ez a mondat.

– Soha nem lett a régi – folytatta Edin szomorúan. – Az első napokban csak kiabált és próbált magyarázkodni, elnézést kért, magára vállalta a hibát, és próbált megbocsátani magának. Majd egyszer csak elhallgatott. Először kórházba került, elég sokáig ott volt, majd Einar betette valamilyen otthonba. Három évig még a városban lakott. Gondolhatja, hogy néztek rá az emberek. Folyton sugdolóztak és pletykáltak, meg mutogattak rá. Csak úgy záporoztak a szemrehányások. De ő kitartott, Solveig miatt.

– Mindennap bejött dolgozni és tette a dolgát – folytatta Möller

csodálattal a hangjában. – Már nem volt ugyanaz a vidám fickó, mint addig, de itt volt és küzdött. Minden szabadidejét Solveiggel töltötte, először a kórházban, majd az otthonban. Három évbe telt, mire feladta a reményt és Stockholmba költözött.

– Nem adta fel a reményt – szólt Sjöberg. – Vett egy házat, ott laktak volna, ha meggyógyul a felesége. És még mindig minden szombaton elmegy hozzá. Tizenkét órát ül ott, beszélget vele és sétálnak. Sőt, Solveig születésnapját, a karácsonyt és az újévet is együtt töltik.

– Einar alaposan megbűnhődött – mondta Edin. – Pedig Solveig semmi hibát nem követett el. A kissrác nem volt teljesen százas. És szófogadatlan is volt. Kiengedte a kézféket, pedig megmondták neki, hogy semmihez se nyúljon. Persze a nőnek sem kellett volna egyedül hagynia őket.

– Vagy okosabban is parkolhatott volna – tette hozzá Möller. – De ez van, mindannyian hibázunk. A legtöbb esetben mégis jól sül el a dolog. A baleset után rögtön felszereltek egy korlátot, hogy ne ismétlődjön meg az eset.

Sjöberg ránézett az asztalon lévő gyümölcsre, de valahogy nem volt kedve enni. Őszintén megrázta Einar és Solveig borzalmas sorsa. És egyben csodálta is munkatársát, aki sosem csalta meg a feleségét.

– Egy másik férfit is említett – mondta Edin. – Őt hogy hívják?

– Christer Larsson – felelte Sjöberg.

A két rendőr ismét összenézett, majd Edin hozzáfűznivalója teljesen ledermesztette a Sjöberget.

– Christer Larsson volt a két kisfiú apja.

A gondolatok csak úgy száguldoztak a fejében. Átkozta az alkalmatlanságát, és azt kérdezte magától, miért is nem gondolt erre. Az új információk birtokában Sjöberg sietve befejezte a kérdezősködést és elbúcsúzott a kollégáktól.

– Rendszereznem kell a gondolataimat – mondta, és magukra hagyta őket anélkül, hogy bármit is fogyasztott volna.

A hihetetlen katasztrófa után végtelennek tűnő ideig állt a felesége mellett, és nézték a gyerekekért merülő bűvárokat. Amikor Christer megérkezett pár, egyenruhás rendőr kíséretében, akkor kezdődtek a bajok.

A szomorúság sötét labirintusában kóboroltak mind a négyen, de nem egyszerre. Csak ő bírt találkozni Solveiggel. A nő kétségbeesetten ordított, majd újra és újra elmagyarázta rekedt hangján, hogyan történt a baleset. A férfi dédelgette és megpróbálta megvigasztalni, osztozott vele a bűntudatban, de az idő múlásával a nő már semmin nem akart osztozni vele. Végül teljesen feladta az egykori életükhöz való ragaszkodást, magára vállalta a felelősséget és bezárkózott. Semmi nem adhatott neki feloldozást a legszigorúbb bíró – saját maga – előtt, ezért inkább hallgatott.

Ingegärd nem Einart hibáztatta, hanem Christert. Ő ugyanis Christerre bízta a gyerekeket, amíg dolgozott, Christer pedig felelőtlenül Einarra, akinek nem is volt tapasztalata gyerekekkel. Aki meggondolatlanul egy felforrósodott autóban hagyta a gyerekeket egy hasonlóan felelőtlen nővel, aki még annyit sem tudott, hogy a gyerekek kiszámíthatatlanok.

Christer kétségbeesetten próbált szabadulni a felelősségtől, úgy, hogy átruházta Einarra, vádaskodott és a feleségét szidta. Végül

csend lett. Mind a négyen annyira eltávolodtak egymástól, hogy már nem volt mit mondani. Mindegyikük a magányt választotta. Ingegärd és Christer képtelen volt tovább élni a csendes lakásban és annak a személynek a közelében, aki a legjobban emlékeztette őket a hiányzó gyerekekre. Összepakolták hát a cuccaikat, és mindketten mentek a maguk útjára. Einar három évig a Solveiggel közös lakásukban maradt. Három év szemrehányás saját magától és másoktól, miközben végig csupán az lebegett a szeme előtt: hogyan segíthetné vissza a feleségét az életbe.

Amikor letelt a három év, a férfi feladta. Nem bírta tovább, ahogy az utcán bámulták, ahogy azokat az emlékeket sem, amik kísértették. Ezért költözött a nagyváros zajába és az anonimitásába. Vett magának és Solveignek egy házat, és nem adta fel a reményt, hogy egyszer még együtt élhet élete szerelmével.

Egészen addig, míg meg nem ismerte Kate-et. A magányos, ázsiai nőt a kopaszra nyírt fejek és fekete bomberdzsekik köréből. Gyáva férgesek, akik azonnal futásnak eredtek, ahogy felemelte a hangját. Fel sem kellett mutatnia a rendőrigazolványát, rögtön szétszéledtek. De Kate megsérült. Apaian átkarolta, majd meghívta egy üdítőre és egy süteményre a közeli cukrászdába. A nő megkérdezte, hogy hívják, mire ő azt mondta, Eriksson. Talán fel sem fogta rendesen, vagy egyszerűen csak zavart volt. A nő Eriknek hívta, és őt ez nem zavarta. Tetszett neki. Beszéltek a zord vidéki életéről, a Fülöp-szigetekre való vágyakozásáról, valamint Svédország előnyeiről és a gyerekeiről, akik olyan jól érezték ott magukat.

Végül mutatott egy fényképet magáról és a családjáról, és Einar szíve nagyot dobbant, amikor meglátta, hogy Christer a férje. Mintha valaki gyomron vágta volna egy ütővel, minden rossz érzés újult erővel rohanta meg: az ijedtség, az aggodalom és a

bűntudat.

Próbálta megfékezni a nőt; nem akart belépni Christer területére, nem akart életre kelteni régi érzéseket sem magában, sem benne. Ám Kate bájos tolakodását és nyitott természetét nem lehetett megfékezni. Találkozott egy emberrel, aki hallgatott rá, egy emberrel, aki meglátott egy eltévedt, hazavágyó Fülöp-szigeteki nőt a Björns-kert gengszterei között. A nő megnyílt és elmesélt egy depresszióról és elérhetetlenségről szóló történetet. És a férfi megértette; senki sem tudta nála jobban, milyen Christerrel együtt élni. Ő képes volt megadni a nőnek azt a támogatást, amire annyira szüksége volt ahhoz, hogy folytassa az életét.

Tovább találkoztak. A nő nem akarta elengedni, a férfi pedig nem akarta elereszteni; azt hitte, volt valami különleges oka annak, hogy találkoztak. Amikor a nő és Christer eldöntötték, hogy különválnak, a nő megkönnyebbült, de a férfi sötét szeméből tükröződő magányt látva elmondta neki, hogy ő és a gyerekek egy fittjai bérlakásba költöznek, és ekkor Einar számára egyértelművé vált a találkozásuk oka. Ideje volt feladni a reményt, hogy valaha is boldog életet élhet a huddingei házban. Új esélyt kapott az élettől, hogy legalább valamit törleszthessen Christer Larssonnak. Mindenképpen kellemesebb megoldást kínált fel a nőnek.

Keményen megdolgozott a házáért, és nem is nagyon maradt pénze, de mi is jelenthetett volna nagyobb boldogságot számára, mint a barna szemű, ártatlan kisgyerekek közelében lenni és látni, milyen boldogok az óvodai barátaik társaságában és a vízre néző, világos és lakályos otthonukban. Ez volt a legnagyobb boldogság, amiben része lehetett, és hosszú idő után akkor először érezte úgy, hogy feladata van.

Kate-ben barátra is lelt. Kapcsolatuk egyszerű volt, a nő fesztelen

súlusa pedig nyitottságot és nevetést hozott. A férfi ettől függetlenül szégyellte a titkolózást, amit a nőre erőltetett, aki azonban kérdezősködés nélkül elfogadta a tényt, hogy Einar nem adta meg a telefonszámát és nem árulta el a személyazonosságát. Kate számára elég volt egy keresztnév, a barátságuk és a szeretet, amit a gyerekeknek adott. Így kellett lennie, mert egyre többször jutott eszébe Christer.

Sjöberg hosszan ült az autóban, és csak bámult maga elé. Érezte, hogy már közel járnak a megoldáshoz, de még mindig semmit sem értett. Mit nem vett észre? Egyértelmű kapcsolat volt Christer Larsson és Einar Eriksson között. Christer Larsson szemében Einar tehetett a gyerekek haláláról. Egyértelmű gyilkossági indíték. Indíték arra, hogy megölje Einart, ezért szinte biztos volt abban, hogy Einar már halott. De miért most, több mint harminc évvel később? Főleg, mivel Christer Larssonnak arra nem volt indítéka, hogy hidegvérrel meggyilkolja a feleségét és a gyerekeit. Mégis úgy tűnt, hogy a két kisgyermek ellen elkövetett gyilkosságnak köze van az egykori tragikus balesethez.

Amikor Christer Larsson meglátta az Einarról készült fényképet, összetört. Valószínűleg abból jött rá, hogy Einar együtt élt a feleségével és a fiaival, és hogy Einart gyanúsítják a gyilkossággal. Ez persze nem jelentette azt, hogy ő tehet Einar eltűnéséről. Larsson különös reakciója a halálhírrre azt is jelenthette, hogy még mindig az arbogai tragédia és az azt követő depresszió hatása alatt van, vagy ő maga ölte meg a családját. Sjöbergnek ismét eszébe jutott a „nem jogi értelemben” kifejezés. Christer Larsson részben felelősnek érezte magát a gyerekek haláláért. Lehet, hogy már régóta okolta magát a fiúk halála miatt? Biztos utálta magát, amiért Einarra és

a feleségére bízta a gyerekeit. Valószínűleg Ingegärd Rydin is a szemére hányt pár dolgot, amikor csak úgy záporoztak a vádaskodások, ahogy Edin mondta.

Sjöberg nézőpontot váltott. Mi járhatott Einar fejében? Az új információk alapján Einar egészen másképp kapcsolódott Catherine Larsson és a gyerekei életéhez. Talán szerelemről volt szó? Vajon véletlen volt, hogy az új nő Einar életében éppen annak a régi barátjának volt a felesége, akinek a gyerekei az ő felügyelete alatt veszítették életüket? Az nem lehet, gondolta Sjöberg. Most, hogy megismerte Einar igazi személyiségét, lassan megértette, minek szentelte az idejét Einar. Lehet, hogy véletlenül ismerkedett meg Catherine Larssonnal, de amit Einar azután tett, az nagyon is átgondolt volt. Egyáltalán nem szerelemről volt szó, és amit Catherine mondott a barátnőjének, az igaz volt: az Einarral való kapcsolatuk nem a szerelmen alapult.

Inkább a bűntudaton. Arról szólt, amivel Einar az arbogai tragédia után több mint harminc évvel küzdött. Einar számára egyszer csak adódott egy lehetőség, hogy tehessen valamit Christer Larssonért és a gyerekeiért. Arra tette fel mindenét, hogy jobb életet biztosítson Christer Larsson gyerekeinek. Ezzel a nőnek is nagy szívességet tett, még ha az nem is tudott róla. Einar így próbálta csökkenteni a vállára nehezedő terhet, és így próbált némi boldogságot csempészni szomorú életébe. Einar Eriksson csak egyetlen dologért élt: hogy jóvátegye a bűneit azzal, hogy segíti azokat az embereket, akiknek ártott.

Sjöberg biztos volt a dolgában: Einar Eriksson nem ölte meg Tom, Linn és Catherine Larssont. Ettől függetlenül rosszul járt. Legrosszabb esetben már rég halott volt. Sjöbergnek fel sem kellett hívnia Ann-Britt Berget Solbergában, hogy Einar cipőjéről érdeklődjön. Biztosan viselte szombaton, de a

gyilkosság elkövetésekor nem, mert Einar Eriksson nem gyilkos. Ahogy Einar felesége sem, habár az ő büntetése még a meggyilkoltakénál is súlyosabb volt.

Gondolatai az édesanyjára vándoroltak. A nagymamája gyilkosnak tartotta és eltaszította magától, noha sikerült kimentenie a fiát a lángokból. „Mind egy szobában aludtatok”, mondta a nagymama. „De anyád felébredt és kivitt téged a kertbe.” Hogy lehetséges, hogy az apa nem ébredt fel? Valószínűleg már rég füstmérgezést kapott, ezért nem is lehetett volna felébreszteni. Az anyja egészen biztosan felment volna érte, hogy őt is levigye a kertbe, de nem sikerült neki. Valamiért nem tudta kihozni a férjét az égő házból, mielőtt túl késő volt. „Mind”, gondolta Sjöberg. Hányan lehettek? Hirtelen felindulásból elővette a telefonját, és a hívott számok közül kikereste az arbogai lakosság-nyilvántartót.

– Tegnap beszéltünk – mondta Sjöberg. – Christian Gunnar Sjöberg, született 33-08-22, megtenné, hogy újra előkeresi a nyilvántartásban?

– Természetesen – felelte a segítőkész nő, majd néhány perc múlva jelentkezett is. – Mit szeretne tudni?

– Azt szeretném tudni, hány tagja volt a családnak 1961-ben.

Görcsösen szorította a telefont a fülére, attól tartva, hogy a válasz mindent a feje tetejére fog állítani.

– Lássuk csak... megvan... Hagyományos család: mama, papa és két gyerek.

Sjöberg úgy érezte, mintha egy pillanatra megállt volna a szíve.

– Én és...?

– Alice Eleonor, született 1955. október 3-án.

– Meghalt...?

– Könyvet cserélek, egy pillanat.

Nem sokkal később újra vonalban volt.

– Meghalt 1961. augusztus 20-án.

– Többet nem zavarom, köszönöm a segítségét – mondta Sjöberg, és letette a telefont anélkül, hogy megvárta volna a választ.

Ez több volt, mint amire számított. Volt egy három évvel idősebb nővére, aki az apjához hasonlóan életét vesztette a tűzben. Őt azonban nem említette a nagymama. Csak a fia miatt bánkódott. Valószínűleg az anya megpróbálta felkelteni az apát és a lányát, majd kénytelen volt bízni abban, hogy kijutnak a házból. Mi lett volna természetesebb egy vészhelyzetben, mint a fiatalabb gyermeket menteni és bízni az idősebb gyerek rátermettségében?

Sjöberg próbálta beleélni magát az anyja helyzetébe és a hihetetlen bánatba, ami érte. De valami visszatartotta. Valami nem akarta közelebb engedni a távoli tragédiához. A testvére léte és borzalmas halála letaglózta, és képtelen volt egyszerre feldolgozni az új információkat. Mégis kénytelen volt távol tartani magától személyes gondjait, hogy teljesen átadhassa magát Einar Eriksson tragédiájának.

Igyekezett életre kelteni annak a négy felnőtt embernek a gondolatait, akiket oly régen olyan mélyen érintett az arbogai tragédia. Hogy tudott Larsson továbblépni és új gyerekeket nemzeni? Erre képtelenség volt válaszolni. A gyerekek nem pótolhatók, de talán a később született gyerekek elterelték a

gondolatokat az elvesztett fiúkról, legalábbis egy időre. Christer Larsson tehát újra gyerekeket nemzett, de vajon ez segített-e neki? Nyilvánvalóan nem ragaszkodott annyira hozzájuk, tehát számára nem volt túl sikeres a történet. Mivel a következő két gyermekét is elvesztette, nem sokáig maradhatott apa.

Sjöberg anyja is elvesztett egy gyermeket. Ettől a gondolattól nem tudott szabadulni. Anyjának volt egy gyermeke, és elégedett volt vele. Nem ugyanaz volt a helyzet, mint amikor valaki az egyetlen gyermekét veszíti el.

Ingegärd Rydin? Sjöbergnek nem sok tapasztalata volt olyan nők terén, akik elvesztették a gyermeküket, de tudta, hogy vagy elfogadták a veszteséget és gyermektelenül éltek tovább, vagy minél előbb be akarták tölteni a gyermek után maradt űrt. Ingegärd Rydin eltaszította magától a lehetőséget, hogy új gyermeket hozzon a világra. De biztos lehetett ebben? Eszébe jutott, hogy elhanyagolta a vele kapcsolatos kutatásait. Kiderítette a nevét és a címét, tudta, hogy egykor Christer Larsson felesége volt, és hogy a válás után nem házasodott meg újra. Annyit tudott Ingegärd Rydinről, amit a saját szemével látott, és amit a két rendőr, Möller és Edin elmondott neki. Többet nem is akart megtudni róla, mivel gyenge erőnléti állapota miatt rögtön kihúzta a gyanúsítottak listájáról. Hogy születette még gyereke azután, hogy elvesztette a két fiát, arról nem tudott. Sjöberg elátkozta az előítéletét, újra kivette a telefonját a zsebéből, és felhívta a lakosságnylvántartót. Négy perc múlva vissza is hívták. Nyolc perccel később Sjöberg megtudta, hogy Ingegärd Rydinnek van egy fia. Mikael Rydin április elején tölti be a harmincadik életévét.

– Mindenesetre nincs otthon – mondta Sandén. – Nem veszi fel a

telefont, és nem nyit ajtót.

– Hol lakik? – kérdezte Sjöberg.

– A Gärdetben. Egy kollégiumban. De nem sokat foglalkozik a tanulmányaival, hiszen nem sok pontot szerzett az elmúlt években.

– Mit tanul?

– Ebben a félévben zenetörténelmet. Az előzőben jogot hallgatott.

– Ha nem szerez elég pontot, nem kap ösztöndíjat. Kell, hogy legyen munkája.

– Részmunkaidőben dolgozik, öt órát naponta, hétfőtől csütörtökig, egy takarítócégnél.

– Takarítócégnél? – kérdezte Sjöberg elgondolkozva. – Kapcsolatba kerülhetett Catherine Larssonnal a munkája révén?

– Lehetséges – felelte Sandén –, de sosem dolgoztak ugyanannál a cégnél. Beszéltünk pár másik diákkal is. Mikael Rydin magának való. Nem vesz részt a bulikon, és sosem eszik mások társaságában. Soha nem látogatják, néha egy-egy fiatalabb lány nála éjszakázik, de sohasem kétszer.

– Fiatalabbak?

– Tinédzserek.

– És mit csinál nappal, ha nem tanul?

– Állítólag egy csomót edz. Senki sem tudja, hol és mit, de

mindig van nála egy sporttáska. Plusz gitározik. Lehet, hogy géppuska van a gitártartójában és bankokat rabol.

– Büntetett? – kérdezte Sjöberg reménykedve.

– Nem.

– Egyéb megjegyzések? Kedvelik?

– Természetesen nem. Állítólag nem reagál, ha szólnak hozzá, de nem is udvariatlan. Inkább visszavonul, és a szomszédai szerint összességében ellenszenves benyomást kelt.

– Mióta él ott?

– Négy éve.

– Lakhat valaki kollégiumban, ha nem tanul? Úgy tudtam, hiány van a szobákból – tűnődött Sjöberg.

– Amíg van pénze és bemegy az előadásokra, biztos maradhat – felelte Sandén. – Lehet, hogy ezért iratkozik be az előadásokra. És korábban jól is tanult, csak az utóbbi években nem nagyon jár be. Lehet, hogy majd most kidobják.

– És hogy ki az apa, arról nem szól a fáma...

– Az apa ismeretlen – válaszolta Sandén. – Szerinted Mikael Rydin az emberünk?

– Eddig minden más zsákutcának tűnt. Ez a srác új kapukat nyit meg.

– És mi lenne az indíték?

– Nos – sóhajtott fel Sjöberg, akinek láthatóan elege volt a folyamatos spekulációkból –, én a bosszúra tippeltem, de még nem tudom kifejteni. Beszélek újra Ingegärd Rydinnel. Nem találtam semmit a lakásán, ami arra utalt volna, hogy van egy fia. Kiderítem, miért. Aztán hazamegyek. Addig is próbáljátok megtalálni a srácot.

– Előbb vagy utóbb fel fog tűnni a kollégiumban. Akkor majd bevisszük kihallgatni.

– És a munkahelyén? – kérdezte Sjöberg.

– Mondtam, hogy pénteken nem dolgozik. Itt vagy egyáltalán, Conny? – viccelődött Sandén.

– Itt, persze – felelte Sjöberg.

Nem volt vicces kedvében. Meg kellett találniuk Einart, és ez az úgynevezett diák lehetett a legjobb esélyük rá.

– Nem elég, ha csak ültök és várjátok, hogy feltűnjön – jelentette ki Sjöberg határozottan. – Tegyetek meg mindent azért, hogy megtaláljátok.

– Kutassuk át a szobáját? – kérdezte Sandén óvatosan.

– Dehogya. Semmink sincs ellene, ezért mindennek törvényesnek kell lennie.

– Te beszélsz?

– Ez más helyzet. Én azért tettem, mert aggódtam egy eltűnt kollégánk miatt, és nem azért, hogy rábizonyítsam a gyilkosságot.

– Tudomásom szerint még mindig Einar a leggyanúsabb az ügyben. Ha félsz az ügyésztől...

– Fogd be! – vágott a szavába Sjöberg félig viccesen, félig komolyan. – Kérdezd ki Rydin kollégáit. Találd meg.

– Ki az? – hallotta Sjöberg Ingegärd Rydint kikiabálni a lakásból.

Leguggolt és bekiabált a levélbedobón.

– Conny Sjöberg, Hammarby rendőrség. Tegnap beszéltünk. Bejöhetek?

Nem hallotta tisztán a választ, mégis felállt és kinyitotta az ajtót. A nő a nappaliban ült, a fotelben, és intett neki, hogy menjen be.

– Hogy van? – kérdezte Sjöberg, noha nem igazán érdekelte a válasz.

– Nem tudok felkelni, hogy kinyissam az ajtót – válaszolta a nő elhalóan, és ez elég is volt Sjöbergnek, aki máris maga előtt látta koromfekete tüdőmaradványait, amikkel lélegzett.

Üdvözlésképpen kinyújtotta a kezét, majd leült abba a fotelbe, amibe korábban. A nő nehezen lélegzett a szipókán keresztül. A lakásban egyértelműen érezhető volt a füstszag.

– Van egy fia – kezdte Sjöberg. – Ezt nem említette a múltkor.

Ingegärd egy pillanatra kihúzta a szipókát, és döbbenet ramosolygott a férfira.

– Mert nem volt téma.

Sjöbergnek igazat kellett adnia. Amikor a múltkor beszéltek, még nem ismerte az Eriksson és Larsson család közös múltját. Einart szándékosan nem említette. És hogy született egy fia a válás után, annak nem volt nagy jelentősége akkor.

– Harmincéves – mondta Sjöberg.

– Igen, nemsokára. Áprilisban tölti – helyeselt Ingegärd Rydin továbbra is értetlenül.

– Vagyis elég hamar született a Christerrel való válása után. Ki az apja?

– Nem tudom. Kissé zavaros volt akkoriban az életem. Válás meg minden – felelte a nő Sjöberg szerint kissé szégyenkezve.

– A múltkori beszélgetésünk után megtudtam, mi történt – folytatta Sjöberg komolyan.

Ingegärt nem mondott semmit, de teste láthatóan megfeszült a fotelban. Talán kissé gyorsabban is vette a levegőt. Gyanakvón mustrálta a rendőrt, és Sjöberg bármennyire is szerette volna, nem kímélhette meg ettől.

– Borzasztóan sajnálom, hogy fel kell hoznom a témát, de szükségszerű. Tudom, hogy nehéz beszélni róla, de tudni szeretném, milyen volt a baleset utáni időszak.

A nő először nem szólt egy szót sem, talán azon töprengett, mit mondjon vagy mit szabad mondania. Sjöberg azonnal észrevette a változást. A gyenge és elesett, oxigénpalackkal lélegző emberből igazi harcos lett, aki egyenes háttal állt szemben mindennel, ami ellene volt. Az az Ingegärd Rydin, aki sok éve egy drámai balesetben elvesztette mindkét gyermekét, valójában kemény asszony volt, aki nem hagyta magát megtörni. Olyan

ember, aki nem hagyta, hogy sajnálják, és aki minden szörnyűséget kartávolságnyira tartott magától. Nem tört össze a bánattól és a bűntudattól, mint Solveig és Christer, és Einarral ellentétben nem küzdött az állandó ellenszéllel. Ingegärd Rydin valahol mélyen belül tartotta a fájdalmát, és sosem engedte szabadjára. Olyan akarattal nyomta el a kimondhatatlant, mint egy igazi vadállat. Sjöberg akkor is ki akarta csalni belőle a védekezést.

– Ezért van itt? Azt hiszi, a fiának köze van a dologhoz? – kérdezte kétkedő tekintettel.

– A baleset új körülményekkel szolgál, amiket figyelembe kell vennünk a nyomozás során – válaszolta Sjöberg tárgyilagosan, majd igyekezett visszatérni ahhoz a témához, ami érdekelte. Milyen volt a baleset utáni időszak? – ismételte meg.

– Természetesen nehéz – mondta a nő. – Abban az időben még nem voltak kríziscsoportok. Egyedül kellett megoldanunk a problémákat.

– És hogy csinálta?

– Elváltam Christertől – felelte halvány mosollyal Ingegärd. – Nem tudtunk együtt élni a történetek után. Semmink sem maradt. Christer összeszedte a holmijait és Stockholmba költözött, azután pedig nem is beszéltünk. Én ideköltöztem. Nem bírtam ott maradni a lakásban.

– Őt okolja a halálukért? – kérdezte Sjöberg.

Az asszony egy ideig Conny arcát fürkészte, mielőtt válaszolt.

– Akkor őt okoltam. Bevallom. Reggel elmentem dolgozni, majd munka után... Már nem volt családom. Odaadta a gyerekeket.

Olyan embereknek, akiknek nem volt gyerekük. Neki kellett volna vigyázni rájuk. De nem tette.

– És most? Most is őt okolja?

– Nem, már nem. Ritkán gondolok rá. De amikor megemlítette...

– A depresszióját? – kérdezte Sjöberg.

A nő bólogatott.

– Akkor még meg is sajnáltam. Nem az ő hibája volt. Hanem az övék.

– Övék?

Sjöberg hallani akarta, ahogy kimondja a nevüket, de úgy tűnt, nem hajlandó rá.

– A nő hibája – helyesbített. – Ő ismerte a fiúkat. Tudta, milyenek.

– Solveig magát okolta? – kérdezte Sjöberg.

– Attól még nem tudtam megbocsátani neki – mondta Ingegärd Rydin megfeszített ajkakkal. – Bizonyos dolgokat nem lehet megbocsátani, akármennyire is szeretnénk.

– Az ő esetében talán nem az ön bocsánatáról van szó. Soha nem tudott megbocsátani saját magának. Tudja, mi van vele?

Ingegärd Rydin bólogatott és az ablak felé fordult.

– És Einar, vele beszélt? – kérdezte Sjöberg.

A nő visszafordult a rendőrhöz és anélkül válaszolt, hogy kivette

volna a szipókát a szájából.

– Az elején akaratos volt. Nem akart minket békén hagyni. Állandóan elnézést kért, és mindenféle módon vezekelni akart. De mi nem akartunk hallani róla. Nem volt szükségünk pénzre. Végül feladta. Azóta nem hallottam róla, hogy elköltöztem onnan.

– Még mindig keserúséget érez iránta? – kérdezte Sjöberg pontosan tudva, hogy kissé messzire merészkedett, de az asszony habozás nélkül válaszolt.

– Ők feleltek a gyerekeinkért, de elrontották. Mint mondtam, vannak dolgok, amiket nem lehet megbocsátani.

– És Mikael – provokálta Sjöberg – az engesztelhetetlenség szellemében nőtt fel?

Ingegärd Rydin már-már döbbenten nézett rá.

– Mikael úgy nőtt fel, hogy nem is tudott ezekről az emberekről. Arról sem tudott, ami a testvéreivel történt.

Mintha némi büszkeség csengett volna a hangjában. Sjöberg azonnal visszakérdezett.

– Nem?

– Nem. Amíg nem meséltem neki a fiúkról és a balesetről. És ezt csak felnőttkorában tettem.

– Mikor?

– Néhány éve. Talán három-négy éve. Amikor beteg lettem. Úgy éreztem, joga van tudni az igazságot. Hiszen ezt úgysem fogom

túlélni, mint tudja.

– Úgy érti, csak akkor tudta meg, hogy léteztek a fiúk?

Ingegärd Rydin bólintott.

– Képeket is mutattam neki róluk. Igen, sőt mindannyiunkról. Én sosem nézem meg őket, de úgy gondoltam, neki már ideje tudni... mi történt.

– Azt is elmondta, ki volt az apja? – kérdezte Sjöberg az arcát kémlelve.

A nő kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, majd elhallgatott és gyanakvón méregetni kezdte a nyomozót, míg végül így válaszolt:

– Nem. Az még várhat. Nem akarom, hogy bármi is történjen, míg életben vagyok.

– Maga titkol valamit – mondta Sjöberg. – Nem akarja életre kelteni a múltat. Attól fél, hogy konfrontálódik Christerrel?

A nő felsóhajtott, és Sjöberg látta, ahogy lejjebb csúszik a fotelben.

– Valahogy úgy – felelte Ingegärd Rydin.

Sikerült áttörnie a falat. Sjöberg érezte, hogy megkönnyebbült, pedig még volt pár kérdés, amiket meg kellett válaszolnia, mielőtt békén hagyja.

– Mesélne nekem Mikaelről? – kérdezte óvatosan. – Milyen ember?

– Rendes fiú. Sosem volt rá panasz. Megfontolt és hűséges.

– Hűséges?

Sjöberg úgy érezte, mintha egy kutyáról beszélne.

– Igen, kedves és készséges. Segítőképz.

Volt benne valami különös. Sjöberg nem tudta megmondani, mi, de Ingegärd Rydin valahogy személytelenül beszélt a fiáról. Eszébe jutott Christer Larsson. A Catherine-nel közös gyerekeivel sem volt baj.

– Úgy gondolom, elég nehéz lehet egy új gyerekhez kötődni azután, hogy az ember elvesztett kettőt – mondta Sjöberg.

– Sosem voltam jó anyja Mikaelnek – ismerte el Ingegärd Rydin kertetelés nélkül. – Nem kellett volna megtartanom, de... Az nem vetett volna jó fényt rám. Nem bírtam volna rávenni magam... Elég sokat volt egyedül kiskorában, de sosem tűnt elégedetlennek. Sőt... Néha már fojtogató volt a sok aggodása. Biztos keményen hangzik, de egyedülálló anyaként... Olykor szüksége van az embernek magányra.

Sjöberg megértette. Érezte, hogy szegény így is eleget cipel a vállán.

– Minden anya így érez néha. És az apák is, én is az vagyok – mondta halvány mosollyal.

Utána gyorsan arckifejezést váltott.

– Mit szólt Mikael, amikor mesélt neki a balesetről?

– Ideges lett. Először nem is hitt nekem, amikor a két

kistestvéréről meséltem. Az idősebb kistestvéreiről – tette hozzá szomorúan. – Később nagyon sajnált és vigasztalni próbált, de nem tudtam vele mit kezdeni. Nem bírom, ha sajnálnak, akkor sem, ha Mikael. Észre is vette, ezért inkább a baleset körülményeiről kérdezett. Természetesen nem szívesen beszéltem róla, de tudtam, hogy egyszer el kell mondanom mindent.

– Fényképeket is mutatott?

– Fényképeket is mutattam. Szerette volna megismerni az összes résztvevőt.

– Az összes résztvevővel, gondolom, Einarra és Solveigre gondol?

– Igen, ő erősködött.

– Én is megnézhetem a fényképeket?

– Felülről a második dobozban vannak.

A férfi mögött lévő könyvespolcra mutatott. Sjöberg felállt és levette a dobozt.

– A terítők alatt – magyarázta az asszony, mielőtt a nyomozó megkérdezhetne volna.

Sjöberg elővett egy gumival átfogott, vastag köteget, leült a fotelbe, és kitette a képeket az asztalra.

– Sportos fiú ez a Mikael? – kérdezte Sjöberg a képek tanulmányozása közben.

– Igen, most már az. Kiskorában nem érdekelt a foci meg

minden más, ami a többi fiút igen, de az utóbbi években keményen edzett.

– Mit edzett?

– Edzőterembe jár, azt hiszem. Alaposan kigyúrta magát. Mikael mindig is kicsi és törékeny volt, de mostanra erős és nagydarab férfi lett belőle.

– Róla is van fényképe?

– Van néhány a dohányzóasztalon lévő dobozban.

Sjöberg tovább lapozgatta a képeket, és amikor végignézte mindet, letette az asztalra, hogy a nő is elérje.

– Mindegyiket megmutatta Mikaelnek? – kérdezte.

A nő bólintott anélkül, hogy a képek után nyúlt volna.

– Mutassa meg az Einar Erikssonról készült fényképeket – kérte Sjöberg.

A nő kelletlenül felvette a stószot az asztalról, és a térdén lapozgatni kezdte. Néhány perc múlva végzett az egészszel.

– Nincs itt – szólt döbbenet. – Biztos Mikael vitte el. A fiúkról is hiányzik pár kép.

Utána megváltozott az arckifejezése. A szemöldöke között gyanakvó ránc jelent meg, és Sjöberg mintha aggodalmat látott volna a szemében.

– Miért van itt egyáltalán? És miért érdekli ennyire Mikael?

– Egy dolgot nem mondtam el önnek – felelte Sjöberg. – Christer felesége, Catherine és a gyerekei a különváláskor egy olyan lakásba költöztek, amire nem volt pénzük. A gyilkosság után kiderült, hogy Einar vette meg neki.

Ingegärd Rydin elhúltan nézte, és Sjöberg érezte, ahogy egyre hevesebben vette a levegőt. Őszintén remélte, hogy ezzel nem rövidítette meg az életét.

– Először azt gyanítottuk, hogy neki és Catherine-nek viszonya volt, de aztán kiderült, hogy valami egész másról van szó. Einar véletlenül találkozott Catherine-nel, és amikor rájött, hogy ki ő, vagy helyesebben mondva, ki a férje és hogy még el is váltak, úgy döntött, segít nekik. Egy szegény, Fülöp-szigeteki nő két kisgyerekekkel a barátságtalan stockholmi külvárosban... Einar úgy vélte, Christer gyerekei és felesége jobb sorsot érdemelnek.

– És Christer? Ő nem segített nekik? – kérdezte Ingegärd Rydin.

– Christer lelkileg összetört és depressziós – magyarázta Sjöberg. – Soha nem jött rendbe a fiúk halála után. Sosem sikerült úgy élnie Catherine-nel, ahogy szeretett volna, és a gyerekekhez sem kötődött igazán. Amikor Einar ezt megtudta, gondolom, úgy érezte, most jött el az idő, hogy tegyen valamit Christerért. És a gyerekeiért. Akkor is, ha Christer sosem tudja meg. Einar sosem árulta el a nevét Catherine-nek, ennyire fontos volt számára, hogy ne szakítsa fel a régi sebeket. Jót akart. És most eltűnt.

– Eltűnt? Ezt hogy érti?

– Catherine és a gyerekek meggyilkolásával egyidőben Einar eltűnt. Szerintem vagy meggyilkolták, vagy az elrablója tartja fogva. Kapcsolatba kell kerülnünk Mikaellel.

Ingegärd Rydin hirtelen védekezni kezdett.

– Honnan tudják, hogy nem Einar a gyilkos?

– Ez is lehetséges, természetesen – válaszolta Sjöberg tárgyilagosan. – De azok után, amit meséltem, nekem nem tűnik hihetőnek. Einar jót akart Christernek. Akkor viszont nem stimmel a feleség és a gyerekek meggyilkolása.

Sjöberg hallgatott egy ideig, majd így folytatta.

– Viszont Mikael részéről látok indítékot.

A nő hirtelen hűvös tekintetet vetett rá, majd kivette a szájából az oxigéncsővet.

– Mikaelnek ehhez semmi köze. Ő jó ember. Többször is felhív egy héten, és segít, amikor csak kell. Bármit megtenne értem.

– Talán éppen ez a kulcsa mindennek – mondta Sjöberg nyugodt és kedves hangon. – Talán magáért és a testvéreiért áll bosszút.

– Azzal, hogy megöli a testvéreit és az apja feleségét! – fakadt ki a nő, majd gyorsan a szájába tömte a szipókát.

– Mintha azt mondta volna, hogy nem tudott róla – mondta Sjöberg halkán. – Ha Mikael követte volna el a bűntényeket, akkor Einaron áll bosszút. Azokon, akik előidéztek a testvérei halálát és tönkretették az anyja életét. Azokon, akik miatt olyan lett a gyerekkora, amilyen. Lehetne jobb bosszú annál, mint megölni azt a nőt és azokat a gyerekeket, akikkel Einar együtt élt?

– De nem erről van szó.

– Pedig úgy néz ki.

– A bosszú első körben Einar feleségére irányult volna.

– Ahogy biztosan Mikaelnek is elmondta, Solveig már megkapta a büntetését. Kérem, segítsen megtalálni Mikael. Hogy legjobb esetben kihúzhassuk a gyanúsítottak listájáról. Ellenkező esetben ez élet-halál kérdés is lehet Einarnak.

Sjöberg nem fűzött túl sok reményt ahhoz, hogy ez különösebben meghatja Ingegärd Rydint. Előredőlt, és kihúzta azt a ládát, amelyben a többi fénykép volt.

– Akkor sem tudom, hol van. Ha nincs otthon, akkor biztos a munkahelyén van.

– Péntekenként nem dolgozik – mondta Sjöberg, és kitett két fotót az asztalra.

– Akkor biztos edzésen van, de azt nem tudom, hol.

– Elég sokat edz – állapította meg Sjöberg az előtte lévő képeket nézegetve.

Az egyikén egy nyeszlett, fiatal fiú volt ápolatlan frizurával, miközben ugyanaz az ember egy másik fotón leborotvált fejjel, kigyúrt felsőtesttel pózolt. A karján, a póló alól egy tetovált állat farka kandikált ki.

– Hány év telt el a kettő között? – kérdezte Sjöberg maga elé tartva a fényképeket.

– Az ott karácsonykor készült – felelte a nő a szipóka mögül, a tetovált atlétára mutatva. – A másik az ötvenedik születésnapomon, három éve.

Sjöberg úgy érezte, nincs több értelme Ingegärd Rydint további kérdésekkel bombázni fia étrendkiegészítőiről, de a nem kívánt fiúról készült jellemrajz kezdett kitisztulni. Betette mindkét képet a jegyzetömbjébe, és felállt.

– Visszakapja őket – közölte, és kavargó gondolatok közepette magára hagyta a nőt.

Péntek délután

A talaj ismét kicsúszott a lába alól. Az élete ismét darabokra hullott, de ezúttal valaki szándékosan tette ezt vele. Ki sem tudott szállni az autóból, amikor az ismeretlen előlépett a sötétből és az arcára szorított egy rongyot. Abból, ami történt – az otthona előtti parkolóban zajlott támadástól a fészerben való ébredéséig – semmire sem emlékezett. Az ébredés nagyrészt döbbenettel járt. A fájdalom még mindig kezelhető volt, és egyelőre a hideg sem volt elviselhetetlen. Egyedül volt a sötétben, és nem tudta, hol van és miért. Arra emlékezett, hogy Solbergából tartott hazafelé, de olyan fáradt volt, hogy megállt egy pihenőnél és ivott egy kis kávé a termoszából, nehogy elaludjon vezetés közben. De az útról biztosan nem tért le. Nem egy útszéli tisztáson volt, és nem is kórházban. Egy anyagdarab volt a fejére és a szájára erősítve, valószínűleg azért, hogy tompítsa a hangját. A keze és a lába össze volt kötözve, és valami házban volt. Noha a hőmérséklet majdnem ugyanannyi volt, mint odakint, legalább volt fedél a feje fölött, és kemény fapadlón feküdt.

Egy ideig csak feküdt és gondolkozott, próbálta megérteni, ami vele történt. Több foga is hiányzott, és testének nagyrésze sajgott. Ki akarta bántani? Ellenállt? Ha netán emberrablásról volt szó, akkor rossz embert szúrtak ki. Nem volt pénze, és nem ismert olyasvalakit, aki ki tudta vagy akarta volna váltani. Biztosan félreértés volt. Mocorgott, kezdte kényelmetlenül érezni magát.

Átfordult a másik oldalra, akkor vette észre, hogy hiányzik a nadrágzsebéből a kulcs. A kocsi és a lakás kulcsa is ott volt, de most mindkettő eltűnt. Valamiért még cipő sem volt rajta, de a kabátját megtarthatta.

Szép lassan visszatértek a támadás emlékei. Viszont nem sikerült megnéznie az elrablója arcát, mielőtt elájult. A mozdulataiból és a ruháiból ítélve férfi volt, de azt nem tudta, hány év körüli, ahogy azt sem, hogy svéd-e vagy külföldi. Mindenesetre nem kellett sokáig bizonytalanságban lennie. Hallotta, ahogy kívülről elfordítottak egy kulcsot a zárban, és nemsokára társaságot kapott a kis fészkerben. De nem úgy, ahogy szerette volna. Hallotta, ahogy bezárul az ajtó, és hirtelen világos lett odabent. Először csak a plafonon lévő izzót látta, majd később már fölötte tornyosult az ijesztő alak. A férfi néhány másodpercig csak bámulta anélkül, hogy megszólalt volna. Később mosolyra húzta a száját, de boldogságnak nyoma sem volt az arcán. A férfi szó nélkül rugdosni kezdte. A gyomrát, a mellkasát és a fejét. Semmit nem tudott tenni, hogy megvédje magát. Megkötözött kezével és lábával nem tudta úgy összehúzni magát, hogy a fejét védje. Csak kiabálni tudott, amitől később teljesen berekedt. Ám az anyagon átszűrődő hang nem ért el messzire, és az őt kínzó dühöngő és fáradhatatlan férfit nem is érdekelte. Túl sokáig tartott, mire elvesztette az eszméletét. És abban sem volt biztos, hogy akkor véget ért brutális bántalmazása.

Összerándult a zárban megforduló kulcs ismerős hangjától. Újabb adag ütés és rúgás, gúnyolódás és megaláztatás várt rá. Nem is próbált pozíciót váltani, amikor a nagydarab férfi alakja feltűnt az ajtónyílásban. Senki sem tudott változtatni azon, ami jön, és ő méltósággal fogja viselni a büntetését anélkül, hogy védekezne. Ám a támadóját látva reflexszerűen elkezdte tágítani a háta mögött feszülő kötelet. Apró mozdulatokkal próbálta meglazítani. Már vagy több tízezerszer csinálta.

– Most filmet fogunk nézni – mondta a férfi mézesmázos, de fenyegető hangon. – Utána pedig mi is filmezhetnénk egy kicsit. Kezdesz kicsit gyengülni, Einar. Azelőtt kell, hogy lefilmezzelek, mielőtt vége az egésznek.

Einar a még ép szemével ránézett, és nem fordult el. Már nem félt tőle, nem volt mitől félnie. A férfi odament hozzá, és megragadta a karja alatt. Odahúzta a fészer távolabbi végébe, és a falnak támasztva felültette. Utána leült mellé, és elővett egy kis kamerát a kabátzsebéből. Egy megszokott mozdulattal szabaddá tette a kijelzőt, és bekapcsolta a gépet.

– Jó lesz egy kis változatosság, nem? – kérdezte a férfi. – Gondoltam, nem hiszel nekem, ezért hoztam egy kis képi bizonyítékot. Nézd meg jól, hátha felismered magad.

Einar egyre nehezebben kapott levegőt. A legrosszabbat sejtette; elégszer hallotta, mi történt a trålgrändi lakásban, csak eddig nem akarta elhinni. A hideg padló ellenére izzadni kezdett az arca. Becsukta a szemét és nagy levegőket vett; nem ájulhat el, látnia kell a pusztítást, amit okozott.

A film elindult. Ép szemével látta Kate-et, gyönyörű volt, mint a nap, az ágyon feküdt, a gyerekei mellett. A kis Linn az anyukája és a testvére mellett feküdt, az ujját szopta, és úgy tűnt, alszik. Tom mellette feküdt a pókemberes pizsamájában, ő is békésen szunyókált. Legalábbis azt hitte, amíg észre nem vette a vért, a körülöttük lévő hatalmas tócsákat. A kamera lassan közelített feléjük, hatásosan felnagyította a felsőtestüket, majd hirtelen Kate élettelen arca és elvágott torka jelent meg előtte. Einar nagyokat nyelt, majdnem hányt és elájult, de kényszerítette magát, hogy nézze. A kamera lassan Linnre vándorolt. A torkán lévő vágásból még mindig folyt a vér, apró sugárban a nyaka többi részére. Aztán Tom látszott. Feje alig illeszkedett a testéhez.

Nem bírta tovább, a teste lázongott. Görcsök közepette köhögött, izzadt és fázott egyszerre. Majd minden elsötétült.

Nem tudta, hogy másodpercekig vagy órákig volt eszméletlen, de végül rugások és az ütések ébresztették fel.

– Most ne aludj, te szemét! Sok időd lesz pihenni.

Amikor Einar kinyitotta a szemét, a férfi videokamerával a kezében tornyosult fölötte, majd gyomron és mellkason rúgta. Feje minden egyes rúgásnál a falnak ütközött. A kamera berregő hangja árulta el, hogy tényleg filmezi kínzás közben.

– Meséld el szépen, hogy ölted meg a testvéreimet!

Einar halkán felnyögött.

– Tudom, hogy már nincs hangod, de suttogva is jó. Nézz a kamerába!

A férfi leguggolt és az arca elé tartotta a kamerát. Einar vett egy nagy levegőt, és az ép szemével belenézett a kamera lencséjébe, majd először életében elmesélte annak a gyönyörű májusi napnak a történetét, amikor szeretett feleségével virágot ültetett a teraszon, és megszólalt a csengő. Szép sorban elmondott mindent, ami később történt. A szívéből szólt, körülírások és szépítések nélkül, és nem hagyott ki egyetlen részletet sem arról a baljóslatú napról. Mit sem törődve a kamera mögött álló, fenyegető férfival, megnyílt, és csak mesélt arról, amit sosem mondott ki. Rekedten suttogva életre keltette az illatokat és az érzéseket, a mosolyokat és a becézéseket. Begyulladt hangszalagokkal visszaadott minden szót, kiáltást és bűntudatot; bűntudatot, ami ide-oda járt az emberek között, ugyanakkor szégyenfaként tornyosult mindannyiuk fölött.

Einar Eriksson mesélt arról a napról, amikor eljött érte egy angyal; egy angyal egy eltévedt Fülöp-szigeteki lány alakjában, aki két gyermekével együtt hálásan elfogadta a segítségét és a gondoskodását, ezzel is csökkentve a bűntudatát. Nem tagadta meg magától az új bűnét, az önzést, ami odaterelte a szerencsétlen emberek életébe, valamint tetteinek a következményét: a büntetést, amit megérdemelt.

Amíg mesélt, a férfi előtte ült és dokumentálta a sorsát a kamerájával. Amikor később felállt és egy jól irányzott rúgást mért a már így is sajgó arcára, Einar Erikssont addig nem ismert boldogság és megkönnyebbülés lepte meg, amit már a sok éve történt, szörnyű baleset óta nem érzett.

Amikor a férfi sietve becsapta az ajtót és magára hagyta a fészer padlóján, a vérző Einar mosolyogva nézett utána.

Miután Sjöberg újra ellátogatott az arbogai rendőrségen dolgozó Edin és Möller irodájába, hogy beszkenelje és elküldje e-mailen a Mikael Rydinről készült fényképeket Sandénak, beült az autójába, hogy visszatérjen Stockholmba. Néhány perc múlva havazni kezdett. Reggel még plusz volt, de időközben a műszerfalón lévő kijelző már nulla fok alatti hőmérsékletet jelzett. Nagyot sóhajtvá megállapította – idén már nem először –, hogy a tavasz még nagyon is várat magára. Mellékutakon szép lassan kijutott az autópályára, ahol kénytelen volt rájönni, hogy a haladási sebesség a hóesés miatt jóval lassabb, mint remélte.

Kivette a telefont az ingzsebéből, és bepötyögte Sandén számát.

– Láttad az e-mailt, amit egy órája küldtem? – kérdezte.

– Nem, teljesen lefoglalt a Mikael Rydin utáni kutatás – felelte

Sandén.

– Annál fontosabb, hogy elolvasd az e-mailjeidet. Küldtem róla pár képet. Gondoltam, megkönnyíti a dolgodat. A szobádban vagy?

– Épp odamegyek.

– Az egyik három évvel ezelőtt készült. Azt kuriózumként hoztam el. A másik friss fotó. Ha összehasonlítod a két képet, rögtön rájössz, mivel foglalkozott az utóbbi években.

– Nemi átalakító műtéten esett át?

– Szteroidot zabált – felelte Sjöberg anélkül, hogy kicsit is elmosolyodott volna Sandén viccén. – A semmiből tetovált izomhegy lett három év alatt. Ilyen gyorsan nem megy illegális szerek nélkül.

– A francba! Mit tudtál meg Ingegärd Rydintől?

– Christer Larsson a fia apja. Erről egyikük sem tud. Az előző férjhez hasonlóan az anyának sem sikerült igazi szülői érzéseket kialakítania. A srácnak többnyire egyedül kellett boldogulnia. A nő segítőkésznek és odaadónak tartja. Az elmondása alapján én úgy definiálnám, mint az anyai szeretet után epekedő férfit. A nő három éve elkapott egy légúti megbetegedést, és akkor tudta meg, hogy a napjai meg vannak számlálva. Csak akkor mesélt neki a testvéreiről és a balesetről. Mikael nagyon kibukott, és fényképeket követelt az anyjától. Még Einarról is látott régi fotókat. Azok már el is tűntek. A nő maga mondta, hogy biztosan a fia vitte el.

– Ami még inkább megerősít téged abban, hogy Mikael Rydin az emberünk? – kérdezte Sandén elgondolkozva.

– Az anabolikus szteroidok mellékhatásai hangulatváltozásokat és irányíthatatlan dühkitöréseket okoznak – folytatta Sjöberg. – Ha még tompábbnak akarja érezni magát az ember, akkor még megküldi egy kis rohypnollal, ami ugyanolyan illegális. Jens, biztos vagyok a dolgomban. Nem lennék Einar helyében. Ha egyáltalán életben van.

A vonal másik végén síri csend honolt. Sjöberg most először érezte úgy, hogy sikerült meggyőznie Sandént Einar ártatlanságáról.

– Jens?

Továbbra sem kapott választ.

– Ott vagy még, Jens?

Néhány másodperc hallgatás után Sandén végre beleszólt.

– Megadom magam, Conny.

Hangja most teljesen mentes volt a szokásos szarkazmustól.

– Éppen ideje.

– És tudom, hogy sikerült kiszagolnia Einart.

Sjöberg ekkor vette észre, hogy Erikssonból hirtelen Einar lett. Egyértelműen látszott a változás.

– A gépnél ülök, Conny. Mikael Rydin takarítóként dolgozik a Larsson gyerekek óvodájában. Láttam, amikor ott voltam közölni a halálhírt.

– Nem mondod...

Sjöberget annyira meglepte, amit hallott, hogy hirtelen félbeszakított egy előzést és visszasorolt a külső sávba.

– Hirtelen felismerés volt – folytatta Sandén. – Lehet, hogy Rydin nem is hajszolta Einart három évig, mint a bosszú angyala. Talán csak meglátta a gyerekekkel az óvodában. A sok belepumpált készítménytől hirtelen elfogta az őrjöngés és a vágy, hogy rávesse magát a látszólag boldog, kétgyermekes apára.

– Majd mindent részletesen kitervelt – egészítette ki Sjöberg a kollégája eszmefuttatását. – Követte Einart, megtudta, hol lakik, megfigyelte a szokásait, és megvárta a legalkalmasabb pillanatot. Mi lett volna jobb bosszú annál, mint hogy elveszi Einartól a két kisgyereket, akiket a világon a legjobban szeretett?

– Így már érthető a hidegvérűség – fűzte hozzá Sandén. – Nem érzett haragot sem Catherine Larsson, sem a gyerekei iránt. Az egész akció a szerencsétlen Einar ellen irányult. Ahogy mondtad, Conny. Mit csinálunk?

– Megtaláljuk – felelte Sjöberg. – Szólj Westmannak és Hamadnak, és találjátok meg! Most.

Hamad ötletekből kifogyva ült a számítógép előtt, és próbálta rávenni magát arra, hogy újra megnézze azt az átkozott filmet. A folyosóra vezető ajtó be volt zárva, de csak forgatta az USB-t az ujjai között, mert képtelen volt csatlakoztatni a géphez. Ez volt a legjobb, ami az eszébe jutott: hogy újra megnézze a filmet, hátha le tud vonni pár új következtetést. Tényleg nem akarta ilyen körülmények között látni Petrát, de keményen dolgozott azon, hogy meggyőzze magát arról, hogy az nem ő, hanem egy bedrogzott nő, akit éppen megpróbálnak megerősíteni. A valódi Petra Westman erős volt és öntudatos, senki nem tudta

volna kihasználni.

Mint a bokszteremben, gondolta, és mélyen belül elmosolyodott. Lehet, hogy nem a legszebb oldalát mutatta meg, de valódi volt. Azt tette, amiről azt hitte, hogy helytálló. Nem helyes, hanem helytálló. Megjelent előtte a kép, ahogy Petra a sarokban áll, ő pedig a matracról nézi kissé ferdén és lentről, kidolgozott testét, ahogy a főbíró, Malmberg tornyosul fölötte vigyorgó arccal. Körülötte is álltak: a beképzelt Holgersson, ahogy segítőkészen felé nyújtotta a kezét, Brandt pedig az ajtóban szorongatta a mobilját. A hangokra is jól emlékezett. Egyfajta végzettel teli csend, amit egy mobiltelefon csöngése és a beleszóló Malmberg hangja tört meg. És Petra lélegzete, ahogy elsuhant mellette. Abszolút közömbösen. Hamad ilyennek akarta látni.

Vett egy nagy levegőt, és abban reménykedve, hogy elég erőt gyűjtött, bedugta az USB-t a gépbe, és addig keresgélt a mappák között, míg meg nem találta Petra felvételét. Úgy döntött, bekapcsolja a hangszórót, ami normál esetben mindig le van halkítva, és elindította a filmet.

A videokamera újabb modell lehetett, mert a film meglehetősen jó minőségű volt. Nem tartalmilag, hanem felbontás szempontjából, pedig a szobában félhomály volt. A környezet ismeretlen volt, akárcsak a férfi teste – pedig lehet, hogy akkor sem ismert volna fel egy férfitestet, ha korábban már látta volna. De igazából teljesen mindegy volt, hiszen nem ez érdekelte. A látottak és hallottak semmit sem árultak el a kamera mögött álló személyről. Nem voltak sem árnyak, sem ruhák, senki sem tüszögött vagy köhögött. Sok hang volt, de nem beszédhangok.

Két perccel és ötvennyolc másodperccel később vége volt. A videokamera két hangot hallatott, ami azt jelezte, hogy elég volt és kikapcsol.

Abban a pillanatban lépett be Sandén a szobába, anélkül, hogy figyelmeztette volna. Hamadnak épphogy sikerült elővarázsolnia egy másik képet, mielőtt a férfi az íróasztal fölé hajolt.

Amikor megjelent az Einar Erikssont ábrázoló új kép Sandén előtt, a férfi egyre erősebb szolidaritást érzett a kollégája iránt. A benne lévő adrenalin tette sarkallta. És ez ragályos volt. Sjöbergnek még Westmant és Hamadot is sikerült meggyőzni az érvelésével.

Sjöberg távollétében Sandén vette át a vezetést, aki köztudottan a szélsőségek embere volt. Sjöberg határozottan ellenezte a Mikael Rydin szobájába való betörést, de ez még délelőtt volt. Egy későbbi beszélgetésben kijelentette, hogy a legfontosabb az, hogy megtalálják, még hozzá minél előbb. A két asszisztenssel való tanácskozás után Sandén úgy döntött, hogy bemegy a diákszállóra.

Westman az őrsön maradt és tovább kereste azokat az embereket, akik tudhattak valamit Rydin hollétéről. Sandén és Hamad elindult a Gärdeten lévő öregrundsgatani szállóra. Rydin egy kisebb, úgy huszonöt négyzetméteres lakásféleségben élt, amiben fürdőszoba és főzőfülke is volt. A beépített konyha megkönnyítette a rendőrök dolgát, mivel senki sem tartózkodott a folyosón, így Sandénnek sikerült kevesebb mint fél percen belül kinyitni Rydin ajtaját.

A fürdőszoba egyszerű volt: zuhanyfülke, vécé, mosdó és egy szekrény, tele tisztálkodószerekkel. Viszonylag tiszta volt minden, még a konyha is. Semmi túlzás: egy szék, egy asztal és egy igénytelen szobanövény, ami úgy nézett ki, mint egy mesebeli fa. A legfigyelemreméltóbb egy poszter volt a falon,

ami a svéd focicsapatot ábrázolta még '94-ből, valamint az ebédlőasztalon álló nagy műanyag doboz, ami korábban valamilyen fagyaltot tartalmazhatott, de most tele volt tégelyekkel és tablettákkal. Vitaminokkal és más egészséges dologgal, legalábbis a rajta lévő feliratok szerint.

A szobában volt egy ágy és egy íróasztal, valamint egy könyvespolc és egy sztereóállvány. LCD tévé, DVD-lejátszó és sztereó néhány, tekintélyes méretű hangszóróval, de ez persze manapság már nélkülözhetetlen volt. Hamad leült az íróasztalhoz és bekapcsolta Rydin laptopját, miközben Sandén átnézte a polcon lévő CD-ket, DVD-ket és könyveket anélkül, hogy bármi érdekeset talált volna. Hacsak nem gondolta, hogy a rapzene, az erőszakos filmek és az akcióthrillerek automatikusan erőszakos cselekményekhez vezetnek. Vagy a jogi olvasmányok. Az ágy végén lévő sarokban egy gitár állt, a falon régi KISS-poszter virított, ami feltehetően az arbogai fiúszobában is ott volt.

Hamad talált egy-két dokumentumot a számítógépen, de azok mind régebbi tanulmányokkal kapcsolatos szövegek voltak. Átnézett több levelezőmappát is – beérkező üzeneteket, piszkozatokat, elküldött üzeneteket és a törölt elemeket –, de semmi érdekeset nem talált. Az internetes előzmények szerint Rydin főleg esti lapokat olvasgatott vagy különböző sportoldalakon szörfözött, amelyek főleg küzdelemről és erőfitogtatásról szóltak. Még a Google-előzmények is erre utaltak. A fényképezés nem tartozott a hobbija közé, de azért volt pár száz fotó a gépén. Hamad mindegyiket átnézte, hátha rátalál valami érdekesre.

Sandén továbbra is az ágy környékét vizsgálta, majd egyszer csak meglátta a földön heverő mobiltelefont, ami éppen töltődött az ágy mellett. Ez azt jelenthette, hogy Rydin a környéken volt és bármikor felbukkanhatott, ami nem lett volna túl szerencsés.

Ugyanakkor azt is jelenthette, hogy éppen akkor merült le a telefonja, amikor el akarta hagyni a lakóhelyét. Sandén úgy döntött, a későbbiből indul ki, és amikor felemelte a telefont, észrevette, hogy be van kapcsolva. Átnézte a bejövő hívások listáját, a kimenő és nem fogadott hívásokat, majd gondosan lejegyzetelt minden számot. Ugyanezt tette az SMS-ekkel is. Utána átfutotta Rydin kapcsolatait, amelyekből nem volt túl sok, de semmi kirívót nem talált. A naptárat nem használta, és érdekes videók sem voltak a mobilon. Néha azért használta fényképezőként, volt rajta jó pár felvétel.

Sandén ránézett a számítógépnél ülő Hamadra, aki szintén fényképeket nézegetett.

– Találtál valamit? – kérdezte Sandén.

– Nem hiszem. Nem sokat fotózik. Talán a pár nyári Ibiza-kép a legizgalmasabb. Karácsony otthon, a mamánál. Szeszünnap az edzőtársakkal.

– A Rút kiskacsa, te tudod, mi az? – kérdezte Sandén.

– Egy mese, H. C. Andersentől. Végeztél már a könyvespolccal?

– Úgy hangzik, mint egy ovi vagy mi – mondta Sandén elgondolkozva.

– Talán egy kávézó – szólt Hamad. – Mintha valaki mondta volna.

– Szóval már hallottál róla?

– Nem, azt nem állítanám. A napokban említett valaki valamit.

– Ki?

- Arra nem emlékszem. Talán az őrsön. Miért? Mit csinálsz?
- Találtam egy képet a mobilban egy tábláról, ezzel a felirattal.
- Hadd lássam!

Sandén odaadta neki a telefont.

- Egy kerítésoszlopon van – gondolkozott Hamad hangosan. – Úgy fest, mintha egy szabad téri kávézó lenne.

Tovább lapozott a képek között.

- Ajtók. Ablakok. Ezeket a képeket emlékeztetőül is készíthette az emberrablás előtt. Hogy javítson a biztonságon. Azaz a záraikon.

A szobában hirtelen megemelkedett a hőmérséklet, ezt mindketten érezték. Egy szalmaszál. Talán valaminek a nyomára bukkantak.

- Végeztél a számítógéppel? – kérdezte Sandén.

– Majdnem.

- Menjünk! Tegyük vissza mindent a helyére, és menjünk. Fel kell hívunk Petrát.

Hamad kikapcsolta a számítógépet, Sandén visszatette a mobilt a földre, körbejárt a lakásban, megnézte, hogy lekapcsolták-e a lámpákat, és kifülett a folyosóra. Csend volt. Utána kinyitották az ajtót és kilopóztak.

Amint kiértek az utcára, Hamad felhívta Westmant, és megkérte, hogy keresse meg az interneten a Rút kiskacsát. Később rájöttek, hogy ezt igencsak megnehezíti az a tény, hogy már az első

keresésnél negyvenezer találat jött ki. Elmondták neki a kávézós és óvodás elméletüket, majd SMS-en átküldték neki a telefonszámokat. Einar Eriksson távolléte kézzelfogható volt.

– Nem látjuk a fától az erdőt – foglalta össze Sandén.

Amikor visszaértek a kirándulásról, a tanárok üdítővel és popcornnal várták a gyerekeket. Azok, akik még péntek délután is az iskolában voltak, megnézhettek egy filmet, mielőtt véget ért a hét. A kanapékat és a foteleket elfoglalták a harmadikosok, ezért Johan és Max hason feküdtek a padlón egy-egy párnán, és várták, hogy elkezdődjön a film. Kárpótlásul kaptak egy külön popcornos tálat. Johan éppen a tál felé nyúlt, hogy jól belemarkoljon, amikor Ivan váratlanul megjelent az ajtóban. Egy ideje nem látta már, ezért azt hitte, hazament. De most ott állt és intett Johannak, hogy menjen oda.

Ivan kihúzta magával a folyosóra, és izgatottan belesúgta a fülébe, hogy kölcsönvett valamit a barkácsműhelyből. Johan semmit nem értett, akkor sem, amikor Ivan előhúzott a tornazsákjából egy batyut, ami első pillanatra úgy nézett ki, mint egy összegyűrt törülköző. De amikor kiderült, hogy egy óriási fogó rejlik benne, Johan azonnal kapcsolt.

– Ez egy erővágó – mondta Ivan titokzatosan.

Johannak volt sejtése, mire akarta Ivan használni, és a gondolat tetszett is neki meg nem is. Szívesen megmentette volna a malacot, de szétvágni egy zárat... Tudta, hogy bűnténynek számít. Ráadásul azé az ijesztő gitározó férfié volt. Ráadásul úgy gondolta, Ivan sokkal izgalmasabbnak tartotta a betörést, mint a disznó elengedését.

– Elmentem a rendőrségre – bökte ki, hátha le tudja beszélni Ivant a betörésről.

– Aha, szóval megmentették a malacot?

Johan megvonta a vállát.

– Valld be, hogy nem érdekelte őket! – mondta Ivan határozottan.

– De, érdekelte őket... Vagyis... Hát, is-is.

Nem akarta elárulni, milyen gondolatok kavarogtak a fejében. Hogy nem is volt igazi rendőrségi feljelentés, mert nem mert megmondani a nevét. Félt, hogy mit szólnak majd a szülei, ha megtudják, mit tett.

– Akkor majd mi megoldjuk. Gyere már, Johan, mi a baj? Engedélyt kell kérned az anyádtól?

Ivan gondolatolvasó volt.

– Persze – felelte Johan halvány mosollyal.

Megint megjelent. Ivan a sarkában volt, és nem örült neki. Bement az osztályterembe, és szólt a tanárnak, hogy hazamegy. Ez teljesen rendben volt, ha a szülei adtak róla igazolást, hogy egyedül mehet haza. A fenébe!

Amikor az utcára értek, már sötét volt és esett a hó. Talán minden másképp lett volna, ha napsütéses tavaszi napról van szó. Johannak rossz előérzete támadt, de nem mert visszalépni, mert nem akart gyávának tűnni Ivan előtt, aki a kabátja alatt rejlő erővágó ellenére könnyed és határozott léptekkel igyekezett előre. Valószínűleg úgy érezte magát, mint egy bankrabló vagy valami hasonló. Menő.

– És mit csináljunk a malaccal? – kérdezte Johan. – Nem engedhetjük csak úgy ki, hogy halálra fagyjon vagy elüsse egy autó.

Ivannak ez már eszébe jutott, és azt gondolta, hogy névtelenül fel kell hívniuk a rendőröket azzal, hogy egy őrült disznó rohangál az utcán.

– És a férfi? Mi van, ha agyonüt minket?

Ivan úgy vigyorgott, mintha egy amerikai akciófilmből lépett volna ki, és megpaskolta barátja kabátját.

– Azt nem teszi – mondta határozottan, mint mindig.

Így hát tovább meneteltek a hóban Tantolunden felé. Johan egyre növekvő aggodalommal és hatalmas gombóccal a gyomrában. Nem szívesen ütött volna fejbe senkit egy erővágóval, akár állatkíznő, akár nem.

A hóesés miatt tovább tartott a hazafelé tartó út, mint gondolta, de Sjöberg mégis megkönnyebbült, miután beszélt Sandénnal. Végre egyetértettek, végre egy irányba tartottak mindannyian. És már nem voltak kétségeik afelől, ki követte el a gyilkosságokat. Most már csak idő kérdése volt, mikor kapják el a gyilkost. De Sjöberg egyre jobban aggódott Einarért. Abból kellett kiindulniuk, hogy még él, és minél előbb meg kellett találniuk. Emiatt némi frusztráció lett úrrá rajta, amikor megállt a Kungens Kurva előtti kocsisorban. Meg volt róla győződve, hogy Sandén, Hamad és Westman előbb-utóbb kiderít valami kézzelfoghatót, ezért felhívta a rendőrfőnököt, és megkérte, hogy biztosítsa számukra a kommandósokat. Aztán már csak azért kellett drukkolni, hogy elérhetők legyenek. Kinyújtózott az ülésen, és

úgy érezte, ki akar szállni az autóból, hogy megmozgassa elgémberedett végtagjait.

Gondolatai Einarról és a halott gyerekekről saját testvérének tragikus sorsára terelődtek. Erős vágyat érzett arra, hogy minél előbb szembesítse anyját az új fejleményekről. Nem, a szembesítse helytelen szóválasztás volt. Elmondja neki, hogy találkozott a nagymamájával, ismeri az egész történetet, és őszintén csodálja azért az erőért, amit hosszú éveken át tanúsított. Ugyanakkor kényszeríteni fogja arra, hogy mondjon el mindent az elejéről. Jogom van tudni a saját életemről, gondolta Sjöberg. Ahogy Ingegärd Rydin is így vélekedett a fiáról. Végül meg kell ismernie a múltját, de a reakciója másképp alakul majd, mint Mikael Rydiné.

Milyen lesz az elkövetkezendő hétvége? Ha a Mikael Rydinre való vadászat és az Einar utáni keresés véget ér, akkor mindenképpen meglátogatja az édesanyját. Åsa nem fog örülni neki, de meg fogja érteni. Neki is jelen kell lennie, hogy megismerje a Sjöberg család titkát. Fel kellett volna hívnia. Biztosan kíváncsi volt, hogy alakult délelőtt a nagymamájánál a látogatás. Felhívhatta volna most is, de nem volt megfelelő az időpont. Péntek, késő délutánig előadásai vannak, utána pedig rohan a gyerekekért az óvodába.

Sjöberg ásított. Pokolian fáradt volt a szállodai éjszaka után, pedig ott még a gyerekek sem tudták felkelteni. De most valami más zavarta. Nehezen aludt el a Jennyvel való beszélgetés után. Szegényke, gondolta Sjöberg, és elmosolyodott. Felhívja az éjszaka közepén, miután már órák óta álmatlanul forgolódik az ágyban. Akár várhatott is volna pár órát, hogy elaludjon. De Jenny az Jenny, és az a szerencse, hogy mind különbözőek. Az állatok jogaiért küzdő újabb harcos. Rájuk is szükség van.

A disznók társadalomban való jogaiért harcol. A disznók krumplira való jogáért. Ez honnan jutott eszébe? Megrázta a fejét. Kis gázt adott, és előregurult néhány métert. Sjöbergnek eszébe jutott egy dal, amit sokat hallgatott kiskorában. Bohóc a dobozban. Gullan Bonemark dala, ami egy kismalacról szólt. Megérintette egy régi emlék, ahogy ott ült a kocsiban, és elkezdte énekelni a dalt.

– „Kicsi Nasse, szedd a lábad, kicsi Nasse, szedd a lábad. Krumplit adok neked, krumplit adok neked.” – Igen, a malacok szeretik a krumplit, gondolta Sjöberg, amikor hirtelen rezegni kezdett a zsebében lapuló telefonja.

Sandén telefonált a metróból. Hamaddal éppen a rendőrségre igyekeztek, és közben elmondta, mit találtak az Öregrundsgatanon.

– Ugye nem hagytatok nyomokat magatok után? És senki nem látott titeket bemenni, ugye?

– Ne aggódj. A Rút kiskacsa, te tudod, mi az?

– Egy mese...

– H. C. Andersentől, igen, tudom. De Rydin mobilján volt egy kép egy tábláról, ezzel a felirattal. Egy kerítésen volt. Egy kávézóra vagy valamilyen napköziotthonra gondoltunk. Van jobb ötleted?

– Hogy nézett ki a kerítés?

– Klasszikus, fehér, kicsit lepattogzott róla a festék. Egy egyszerű és régi kerítés.

– Akkor talán egy egyszerű és régi ház előtt van, nem? –

kérdezte Sjöberg.

– Várj! Hamad rájött valamire.

Sjöberg várt, az autók elkezdtek kicsit gyorsabban gurulni. Sandén újra bejelentkezett a vonal túlsó végén.

– Azt mondta, Lotten vagy Jenny említette a kávézót vagy akármi is az. A Rút kiskacsa. Most hívja a recepciót.

– Megvárom. Jenny, igen, engem éjjel hívott fel.

– Éjjel?

– Hajnali fél négykor – sóhajtott Sjöberg. – Nem tudott aludni. Valamilyen disznóról beszélt. Állítólag veled nem ment semmire.

– Ja, igen. Összevissza beszéltek Lottennal, és tényleg nem volt rájuk időm. Vagy energiám. De Hamad tud valamit... várj.

Továbbra is az a gyerekdal járt a fejében. „Krumplit adok neked, adooooo nekeeee”. – Krumpli, gondolta Sjöberg. Disznó. Rendőr, rendőr, rendőrdisznó. Egy disznó, ami a saját ürülékében fetreng, mondta Jenny. Ez bármit jelenthet. Akárkit jelenthet. A disznó szitokszó is. Disznó lehet egy koszos ember. Egy ember, akit arra kényszerítenek, hogy ott végezze el a szükségleteit, ahol ül vagy fekszik. Rendőr, rendőr, rendőrdisznó. Mi van, ha nem is egy disznóról, hanem egy rendőrrel van szó? Lehet, hogy az a fiú, akiről Jenny beszélt, egy rendőr bántalmazásának volt a tanúja? Sjöberg megmerevedett a vezetőülésben, Sandén pedig újra bejelentkezett a telefonban.

– Lotten szerint egy nyaralóról vagy valami hasonlóról volt szó. A fiú szerint ott tartják fogva a disznót. Hogy hol van pontosan,

azt nem tudják. Amikor a személyes adatokra került a sor, lelépett.

– Nem disznóról van szó – mondta Sjöberg meggyőződéssel a hangjában. – Jenny krumpliról beszélt. Rendőrdisznó, Jens. Einarról van szó.

– Egyetértetek!

Sandén egyre gyorsabban beszélt. Készen állt rá, hogy tegyenek valamit. De mit?

– Petra nem talált semmit arról a Rút kiskacsáról a neten – folytatta. – Tehát nincs cím. Lehet, hogy egy háznak a neve. Egy nyári laknak talán.

– Hány éves a fiú?

– A lányok szerint úgy nyolc-tíz lehet.

– Akkor egyedül biztos nem ment túl messzire – állapította meg Sjöberg. – A ház nem lehet messze. Sétálva vagy tömegközlekedéssel elérhető. Talán egy nyaraló vagy egy kertvárosi házikó.

– És hogyan tovább?

– Hívogasd Rydin ismerőseit – mondta Sjöberg, amikor hirtelen eszébe jutott valami. – De először is hívjátok fel Barbrót!

– Barbrót?

– Ha tényleg kertvárosi házról van szó, akkor nála többet biztosan nem látott senki. Barbro Dahlström.

Körülbelül fél éve ismerték meg egymást, amikor egy igencsak megviselt kisbabát és egy halott nőt találtak a Vitabergsparkenben. Barbro Dahlström hetvenkét éves volt akkor, és igazi hősként viselkedett.

– Tényleg! Megkeresem – fejezte be Sandén a beszélgetést.

Sjöberg nemrég még azon gondolkozott, hogy megáll valahol és eszik egy kolbászt, de most már fontosabb dolga volt. Gyorsított a tempóján, és Stockholm felé vette az útját. Bekapcsolta a szirénákat, letekerte az ablakot, és kitette a kék fényt a tetőre.

Az utolsó métereket lopakodva és behúzott fejjel tették meg a Rút kiskacsáig. A kapun lévő lakat a helyén volt, de a kerítés régi volt és egy zsanéron lógott.

– Idióta – suttozta Ivan. – Minek ide lakat? Még egy törpe is át tud mászni ezen a kiskapun. De akár szét is rúghatja – tette hozzá úgy, mintha legszívesebben meg is csinálta volna.

Johan hirtelen megragadta a karját.

– Mit csinálsz? Le akarsz bukni, mielőtt még elkezdenénk?

– Szerinted úgy néz ki, mintha lenne itt valaki? – kérdezett vissza Ivan.

– Azt nem tudhatjuk. Lehet, hogy bent van – mondta Johan a fészerre biccentve.

– Látod a kapun lévő lakatot? Ha zárva van, azt jelenti, nincs itt – felelte Ivan grimaszolva. – És a házban sem ég a villany. Gyere már!

Rátette a lábát egy keresztfára, és könnyedén átlendítette magát a kerítésen, majd a túloldalon a hóban ért földet. Johan egy ideig csak állt és hallgatózott, de nem hallott semmit, ezért ő is átmászott. Ivan odalopózott a bejárati ajtóhoz, kivette a kabátja alatti szerszámot, és ledobta a földre. Johan megint hallgatózott és aggódva körbenézett, de senkit sem látott, és hallani is csak a távoli autók zaját hallotta. Miközben Ivan kivette a törülközőből az erővágót, Johan az ajtóra tapasztotta a fülét, de odabentről sem szűrődött ki semmi nesz.

Ivan megpróbálta levágni a zárat, de még az erős szerszámmal is nehezen ment. Kellett hozzá erő, ezért Johan segíteni akart neki, amikor hirtelen észrevett valamit. A mozdulat közepén megmerevedett és lenézett a hóra. Lábnyomok, ahogy sejtette. Tényleg ennyire ostobák? Tekintetével követni kezdte az övéknél jóval nagyobb lábnyomokat, amik a fészertől egyenesen a házig vezettek, de csak egy irányba. Tehát valaki járt a fészernél, mielőtt elkezdett esni a hó – ami jó pár órával ezelőtt volt –, majd nem jött vissza. Az a személy egyértelműen a házban tartózkodott. A fiú ránézett az ajtóra, és látta, hogy fel van törve. A szíve egyre vadabban vert.

– Hagyd abba, Ivan! Bent van a házban. Nézd a lábnyomokat!

Ivan megállt a mozdulat közben, és felnézett a házra.

– A fenébe! Szerinted észrevett minket?

– Talán nem, de el kell tűnnünk innen. Most!

Johan hirtelen felpattant és elindult a kerítés felé. Abban a pillanatban kinyílt az ajtó, és a gitáros férfi a lépcsőről leugorva egyenesen feléjük rohant. Johan mindkét kezével megfogta a kerítést, felpattant és lovaglósülésbe érkezett. Nem sikerült lemásznia, mielőtt a férfi megragadta a karját, lerántotta a

kerítésről és a fészerhez vonszolta. Közben Ivan csak állt, és tágra nyílt szemmel, az erővágóval a kezében nézte az előtte lejátszódó drámát. Egyszer csak elengedte a szerszámot, és mindkét kezét a magasba emelte.

– Nyugalom – mondta, és ez volt az egyetlen, amit ki tudott nyögni.

Johan rémült arccal nézte a gitáros pólója alól kidagadó tetovált felsőkart, miközben a férfi kifejezéstelen ábrázattal becipelte magával a két fiút a házba.

– Mit mondtok? – kérdezte, miután belökte őket a szoba egyik poros sarkába. – Kitől szabaduljak meg először? Tőletek vagy tőle?

– Nem mondjuk el senkinek. – Ivan próbált meggyőzőnek tűnni.
– Minket aztán nem érdekel az a disznó.

– Ó, értem. Akkor a slagot akartátok ellopni?

– Megígérjük, hogy nem mondunk senkinek semmit – ismételte meg Johan a könnyeivel küszködve. – Kérem, engedjen el minket, nem jövünk ide többet!

– Azt nem hiszem. De bőven van hely mindhármatoknak.

Nagyon furcsán vigyorgott, pedig egyáltalán nem tűnt boldognak. Aztán elkezdte őket rugdosni.

Miután Sjöberg, Sandén, Hamad és főleg Eriksson is eltűnt, Petra Westman sietve próbálta elérni Mikael Rydin összes ismerősét. Hosszasan beszélt arról, hogy mit akar és miért, persze némi

hazugsággal megfűszerezve. Barbro Dahlströmöt viszont nem tudta elérni az otthoni telefonján, a mobilszámát pedig nem tudta. Azok, akiket Westman elért, semmit nem tudtak arról, hogy Rydinnek lenne háza. Ahogy azt sem tudták, hol van és milyen tervei vannak a jövőre nézve.

A számítógép képernyőjén még mindig az utolsó, sikertelen keresése virított, a „Rút kiskacsa”, mindenféle szavakkal kombinálva: éttermek, kávézók, napköziotthonok, játszóterek, hobbikertek, könyvtárak, színházak és sok más, de hiába. Miközben újra Barbro Dahlström számát csörgette, azon töprengett, hogy felhívja a környék összes táblakészítő cégét, de a keresőbe beírva összesen 228 találatot kapott, amit ilyen rövid idő alatt képtelenség lett volna végighívni. Ezenkívül Hamad szerint régi kerítésről volt szó, vagyis a tábla sem lehetett új.

Helyette kitalálta, hogy beír más mesecímeket is, hátha a környék összes házát azokról nevezték el. Ezzel sem ért el semmit. Hirtelen beléhasított, hogy mégsem volt ez ostoba ötlet. Ha a Rút kiskacsa olyan környéken van, ahol minden ház mesecímeket viselt, akkor talán az utcának is hasonló neve volt. Pár próbálkozás után sikerrel járt. Gyorsan felhívta Sjöberget.

– Sagostigen – mondta. – Tantolunden környékén van egy Sagostigen nevű utca. Ez csak eszembe jutott, de ennél jobb ötletem nincs.

– Szép munka, Petra. Megnézzük. Érzem, hogy sietnünk kell. Gondoskodom róla, hogy ott legyenek a kommandósok és a mentősök is. Mikael Rydin meglephet minket, és akár fegyvere is lehet. Ha Einar is ott van, akkor valószínűleg nincs jó állapotban.

– Értettem. Hol vagy most?

– Segeltorp környékén. Sietek.

– Mikor érsz oda?

– Legjobb esetben tíz perc múlva vagyok a Tantolundennél. Ha semmi különös nem jön közbe. Várjatok meg.

Sjöberg ránézett az órájára.

– Talán ti is akkor értek oda. Semmi sziréna és semmi feltűnősködés. Ha Rydin ott van, nehogy gyanút fogjon és elmeneküljön. Tájékoztassatok, hogy merre vagytok.

– Oké, rendicsek – mosolygott Westman.

– Remélem, jó nyomon vagyunk – mondta Sjöberg. – És hogy odaérünk, mielőtt késő lenne.

Einar Eriksson úgy érezte magát, mint aki befejezte élete nagy projektjét. Igazi felszabadulás volt saját szavaival leírni a sorsát, kimondani azokat az érzéseket és gondolatokat, amelyek a fejében kavartak. Az ijesztő férfi, aki Ingegärd fia volt, a tudta nélkül segített neki azzal, hogy megalázta.

Ahogy ott feküdt az oldalán a hideg kövön, már rutinszerűen tágította a háta mögötti kötelet. Húz, húz, húz, pihen, húz, húz, húz, pihen. A kötélen némán ellenállt. Közben megpróbálta átcsúsztatni a kezét a hurkon, de a keze túl nagy, a hurok túl kicsi volt. Az orrából kicsorduló vér belefolyt a szájába, de nem érdekelte. A mellkasában szárnyaló, ujjongó örömmel hála több mint harminc év után végre megbocsátott magának. Harmincegy, sötét év, tele szomorúsággal, önsajnálattal és keserűséggel. És most, amikor kimondta, csak kimondta a súlyos bűnt, mintha megszabadult volna. Hihetetlen, hogy a saját szájából távozó szavak vigaszt tudtak nyújtani neki.

Az őszinteséggel kapcsolatos hirtelen döntése tört utat előtte. Hogy teljesen őszintén kimondhassa a teljes igazságot, mindenféle enyhítő körülmény nélkül. Nem örült neki, hogy a vérszomjas hentes abban lelte örömét, hogy végighallgatta a szóbeli önéletrajzát. Ez csak róla szólt, nem az általa kinevezett bírákról, hóhérokról vagy bárki másról, aki ebben a világban él. Kibékült a belső hangjával, és hirtelen megértették egymást, hirtelen egy hullámhosszon voltak.

Új emberként tekintett ki az ajtó melletti kis nyíláson, és miközben a keze dolgozott, látta, hogy a sűrű hóesés hirtelen abbamaradt. Egy napsugár kandikált be az ablaküvegen, és ahogy utat tört magának a fészker hűvös levegőjében, a porszemek életre keltek és táncolni kezdtek a vékony fénycsíkban.

Einar Erikssonon egy addig ismeretlen érzés lett úrrá. Reményt és energiát érzett, ami sajgó testének mélyéről jött, amitől egyszerre megfeszült és fáradhatatlanul rángatni kezdte a kötelet. Majd egyszer csak valaki – vagy saját maga, mert csakis ő irányította a sorsát? – megkönyörült rajta, és a keze átcsúszott a hurkon.

Néhány percig nem mozdult, csak mosolyogva pihegett a nagy erőlködés után. Később szabad kezével megtámaszkodott a földön és felült. Meglazította a hurkot, ami összetartotta a két kezét, majd a másik kezét is sikerült kiszabadítania. Mohón felkapta a vizestálat, és egy hajtásra megitta a benne lévő vizet, majd hagyta, hogy elgémberedett ujjai visszatérjenek az életbe. Ezután megszabadította a lábát is a kötelektől, amelyek nemcsak összetartották őket, hanem a háta mögötti fal mellől sem engedték szabadulni.

Vajon hová tűnt rémisztő elrablója? Már is magára hagyta? Egy arcbarúgás a személyes története után, és már is vége volt? Ez

nem tűnt túl hihetőnek; nem az ő stílusa. Egyetlen rúgás sosem volt elég. Annak a férfinak jóval többre volt szüksége ahhoz, hogy kiélje magát. Biztosan a közelben van. Valószínűleg valahol vár, hogy hamis reményt ébresztve benne elhitesse vele, hogy ennyi volt a napi verés és rúgás. De miért hagyta ott olyan hirtelen? Talán a történetében volt valami, ami ennyire megdöbbentette, valami, amit nem ismert?

Hirtelen beléhasított, hogy Ingegärd fia talán nem is tudja, ki az a Christer Larsson. A bosszú nyilvánvalóan csak neki szólt. Lehet, hogy a gyilkos csak most, a filmezés közben jött rá, hogy a gyerekek – Tom és Linn –, akiket hidegvérrel lemészárolt, a saját testvérei, apjának a gyerekei voltak. Tehát a Larsson gyerekek féltestvérei voltak azoknak a gyerekeknek – Andreasnak és Tobiasnak –, akikért bosszút állt.

Einar Eriksson maga előtt látta a két, angyalszerű gyermeket, ahogy az édesanyjuk mellett fekszenek az ágyban. Bűbájosak voltak. Ha a körülmények áldozataivá nem válnak... Réges-rég óta most először sírta el magát. Könnyei csíkokat festettek koszos bőrére.

A férfi bármikor visszatérhetett, hogy kiélje a bosszúját és szabadon tomboljon. Einar Eriksson nehézkesen felállt a hideg és kemény padlóról. Nem volt vesztegetnivaló ideje.

Sjöberg csak pár perccel Westman és a többiek után érkezett meg a település szélén lévő találkozóhelyre. Mindenki az autóknál várt, ahogy Sjöberg kérte. A kommandósok egyik csoportja már elindult, hogy megkeresse a kérdéses házat, majd egyikük, Hågglund visszament, hogy informálja a többieket.

– Odafent van – mondta Sjöberg és a többiek

megkönnyebbülésére. – A kapun lévő lakatot éppen most szedik le. Egyenesen előre egy lakóház van, lépcső vezet a bejárati ajtóhoz, nyolc lépcsőfok. A zárat már feltörték. Rögton jobbra egy fészert találhatók, azon is lakat, de kiiktatjuk az ajtót. Vannak bent, legalább két személy. Az egyik épületben biztos, talán a másikon is. Sok a lábnyom a hóban.

Sjöberg bölintott, és két csoportra osztotta az összegyűlt rendőröket.

– Mindkét épületet egyszerre támadjuk meg. Tiétek a lakóház, miénk a fészert. Felesleges lövöldözés ne legyen. Elsődleges feladat: Einart élve kihozni, hogy minél hamarabb biztonságba kerüljön. Biztosan nagyon gyenge. Kommunikációs eszközöket kikapcsolni. Indulás!

Hirtelen elállt a hóesés, majd a nap sugarai egyszerre átjutottak a felhőtakarón, szabaddá téve a tiszta, kék eget. Sjöberg és Sandén ment elöl, valamivel utánuk Högglund igyekezett. Elmagyarázta, hogy a hóesés óta senki nem ment végig a murvás úton, mégis két nyomot találtak. Egyébként a környék meglehetősen sivár volt ebben az évszakban.

Némán meneteltek előre. Sjöberg párszor hátrafordult, hogy megbizonyosodjon arról, a többiek is ott vannak. Meglehetősen abszurd volt, ahogy a kommandósok ellepték az idilli környéket, és feltűnés nélkül lopóztak a hóval fedett házak, meg a precízen vágott sövények között. Sjöberg valahogy idegennek érezte az egészet.

– Közel vagyunk már? – kérdezte Högglund, rosszul titkolva aggodalmát.

– Már nincs messze. A ház jobbra van. Nemsokára a fészert melletti sövényhez érünk.

Nem sokkal később csatlakoztak azokhoz a rendőrökhöz, akik már a helyszínen voltak, és Sjöberg lassítani kezdett. Végigcsúszott a ház oldalfalával párhuzamosan, hogy találjon egy olyan rést a sövényben, amin beleshet az ingatlanra.

Az egész telek gondozatlannak tűnt. A kertet már évek óta nem ápolták, a kertkapu elrozsdásodva lógott egy zsanéron. A hóval fedett föld tele volt lábnyomokkal. Legalább két ember volt ott, és az ajtót biztosító túlságosan erős lakat arról árulkodott, hogy egyikük a házban van. Ráadásul nagyon úgy nézett ki, hogy a bejárati ajtót feltörték. Nem lehetett nehéz bejutni oda. Ami a fészert illeti, az ajtót minden bizonnyal könnyebb lett volna megsemmisíteni, mint a zárat.

Sjöberg visszalopózott a rendőrökhöz.

– A hóban lévő nyomokból ítélve Rydin a házban van – mondta.
– És feltehetően nincs egyedül. Az ajtót feltörték, és csak be kell rúgni. Valószínűleg csak egy szoba van a házban. Biztos vagyok benne, hogy úgy fog recsegni a lépcső, mint az istennyila, ezért ha odaértek, szedjétek a lábatokat. Einar alighanem a fészertben van, ami egy nagy lakattal van bezárva kívülről. Szerintem be kell törnünk az ajtót. Néhányunknál legyen kibiztosított fegyver, de mint mondtam, kerüljük a felesleges lövöldözést. Ha még nem vettek észre minket, akkor talán nem is lesz szükség a pisztolyokra. Kérdés?

– Itt várjunk vagy húzódjunk hátrébb? – kérdezte az egyik mentős.

– Itt jó lesz, de tartsák távol magukat, ha lövésekre kerül a sor – felelte Sjöberg. – Szólunk, ha szükség lesz magukra.

Körbenézett, de a jelenlévők közül senkinek sem volt mondandója.

– Sok sikert. Induljunk.

Egy kommandós kinyitotta a kaput, mire az egyik csapat jobbra indult és felsorakozott a fészertől, sarkukban néhány, állig felfegyverkezett, sisakos rendőrrel és mögöttük Sjöberggel és Westmannal.

A másik csapat a lépcső felé igyekezett, a roskadozó ház irányába. Hamad és Sandén, akik szintén ott voltak, Sjöberg felé fordulva várták a jelet. Amikor Sjöberg keze felemelkedett és belemarkolt a levegőbe, hirtelen megtört a síri csend, és mindenki előhúzott fegyverrel és kalapáló szívvel rohant fel a kis lépcsőn, hogy betörjenek a ház egyetlen szobájába.

A keresett Mikael Rydin egy fal melletti asztalnál ült, kezében egy kamerával, valami olyasmit filmezve, amiről Sandén először nem is vett tudomást. Valaki hirtelen szívszagatóan felsikoltott, amire Hamad azonnal reagált. Odarohant a Rydin előtti sarokba, és térdre vetette magát. Ott ült a fiú, akivel Sandén a rendőrség recepcióján futott össze, és meredt szemmel bámulta őket. Egy mukkot sem adott ki, pedig az orrából folyt a vér. Mellette a padlón egy másik fiú feküdt, magzatpózban. Sandén először azt hitte, hogy eszméletlen, majd rájött, hogy ő sikoltott.

Rydin látható reakció nélkül végignézett a rendőrökön, akik mind készen álltak arra, hogy lelőjék. A férfi visszahajtotta a kamera kijelzőjét, majd kikapcsolta a gépet. Miközben Hamad odament a rémült gyerekekhez, Sandén kiszaladt és hívta a mentősöket. Csak utána nyílt lehetősége arra, hogy többé-kevésbé megvizsgálja az erőszaktevőt.

– Mikael Rydin, le van tartóztatva több bűntény elköveté-

séért – mondta hangosabban, mint ahogy a helyzet megkívánta volna, amikor Hamadnak végre sikerült lecsendesítenie a

hisztérikus fiút. – Ezekről a rendőrségen bővebben fog hallani. Lassan eressze le a kamerát, és tegye a kezét tenyérrel felfelé az asztalra. Ha ellenáll, lelőjük.

Mikael Rydin kifejezéstelen arccal tette, amit kértek tőle, az egyik rendőr odament az asztalhoz, és megbilincselte. Egy másik mögé állt, majd ketten lábra állították és kivezették. Sandén felkapta a kamerát és zsebre vágta.

Ebben a pillanatban Sjöberg utasítására két kommandós nekirugaskodott a deszkázott ajtónak. Az ajtó a rendőrökkel együtt berepült a fészerbe, miközben a két zsanér és a lakat bennmaradt az ajtófélfában. Sjöberg besietett, de előtte az ajtóban számos, széles vállú rendőr tornyosult, eltakarva a belátást.

– Ó, te jó ég! – hallotta a bentiektől, miközben megpróbált beljebb jutni, de a hátaból álló fal nemigen engedte.

Az emberek inkább kifelé igyekeztek a kis fészerből, ezért Sjöberg kénytelen volt pár lépést hátralépni. Ekkor ütötte meg az orrát a széklet és vizelet bűze, és őszintén remélte, hogy csak ezért panaszkodtak az elöl lévő rendőrök.

– Engedjenek előre – kérte Sjöberg némi dühvel a hangjában, amit szinte nem is fogott fel.

A rendőrök egy része odaszaladt valamihez, amit Sjöberg még mindig nem látott. Westmannal a sarkában végül bejutott a fészerbe, és a látvány, ami fogadta, felülmúlta a legrosszabb félelmeit. Valaki felkapcsolta a plafonon lévő csupasz villanykörtét. A földön egy üres kutyatál és pár, rövidebb kötél hevert a száraz kenyérdarabkák között. A körülbelül hat négyzetméternyi terület tele volt emberi széklettel és vizelettel. A távolabbi falhoz egy masszív kötél volt erősítve, amely egy oszlopra volt tekerve, alatta pedig a földön egy felborított

zsámoly hevert. Az oszlopról a nyakán egy kötéllel lógott a sovány, koszos, véres és majdnem a felismerhetetlenségig összevert test, ami egykor Einar Erikssoné volt.

Három kommandós éppen azon igyekezett, hogy valahogy leszedje onnan, amikor Sjöberg odarohant. Amikor óvatosan letették a testet a földre, a nyomozó leguggolt Eriksson mellé, és két ujját az ütőérére tette. A test még meleg volt, de pulzust nem érzett.

– Mentőt! – kiabálta olyan hangosan, ahogy csak tudta a nagy felfordulásban, és Westman ki is rohant a fészerből, hogy felhajtsa a mentősöket.

Sjöberg ösztönösen elkezdte újjáéleszteni, de nemsokára megérkeztek a mentősök, és átvették az irányítást. Sjöberg felállt és kicsit távolabb ment a földön heverő testtől. Petra Westman odaállt mellé. A férfi magához húzta és átkarolta, főleg a saját megnyugtatóására. Így álltak néhány percig azt nézve, hogyan küzdenek a mentősök a reménytelen feladatukkal.

– Mióta halott? – kérdezte Sjöberg azután, hogy feladták az újjáélesztést.

– Nemrég óta. Talán pár perce – felelte az egyik mentős.

– Az én hibám – mondta Sjöberg. – Nem kellett volna váratnom titeket. Nélkülem kellett volna bemennetek.

– Conny, nélküled úgysem...

Sjöberget nem érdekelte Westman magyarázkodása. Olyan volt a teste, mint az ólom. Sajnálta a kollégát, akit életében sosem nyílt alkalma megismerni, de most annál inkább szerette volna. Szíve összeszorult. Körülötte mintha minden lassított felvételnél

zajlott volna. Csak úgy tudott szabadulni a gyötrő gondolatoktól, ha az elkövetőre terelte a figyelmét.

– A szemétláda! – szakította félbe Westmant. – Elvitték?

A szavak visszhangoztak a fejében, az ájulás határán volt.

– Épp most kísérik az autóhoz – felelte az egyik kommandós, aki időközben levette a sisakját.

Hirtelen nagyon emberinek tűnt, és Sjöberg azt vette észre, hogy az összes többi rendőr is. Mindannyian mintha vigyázzállásban álltak volna, és némán figyelték, ahogy a mentősök óvatosan rátették Einar Eriksson testét egy hordágyra, letakarták egy pléddel, és elvitték.

Sjöberg érezte, hogy Westman keresi a tekintetét, de ő inkább a távolodó mentősöket figyelte. Sandén és Hamad az ajtóban álltak, ők is végignézték az újjáélesztést, de Sjöbergnek nem volt mondanivalója számukra. Csendben visszament az autójához anélkül, hogy bárkinek is kereste volna a társaságát.

Johan Bråsjö az egyik mentőben ült, miközben a mentős ellátta. Sandén beszállt az autóba, és letelepedett vele szemben.

– Szép munka volt, haver – mondta, de nem volt túl vidám. – Nem is sejted, mekkora szerencsétek volt.

– Szerencse? – kérdezte Johan az egyik rendőrré nézve, aki éppen az elkövetővel volt elfoglalva.

– Az a férfi nem elégszik meg a rúgásokkal. Elvesztettünk egy embert. Nem disznót bántalmazott, ahogy hittétek, hanem egy rendőrt. De hála nektek, megkapja méltó büntetését.

– De... – mondta Johan, és Sandén látta, ahogy könnybe lábadt a szeme. – Tudnom kellett volna... Rendes feljelentést kellett volna tennem.

– Nekem meg hallgatnom kellett volna arra, amit mondtál. Amit te tettél, az hősiesség volt. Érdememnél.

Johan arca felragyogott a rendőr dicséretétől, és Sandén őszintén remélte, hogy az ügyvel kapcsolatos bűntudat semmilyen nyomot nem hagy a fiúban.

– Most hazamehettek. Azt mondták, mindketten jól vagytok. Szólok, hogy vigyenek haza titeket.

– És maga? Maga nem jön?

– Nekem vissza kell mennem a rendőrségre. Gondoskodnom kell arról, hogy ez a mocsok börtönbe kerüljön.

Sjöberg köszönetet mondott a kommandósoknak, majd odament a kollégáihoz, akik láthatóan várták. Mindhárman zsebre tett kézzel ácsorogtak. Nem találta a szavakat, úgyhogy inkább egyből a tárgyra tért.

– Petra és Jamal. Köszönöm a munkátokat. Vegyetek ki szabadságot, menjetek haza és pihenjete.

Mindketten úgy néztek ki, mintha mondani akarnának valamit, de a Westmantól kapott bólintás bőven elég volt Sjöbergnek.

– Kikérdezem Mikael Rydint. Ha te is ott akarsz lenni, Jens, szívesen látlak. Különben te is mehatsz szabadságra.

– Persze, hogy jövök – mondta Sandén.

– Felhívom Hadart, és leírom a helyzetet. Kaj Zetterströmöt a boncolás miatt, Bellát a helyszínelés miatt. A jelentések ráér hétfőig. Jó hétvégét!

Az emberek és az autók szép lassan eltűntek. A tantolundeni környék ismét kihalt lett és üres. Nem utalt az előbbi drámára más, mint a hóban lévő lábnyomok, de nemsokára azoknak is nyoma vész. A nap már lement a kis házak mögött, nemsokára teljes sötétség lepi el a környéket.

Péntek este

Miután együtt megnézték Mikael Rydin visszataszító filmjét a konferenciaszobában, Sandén és Sjöberg sokáig csak ült és bámulta a villogó képernyőt. Egyikük sem tudta elkezdni azt a beszélgetést, ami elkerülhetetlen volt. Végül Sandén felállt és kikapcsolta a tévét.

– A film bizonyíték – mondta. – Archiválni kell.

– Szerinted Einar mit szólt volna ahhoz, hogy láttuk?

A kérdés tulajdonképpen főleg neki szólt, de nem tudta, mit gondoljon. Sandén várt egy kicsit a válasszal, amíg helyet foglalt.

– Azt hittem, jó lesz úgy látni Einart, amilyen ember volt – felelte elgondolkozva. – És nem a megaláztatásra és a körülményekre gondolok, hanem az emberre emögött az egész mögött. A munkahelyen mi csak a keserűségét láthattuk. Egy-két dologra volt magyarázat, de most mindenekelőtt hirtelen jó ember lett belőle, emlékekkel, álmokkal és érzésekkel. Annak ellenére, hogy ezalatt az... eljárás alatt vagy hogy nevezem, negatív színben írta le magát, úgy gondolom, hogy ő... igencsak fantasztikus ember volt. A fenébe, mennyi mindent megbántam!

Elcsuklott a hangja, és Sjöberg akkor először látta Sandént sírni. Ő maga is szinte az egész, majd' egy órás film alatt a kezében tartotta a zsebkendőjét.

– Ha nem kértem volna, hogy várjatok meg, időben odaértetek volna – mondta Sjöberg elkeseredve.

– Ezt sosem tudjuk meg – jegyezte meg Sandén. – Akkor sem lett volna semmi jobb. Nem akart maradni. Ez volt a legjobb megoldás. Mihez kezdett volna?

– Ezt nem jelenthetjük ki – felelte Sjöberg. – Ki volt száradva. Fizikailag és lelkileg is összetört. Honnan tudjuk, hogyan érezte volna magát néhány hónap múlva? Ápoltan és egészségesen. A környezet támogatásával. Például a miénkkel.

– Nem láttad rajta a boldogságot, ahogy ott feküdt, a földön? Annak ellenére, hogy össze volt verve, olyan energiával és motivációval mesélt az életéről, ahogy még sosem láttam. Egyszerűen... boldognak tűnt. Hallottam, hogy az lesz az ember, ha már meghozta a döntését. Ő már döntött, Conny. Semmit sem tudtunk volna tenni, hogy megváloztassuk a döntését. És hogy válaszoljak a kérdésedre: igen, hiszem, hogy Einar akarta és tudta, hogy megnézzük ezt a filmet. Ez volt a búcsúja. És annyi bizonyítékot és indítékot tartalmaz, hogy Mikael Rydin csúnyán el fog bukni.

– És szerinted hányszor volt ilyen boldog életében? Akit már az anyaméhben is elátkoztak. Aki egy pótolhatatlan ember pótlására született.

– A legtöbben közülünk nem ölnénk meg ezért ártatlan embereket – felelte Sandén.

– Majd meglátjuk, mit mond – mondta Sjöberg felállva.

Mikael Rydin fáradtnak tűnt, inkább, mint valaha. Az önuralmat sugalló maszk lehullott az arcáról. Imponáló izomtömege ellenére egészen aprónak tűnt, ahogy ott ült bilincsben, az asztalnál a kihallgatás alatt. A két rendőr egy ideig tanulmányozta, majd Sjöberg törte meg a csendet.

– Mikael Rydin.

Egy pillanatra összetalálkozott a tekintetük. Úgy tűnt, a rohypnol elvesztette a hatását. Már nem úgy festett, mint aki legyőzhetetlennek gondolja magát.

– Ingegärd Rydin és Christer Larsson fia.

Rydin egyszerre rémültnek tűnt. Sandén elhúzta a száját.

– Anyuci nem mesélte? – kérdezte mézesmázos hangon.

Mikael Rydin valahová közéjük bámult, és nem válaszolt. Sjöberg átvette a szót.

– Reggel találkoztam Ingegärddel. Alátámasztotta, amit én már régóta tudtam. Egy kis matematika segítségével rájöhetünk, hogy nem bújít rögtön ágyba egy idegennel azután, hogy elvesztette a két fiát. Valószínűleg próbáltak néhány hónapig összetartani a baleset után, de érthető okokból ez nem sikerült. Abban az időben születél te, Mikael.

– És most lemészároltad a kistestvéreidet meg az anyjukat – folytatta Sandén. – Azt az embert pedig, aki eltartotta és jobb élethez segítette őket ebben az országban, haláláig bántalmaztad, majd végül öngyilkosságba hajszoltad. A saját apádat meg lepasszoltad a kórházba, valószínűleg gyógyíthatatlan agysérüléssel.

– Csak bosszút akartam állni a testvéreimért. Anya kedvéért. A többiről... semmit sem tudok.

A férfit hajtó őrület időközben teljesen eltűnt. Rémülten nézett Sandénra, miközben idegesen ropogtatta az ujjait.

– Szerinted Einar és a felesége szándékosan hagyták meghalni a testvéreidet? – kérdezte Sjöberg anélkül, hogy választ várt volna.
– Baleset volt. Nem mulasztás volt, hanem egyszerű balszerencse. És tudod, ki jött ki a legjobban az arbogai katasztrófából? Az anyád. Ő az egyetlen, aki büntudat és komolyabb lelki károk nélkül volt képes tovább élni. Ezt te sosem fogod átélni, Mikael. Mert amit tettél, azt azért tetted, hogy ölj és bánts másokat. Ez teljesen más dolog. Akármilyen dühös és kétségbeesett az ember, és akármennyi bosszút is eszel ki, a megtörtént dolgokon nem lehet változtatni. A büntudatot pedig nem lehet csak úgy lerázni ám.

– Fogalmam sincs...

– A kutatást nem szabad félvállról venni, Mikael – mondta Sandén leereszkedően. – De meg kell mondjam, egész szépen bánsz a vadászkéssel. Hová tetted?

– A fészkerbe – felelte.

– Tantolundenben?

A férfi bólogatott.

– Nagyon szórakoztató filmet készítettél – folytatta Sandén. – Ha majd úgy húsz év múlva kiengednek a börtönből, talán ezzel kellene foglalkoznod. De egy biztos, ha mentális betegséged van, sosem engednek ki.

Mikael Rydin egy szó nélkül bámulta a kezét.

Sjöberg hirtelen rádöbbsent, hogy semmi beszélőnivalójuk nincs a férfival. Ez az egész csak piszkálódás volt. Bosszú Einar Erikssonért és a Larsson családjáért. Az volt a fontos, hogy Mikael Rydin ne hagyassa el a szobát büntudat nélkül. Hirtelen rádöbbsent, hogy Einar meg akarta kímélni mindettől.

Az egész ügy a büntudatról szólt. Ősrégi bűnökről, és pontosan erről szólt most Sjöberg élete is. De Einar, aki az egész életét határtalan büntudattal élte, az ellenségének sem kívánta azt, amiben része volt. Sjöberg heves mozdulattal kirúgta a széket maga alól, és felállt. Sandén döbbsenten figyelte, de felettese elszántságát látva ugyanazt tette.

– Itt abba hagyjuk – mondta Sjöberg az ajtó felé tartva.

Sandén engedelmesen követte anélkül, hogy pontosan értette volna, miért. Már éppen el akarták hagyni a szobát, amikor Mikael Rydin váratlanul megszólalt mögöttük.

– Elnézést – szólt halkán, de Sandén nem volt kíváncsi rá.

– Lassan nem lesz, aki megbocsásson neked – válaszolta jéghideg hangon. – Mindnek kioltottad az életét. Az anyádnak már nincs sok hátra, az apád pedig... Kérdéses, hogy egyáltalán visszajön-e. Ha mégis, akkor sem biztos, hogy találkozni akar veled. De dolgozz csak rajta, kishaver.

Amikor végzett, Sjöberg már a folyosó végén járt.

Eivor Sjöberg meglepve engedte be a fiát ezen a péntek késő estén.

– Te meg mit akarsz, Conny? Már este tíz óra is elmúlt.

A férfi átölelte az asszonyt, és csókot nyomott az arcára.

– Beszelnünk kell, anya. És addig nem megyek el innen, míg el nem mondod, amit tudni akarok.

– Jaj nekem, ez komolyan hangzik! – mosolygott Eivor ártatlanul, pedig Sjöberg biztos volt benne, hogy tudja, miről akar vele beszélni. – Kérsz kávét?

Igazából inkább valami alkoholosat ivott volna, de mivel még vezetnie kellett, igent mondott. Leült a konyhaasztal egyik székére, és a kabátját felakasztotta a szék háttámlájára. Amíg az asszony a kávéval volt elfoglalva, mesélt a nagymamájánál tett látogatásáról. Amikor kimondta a nevét, anyja ledermedt.

– Egyértelműen ellenséges volt – mondta Sjöberg. – Csak rövid ideig maradtam, de az is majdnem kibírhatatlan volt. Mindenesetre ki tudtam belőle szedni, amit akartam. De azt hiszem, mindketten jobban éreznénk magunkat, ha te, aki jelen voltál, elmondanád a verziódat.

Az édesanya hangosan csörömpölt a porcelánnal, hogy elterelje a gondolatait és ellenszegüljön az elkerülhetetlennek.

– Először is, anyám, szeretném leszögezni, hogy fantasztikus anya voltál. És még mindig az vagy. Csodálom a bátorságodat és a kitartásodat. Gyönyörű gyerekkorom volt, és egészséges, boldog embert faragtál belőlem. Én semmivel sem vádollok, nem erről van szó. Tudom, milyen volt neked. Most először meg tudom érteni. Megismétlem: tényleg úgy gondolom, hogy csodálatra méltó ember vagy. Azt is tudom, miért nem mondtál el nekem semmit. Így tudtad átvészelni a nehézségeket, és azt tetted, ami szerinted a legjobb volt nekem. De most tudnom kell, anyám.

El kell mondanod nekem. Az egész történetet arról a szörnyű éjszakáról, és arról, ami utána történt.

Édesanyja megállt a mozdulat közepén, de továbbra is háttal állt neki. Sjöberg azon tűnődött, hogy sír-e. A kávéfőző bugyborékoló hangot adott, és a kávé illata bejárta a konyhát.

– Gyere és ülj le, anya – kérte Sjöberg kedvesen.

– Mindjárt kész a kávé.

– Kérsz egy pohár likórt hozzá?

– Nem, nem kellene...

Ez nagyjából annyit jelentett, hogy igen, ezért Sjöberg felállt és levett egy üveg narancslikórt a hűtőszekrényről, amit még ő maga vett valamilyen alkalomból. A nappaliban lévő vitrinből hozott egy likőröspoharat.

Amikor újra visszaült az asztalhoz, majdnem tele töltötte a poharat, és csendben megvárta, míg elkészült a kávé. Édesanyja mindkettőjüknek öntött egy-egy csészével, majd leült a fiával szemben az asztalhoz. Sjöberg letette a poharat elé, és óvatosan belekortyolt a forró kávéba.

– Nem kérsz egy szendvicset? – kérdezte az anyja, de Sjöberg nem akarta tovább húzni az időt.

– Most mesélj, anya. Tudom, mennyire nem akarod, és nekem sem könnyű, de itt vagyok veled.

A férfi az anyja kezére tette a kezét, és az asszony hagyta.

– Mesélj Alice-ről – kérte halkán, és egyenesen a szemébe nézett.

Eivor ezúttal nem nézett félre, és Sjöberg látta, hogy könnyek gyűlnek a szemébe, ezért szorosabban fogta a kezét.

– Nem beszélhetek Alice-ról – mondta lassan.

– Pedig kell, anya. Meg akarom ismerni a testvéremet.

Az asszony vett egy nagy levegőt, és zokogásban tört ki. A könnyek végigfolytak az arcán, és akkor először feladta azt, amihez oly sok éven keresztül ragaszkodott – a hallgatást. Meséje közben már Sjöberg sem tudta visszatartani a könnyeit, ami jól ismert érzést ébresztett fel benne.

A következő órákban együtt sírtak és ölelkeztek, miközben részt vettek azon a szörnyű utazáson, végig az anya egész életén és Sjöberg egész gyerekkorán. Egy 1961-es augusztusi éjszakáról mesélt, amikor Eivor Sjöberg az éjszaka közepén felriadt a tűz orrfacsaró szagára és az emeleti hálósobában lévő elviselhetetlen hőségre. Mellette az ágyon a férje, Christian feküdt, de hiába ordított és rázta, nem akart felébredni. Megpróbálta felhúzni, de nem bírta el a súlyát.

– Alice! – kiabálta, de a tőle legmesszebb, az ablaknál fekvő majdnem hatéves lánya szintén nem akart felébredni.

Odaszaladt hozzá, és megpróbálta felrázni. Vörös hajzuhataga szétterült apró és szeplős arca körül. A lány megfordult és kinyitotta a szemét.

– Alice! – kiabálta a nő. – Tűz van! Le kell ugranod az udvarra! Én viszem az öcsédet!

Az alsó szinten hallatszott, ahogy felrobbantak az ablakkeretek. Eivor visszaszaladt a franciaágyhoz, összeszedte minden erejét, és valahogy sikerült lerángatnia a földre a súlyos férfitestet. A

férfi akkor végre felébredt, és valami összefüggéstelen szöveget motyogott, miközben felült.

– Tűz van, Christian! – kiabálta a nő, majd fölhajtotta a takarót a matracon békésen szundikáló fiúról, és a karjába vette. – Fogd Alice-t, és menjetek le az udvarra!

Mielőtt elhagyta a szobát, odafordult a lányához, aki időközben megint lehunyta a szemét és oldalra fordult. Christian lihegve és szitkozódva indult felé négykézláb.

– Alice! – kiabálta az asszony újra és újra, miközben nem tudta, mi lenne a legjobb megoldás. A semminél több volt, hogy a fiával a karjában lerohant a lépcsőn.

Az utolsó forduló a földszinthez hasonlóan már lángokban állt, amelyek mohón nyaldosták a tetőgerendákat. Percek kérdése volt, hogy a tűz elterjedjen az emeleten is. Az asszony kiszaladt a házból, és az épülettől kellő távolságra állította az időközben felébredt fiút. Utána visszafutott a házhoz, de az előtte elterülő tűztenger áthatolhatatlan volt. A tűz őt is felemésztette volna, ha megpróbált volna áttörni rajta a hálóingében és kieresztett hajával. Az ajtóból jól látta a lángokban álló lépcsőt, de egy csepp esélyt sem látott arra, hogy feljusson, majd újra lejjön rajta. Helyette sikoltozva ordította hol a férje, hol a lánya nevét, majd újra kirohant az udvarra, hogy lássa a hálószoobaablakot.

– Alice! Christian! – kiáltotta teli torokból, majd körbenézett a földön, hátha talál valamit, amivel bedobhatja az ablakot.

Végül egy fahasábot dobott az ablak felé. Az üveg betört, amint a fa hozzáért.

– Alice! – kiabálta újra. – Ki kell ugranod az ablakon! Elkaplak! Alice! Alice!

A fiú pár lépéssel mögötte állt, és némán figyelte anyja óriási haragját az idővel és a tűzzel. Egyszer csak megjelent a lány az ablakban. Alice a betört ablakhoz botorkált, amikor hirtelen összetalálkozott a tekintetük. A lány az anyjáról az öccsére nézett, és abban a pillanatban az anya torkából velőtrázó sikoly hangzott fel: meglátta, ahogy a lánya haja hirtelen fellángolt és a tűz ernyőként borult az arca köré. Egy kínoktól eltorzult arc köré, mielőtt összeesett és eltűnt a látómezejükből, az életükből és az öccse emlékezetéből.

Az anya felkapta a fiút, és futásnak eredt. A legközelebbi szomszédok több száz méterre laktak tőlük, de ő futott. Futott, ahogy még soha, a gyermekkel a karjában, mezítláb a murvás talajon. Végül elért a célhoz, és a környéken pillanatok alatt elterjedt, hogy Sjöbergék háza ég, és mindenki, aki csak tudott, odasietett, hogy részt vegyen a tűz eloltásában. A lányon már nem lehetett segíteni, de a férjet, az apát a földön fekvő találták meg, és még időben sikerült kimenteniük, mielőtt túl késő lett volna.

Miután bevitték a kórházba, felébredt, de az égési sérülései miatt jobb lett volna, ha meghal. Eivor Sjöberg nem hagyta, hogy fia lássa a még életben lévő apja felismerhetetlen maradványait, sőt, a temetésre sem engedte elmenni.

A lánya elvesztése túl sok volt Eivor számára, majd következtek a nehéz hónapok, amikor a férje kórházban volt, az anyósáék pedig hadba vonultak ellene. Soha nem tudtak megbékélni azzal, hogy saját magát meg tudta menteni, de a férjét – az ő fiukat – nem. Azt sem értették, hogyan szaladhatott le a kertbe anélkül, hogy meggyőződött volna arról, hogy mindenki felébredt. Addig nyüstölték a bánatukkal, amíg el nem tűnt a látómezejükből, az otthonból, ahol felnőtt, és ahonnan magával vitte szeretett fiúk lealacsonyító mását.

Természetesen Stockholmba ment, ahol Christiant kezelték, és ez volt az az élet, amire Sjöberg emlékezett a gyerekkorából. Az, ami odavezette őket, megszűnt létezni, és mi maradt nekik?

Sok könnyel, kávéval és likőrrel később Sjöberg úgy érezte, hogy ő és édesanyja egy jobb jövő felé tartanak.

Minden valóságérítlenné vált. Hamad a piros metrón ült, és nem ismert magára. Mintha kívülről látta volna magát. Nem a testében volt, és nem tartozott a körülötte lévő szürke csoporthoz sem. Lebegett. Semmi sem fájt, semminek nem volt értelme. Félig feküdt az ülésen, kinyújtott lábbal, nem volt tekintettel az ülő vagy tolakodó utasokra. Semmi nem érdekelt, mintha elvesztette volna az esztét és levetkőzte volna a jómodorát.

A Telefonplan megállónál leszállt, és a hűvös esti levegő azonnal visszarepítette a való világba. Ismét Einart látta maga előtt, ahogy a gerendáról lógott lefelé, ezért máris lelkiismeret-furdalása lett. „Éngyenge”, gondolta. „Csoportnyomás.” Amit rögtön elhessegetett mint lehetséges kibúvót. A saját cselekedeteiért és ahogy Einar Erikssonal bánt, csakis ő felelt. Ahogy a hozzáállásáért is.

Ahelyett, hogy egyenesen a Tvingvägen felé ment volna, ahol Petra lakott, összevissza kószált a sötétben az elhagyatott sportpályán. Meglehetősen idióta választás egy magányos sétához, de nem érdekelt. Akármilyen is fog történni, megérdemli. Nem? Ettől függetlenül pár dolgot azért jól csinált. Elvégre ő vette észre Einar szerepét az ügyben. És ami Petrát, Jennyt és a filmeket illeti... Igen, talán mégsem volt annyira rossz ember.

Gyorsított a tempóján, majd nemsokára kiért az utcai lámpákkal megvilágított Klensmedsvägenre. Kicsit fel kellett ráznia magát,

nem támadhatta le úgy Petrát, hogy közben pocsk állapotban van. Támogatnia kell ezután a pokoli nap után, és azután a péntek este után a Clarionban, ami immár másfél éve történt. Meg akarta mutatni, hogy mellette áll, akármi is történt.

Éppen át akart menni az úton a huszonnégyes számhoz, Petra lakásához, amikor felkeltette a figyelmét egy közvetlenül mellette álló kocsi, egy sötétpiros Lexus Sedan, ami túlságosan elegánsnak tűnt ahhoz, hogy péntek este egy västbergai bérlakás előtt parkoljon. Ismerős volt számára az autó, csak nem jutott eszébe, hol látta. Rosszkor, rossz időben – a gondolatok csak úgy kavarogtak a fejében. Majd egyszer csak leesett a tantusz.

Megjelent előtte a kép, amikor a bokszteremben volt Petrával. Holgersson éppen fölé hajolt, hogy segítsen neki felállni. Az ajtóban Roland Brandt állt, aki pont a füléhez emelte a telefonját, hogy fogadjon egy hívást. A sarokban pedig ott állt hátradőlve Petra, bőre csillogott az izzadságtól. Kezén még rajta volt a bokszkesztyű, arcán széles mosoly virított. Talán győzedelmes mosoly? Igen, meglehet, de miért? Azért, mert alaposan összeverte? Vagy valami másért? Vajon kire nézett pontosan? Gunnar Malmberg tornyosult fölötte, beszorítva Petrát a sarokba. Mintha vissza akarta volna tartani. Ne verekedj többet, Petra.

Nem, nem így történt. Petra meredten nézte Malmberget. A férfi megjelölte a területét. Petra mosolya nem volt győzedelmeskedő – na, jó, talán mégis –, de nem azért, mert elkapta Hamadot, hanem, mert... behálózta Malmberget. És mit súgott a fülébe? „Vedd le a kesztyűt és nyugodj meg?” Vagy „Benézek hozzád péntek este?”

Mit mondott Petra, amikor elmesélte a legújabb hódítását? Hogy nem lesz belőle semmi. Nem lehet belőle semmi. És így is volt. Malmbergnek felesége és gyereke is volt, ráadásul ő a helyettes

rendőrfőnök. Persze, hogy nem lehetett köztük soha, semmi. Akkor miről volt szó?

De Hamad még nem végzett a bokszteremmel. Ismét elképzelte magát a földön, ahogy ott hevert összeverve és zavartan a matracon. Mi történt azután? Képek, hangok. Megtört a varázslat, mert megszólalt Malmberg mobilja. Az a csengőhang, igen, mi is volt pontosan? Egy ideig még hagyta is csöngeni, mielőtt felvette. Egy magányos hangszer... Gitár. Hamadnak annyira ismerős volt a dal, hogy rá kellett jönnie. Tudta, hogy fontos, de miért is? Teljesen mindegy, csak jusson eszébe. Miért volt neki ismerős, mert ő is kedvelte? Lehetséges. Gitár... Talán Clapton? Pontosán, a Layla volt az. Unplugged.

És akkor felvette. Hamad pontosan emlékezett arra, amit hallott. „Beszélj Lúval... vagy azzal az új lánnyal. Jennyvel. Persze. Semmi probléma.” Ez is fontos volt? Talán. Kivel beszélt? Nem lehetett megmondani. Mit jelentett, amit mondott? „Beszélj Lúval...”? Talán Lundinnal. Lundin és Jenny – mi közük volt egymáshoz? Semmi. Lu-Lu-Lu... Mégsem Lundin, mert annak más a kiejtése. Skånei? Nem, miért lett volna az? Angol? Lu-Lu-Lu... Lucy? Lucy in the sky... Biztosan nem. Lehet, hogy Malmberg tud a Jenny-ügyről? Miért? Talán járt az amator6.nu-n? És miért pont azon, ha több ezer oldal közül választhat?

Ismét visszakanyarodott Petrához. A filmhez, amiben megerőszkolták. Tudta, hogy volt egy félbehagyott gondolata, amit nem tudott végiggondolni. Most már közel járt, nagyon közel... A kamera az ágyon heverő testek fölött lebegett, majd hirtelen... pling-plong, vége. Nem! A kamera bezárásának hangját soha nem lehetett hallni a videón. Egy másik hangot hallott, mielőtt véget ért a felvétel. Pling-plong, két gitárhang. Eric Clapton gitárja. Layla. Unplugged.

Hamad lopott pillantást vetett Petra lakásának ablakára. Kellemes fény világított belül. Vajon mit csináltak? Teljesen mindegy, úgysem lesznek egy pár. Nem lehetnek egy pár. Két okból sem: Malmberg soha nem adná fel a karrierjét és a családját Petra kedvéért. Erőszaktevő volt; megbüntette a nőt. Anélkül, hogy ő tudott volna róla. Az erőszak a hatalomról, és nem a szexről szólt. Petra próbálta leállítani, ami cseppet sem tetszett neki. Miután egyszer már nem sikerült kirúgatnia, taktikát váltott. Meghódította. A nő önként odaadta magát annak a férfinak, aki egyszer már megerőszkolta. Ettől Malmbergnek hatalma lett. Győzött.

Hamad először nem tudta, mitévő legyen. Az egyetlen, amiben biztos volt, hogy semmilyen körülmények között nem mondja el Petrának. Azzal megadta volna neki a végső döfést. Nem volt annak a híve, hogy „jobb nem tudni”, de ezúttal meg volt róla győződve. Soha nem lesz semmi Petra és a mocskok között, és Hamad inkább azt akarta, hogy ne tudjon arról, hogy viszonya volt a saját megerőszkolójával.

És ő mit tudott tenni? Nem sokat. A Másik férfi soha nem hagyott maga után semmit, ami bizonyítékul szolgált volna egy másik ügyben, ezért nem lehetett nyakon csípni. És ez csak gyanú volt. Egy naplózatlan ügyben. De Hamad rajta tartja a szemét. Az emlékezetébe vési Malmberget, ha valami felbukkanna. Először is, megszerzi azokat a bizonyítékokat, amelyekre szüksége van, a lelki békéje érdekében.

Visszafordult a metróhoz, hogy visszamenjen a rendőrségre. Tudta, hogy van egy üres ásványvizes palack az asztalán. A fülében pedig ott csengett egy név, amit Petra említett, amikor mindent elmesélt: Håkan Carlberg az állami bűnügyi laboratóriumnál, Linköpingben.

Mielőtt Sjöberg szabadságra mehetett volna, volt még egy elintézetlen ügye. Az édesanyjával való beszélgetése alatt rájött, mivel foglalkozott az elmúlt fél évben. Undort és megkönnyebbülést érzett, amikor rádöbben, hogy a nő, akit Margit Olofsson élénkzöld szemében és lobogó, vörös hajzuhatagában látott, nem volt más, mint a saját testvére, Alice.

Alice-nél keresett vigaszt, amikor nehéz volt az élet, és Alice karjában pihent, amikor túl nagy lett a vágy valami ismeretlen iránt, amit nem volt képes szavakba foglalni. Az ablakban álló nőről állandóan visszatérő álm volt az utolsó, szörnyű emléke a testvéréről, de a kép vele együtt megöregedett. Tulajdonképpen egy nemsokára hatéves lány állt az ablakban, aki a lángokban forgolódott, de álmában a tudatalattija a hihetlent egy hihetőbb verzióban vetítette le. A kislány női alakot öltött, a nő pedig olyan stílust vett fel, amelyet Sjöberg ismert és kedvelt. A türelmes, meleg szívű és gondoskodó Margit Olofsson töltötte be a nővére halála után keletkezett immár ötvenéves űrt, méghozzá hibásan. A kisfiú határtalan szeretete a nővére iránt átváltozott egy középkorú férfi női test iránti vágyakozásává. Abba kellett hagynia azt, amit el sem kellett volna kezdenie.

– Elmondom az igazat, Margit. Az igazat arról, hogy ki vagyok. Biztosan nem tartod hízelgőnek, ahogy én sem, de akkor is úgy hiszem, hogy az igazság a legmegfelelőbb út.

Az asszony csak nézett rá nagy, zöld szemével, és a férfi látta, hogy megijedt a hangjában csengő határozottságtól. Egy kis, aggodalmas mosoly jelent meg az ajkán, amit Sjöberg sajátosan értelmezett.

– Nem akarom hallani, és nem akarom tudni. De muszáj, ha

tovább akarok lépni. Ha csillapítani akarom a kíváncsiságomat.

Sjöberg így szólt:

– Ezután soha többet nem akarsz majd találkozni velem, ami jó. Jó neked és jó nekem. Talán egy nap megbocsátasz majd, de csak a saját érdekedben tedd.

Margit a kezére tette a kezét, a férfi pedig megfogta. Most csak egy ember volt a számára. Egy szép és szeretetre méltó ember, akit mélyen tisztelt. Soha többé nem fog sírni az ölében, a férfi pedig soha többé nem fog úgy táncolni, ahogy ő akarja.

A férfi autójában ültek, a nő háza előtti kocsifelhajtón. Margit férje nem volt otthon. Kérte Sjöberget, hogy menjen be vele, pedig nem volt helyes. Ez volt az otthona, ami nem megfelelő találkozóhely.

– Álmodtam – mondta Sjöberg. – Ugyanaz az álom, újra és újra.

Mesélt egy nőről az ablakban, nedves fűről és lobogó vörös hajról. Izzadtan és kétségbeesetten.

Margit nem szólt semmit. Kutakodva nézte a férfit, de nem akarta kérdésekkel félbeszakítani. Sjöberg megszorította a kezét, és folytatta.

– Nem tudtam, mit jelent az álom. De amikor találkoztunk a kórházban, rögtön nyilvánvalóvá vált számomra, hogy te vagy az ablakban álló nő. Nem bírtam ellenállni a csábításnak. Hibáztam, de úgy szerettem volna megismerni a nőt az álomból.

Margit még mindig nem húzta el a kezét. A férfi óvatosan cirógatta a szabad kezével, nem azért, hogy biztonságot sugalljon, hanem az úr utolsó jeleként.

– Ma meglátogattam az anyámat – mondta.

Aztán mesélt a tűzről, az éjszakáról, amikor Eivor Sjöberg élete összeomlott, a sajátja pedig teljesen új fordulatot vett. A tudta nélkül.

– Lentről, az udvarról néztem, hogyan égett bent a testvérem. Ahogy a gyönyörű, vörös haja lángokban állt.

Margit elhúzta a kezét, és a szájára tapasztotta.

– Összekevertelek a testvéremmel, Margit. Sajnálom. Valami benned megnyugvást adott, amire egyébként hosszú éveken át vágytam. Valami ismeretlenre. Csakhogy nem testi szerelemre volt szükségem. Az egész egy szörnyű félreértés. Az eltűnt testvéremet kerestem. Vén kujon vagyok, aki egy kislányt lát, aki egyébként a nővérem, egy varázslatos nőben. Benned. De tudnod kell, hogy sosem tettem volna, ha ismerem a történetet. Számomra is léteznek határok.

A nő levette a kezét a szájáról és Sjöberg legnagyobb meglepetésére elmosolyodott. Kedvesen és együttérzőn, majd megsimogatta a kézfejével a férfi arcát.

– Sajnálom – mondta őszintén. – Nem azt, hogy vége van, hanem azt, amin kersztülment az egész családod. Remélem már nem álmodsz róla többet. Most elmegyek.

Kinyitotta a vezetőülést, és kilépett a hűvös éjszakába. Lehelete párásan gomolygott a szájából, amikor előrehajolt és a férfira nézett csillogó, zöld szemével.

– Semmit nem kell megbocsátanod, Conny – mondta Margit egy kis ráncsal a két szemöldöke között, amit Sjöberg az őszinteség jelének vélt. – A rossz lelkiismereteden pedig dolgoznod kell. Én

sok éve kibékültem az enyémmel.